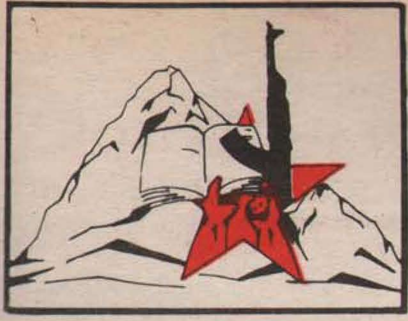

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

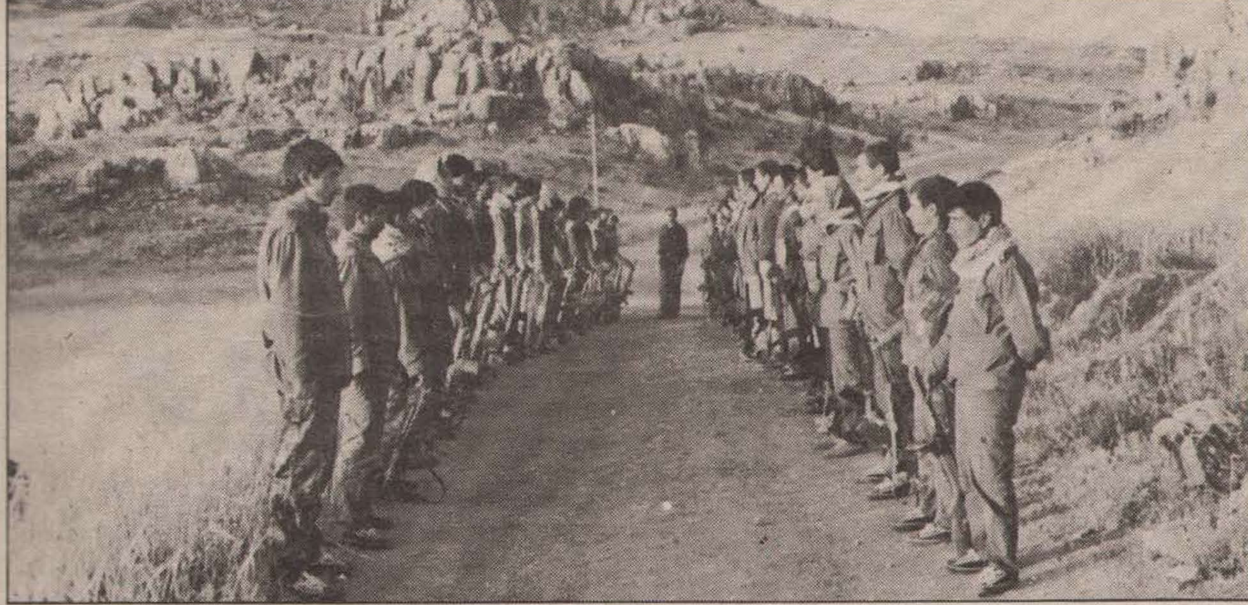
Sayı 71 / Kasım 1987 / 3.-DM

ARGK'NİN SERT DARBELERİ DÜŞMANIN ÖZEL SAVAŞ ÖRGÜTLERİNİ DAĞITIYOR

Parti ve halk tarihimizin önemli bir dönüm noktası olan III. Kongre'nin ulusal kurtuluş mücadelemize kazandırdığı ivme ile gerçekleştirilen 1987 Atılımı, sonbaharla birlikte daha da gelişerek sürmekte ve düşmanın tüm hesaplarını bir kez daha altüst ederek faşist rejimi temellerinden sarsmaktadır. Ne bir lümpenler ve katiller sürüsü niteliğindeki "özel kolordu", ne sömürge Kürdistan'ın pratik itirafı demek olan "Genel Valilik", ne "referandum", "erken seçim" vb. aldatmacalar ve ne de Türk burjuva egemenliğinin ezeli uşakları TKP ihanetinin yeniden horlatılması, sömürgeci-faşist rejimin ölümcül krizini hafifletmeye yetebilmektedir. Partimiz PKK'nin öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, önüne çıkarılan engelleri bir bir aşarak yayılıp büyüdükçe TC'nin kof ve çürümüş yapısını daha çok su yüzüne çıkarmaktadır.

Kürdistan halkının öncüsü ve

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Önderlik Sorunu üzerine değerlendirmesi:

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

"... PKK, bugün ülkemizin en özgür iradesine dayanarak hareket ediyor. Yine PKK, bireyin açımlanmasını ve açığa çıkmasını sağlayan bir harekettir. En demokratik ve en gönüllü birliği yaratan bir harekettir. Böylesi özellikleri olan bir hareket içerisinde, bu türden irade çarpıtmaları olmaması gerekir... PKK önderliği, bugün milyonların kaderini daha fazla çiziyor ve halkımızın kurtuluşunu daha fazla temsil ediyor. Yine saflarda yer alan unsurların yaşamını daha fazla geliştiriyor. Böyle bir durum karşısında hala kişisel özelliklerde diretmenin bir anlamı yoktur... Bir militan odur ki, olumludan yana çıkar, olumsuzluğun karşısına dikilir. En iyisi hangisi ise ona sahip çıkar. Olumsuzluğun üzerine gerekirse en sert biçimlerde gider. Bir yönetici genelin iradesini temsil ettiği oranda yöneticidir..."

YAZISI 14. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaş Değerlendiriyor:

Ekim Devrimi'nin 70. Yıldönümünde Gerçekleşen Sosyalizmin Sorunları ve Kürdistan Devrimci Gerçeği

Çağımıza damgasını vuran Büyük Ekim Devrimi'nin kendi sathında temel toplumsal devrimlerdeki yerini, gerçekleşen sosyalizmle ilişkisini ve yine genel devrimci gelişmelerle bağlantısını koymak, bu konudaki tanımını ve halkların kurtuluş ve gelişme hareketlerindeki süreklilik arzeden rolünü görmek her yönüyle önemini korumaktadır. Daha gerçekleştiği yıllarda bile, Ekim Devrimi ezilen uluslar ve halkların kurtuluş mücadelelerine büyük bir etkide bulunmuş, çağımızın temel özelliklerine damgasını vurmuş, toplumsal gelişmenin her yönden etkisi altındaki gelişimini sürekli ileriye yönelik olarak etkilemiş ve günümüzde de oluştuğu çerçeve, o zaman çözümlemekle yükümlü olduğu çelişkilerin halli, belli bir konuma ulaşmıştır. Ekim Devrimi hala ne yapılması gerektiğine dair tartışmaların merkezini oluşturmaktadır.

70 yıl, zafere ulaşan bir devrim hareketinin yargılanması için yeterli zaman kesitidir. Tüm tarihsel gelişme süreçlerindeki yerini ve olası sonuçlarını değerlendirmek için, bu süre, zengin verilerle dolu olan ve hakkında tam doğru bir tanımlamaya varılması gereken, ne subjektif, abartıcı ve önyargılı yaklaşımlar, ne onu anlamından daha geri ve inkar edici yaklaşımlarla değerlendirecek sığlığa düşmemek için yeterli bir zamandır.

Ekim Devrimi'nin oluştuğu yıllardaki olanca sıcaklığı ve coşkusu, buna yön veren ideoloji ve temel toplumsal gelişmeye kazandırdığı ivme, günümüzde gerçekleşen sosyalizmin güncel çelişkilerin çözümündeki yeri neler verebilir neler veremez? Güncel devrimci gelişmenin zorunluluğu var mıdır yok mudur? Yeni devrimci gelişmenin seyri nasıl olacaktır? Büyük Ekim Devrimi'yle bağlantısını nasıl kuracaktır? Her şeyden önce 70 yılını dolduran devrimin ayırdedici özellikleri ne olacaktır? Bu çelişkilerin çözüm yolları nasıldır? Bu konuda geçmişin olumlu veya olumsuz etkileri, büyük devrimin sağ veya "sol" sapmaları var mıdır? Varsa geliştirilmesi gereken devrimler üzerindeki etkileri nelerdir?

Yakın zamana kadar bu konuda çok şeyler söylenmiştir. Bizzat bu devrimin ideolojisi ve pratiği temelinde ortaya çıkan birçok ülke devriminde doğru hat, bunun sağı ve "sol"u, gerçekleşen sosyalizm ve yenilgiler hayli geniş bir bilanço oluşturmakta ve birçok değerlendirmelere konu olmaktadır. Bugün

Devamı 6. sayfada

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine - IV

TÜRKİYE'DE EN ÇOK SÖZÜ EDİLEN "DEMOKRASİ MÜCADELESİ" ÜZERİNE GERÇEKLER NELERDİR?

67 Yıllık Geçmiş Neleri Öğretmektedir?

Yaşadığımız günlerin en popüler olayı, Ankara'ya gökten tabutların düşmesi, cesetlerin yağmasıdır. Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı, Türkiye'de ilericilik açısından turnusol kağıdı olma rolünü en belirgin bir tarzda oynamaktadır. 6 Eylül referandumu ile açılan yeni pişmanlık çığırı ya da pişmanlık kanununa verilen daha kapsamlı boyut en ibret verici ve alçakça olaylarla işlemektedir.

Referandum sonuçlarıyla birlikte Türkiye'de iki olay güncellik kazandı. Birinde burjuvazinin birer mevta haline gelmiş olan liderlerinin yeniden yine eski üsluplarıyla meydanları doldurdukları görüldü. Diğerinde ise altmış yıldır kokuşmuş bir ceset durumunu yaşayan kemalist solun TKP-TİP birleşmesi şahsında son dramına doğru yol alması gerçekleşti. Her ikisi de açıkça umutsuz ve bitkindi. TKP-TİP birleşmesi, çok geçmeden onur başkanı B. Boran'ın tabutunun gökten meclise düşmesiyle kendi gerçekliğini ortaya koydu. Bu olay, altmış yılın yaşayan ölülerini mest etti, bunların başlarını döndürdü, şaşkına çevirdi. Altmış yıldır aradıklarını bir türlü bulamayanlar bununla artık kendilerine de tanrının "yürü ya kulum" dediğini gördüler, altmış yıllık çabalarının karşılığını almak için günün artık kendilerine de doğduğunu sandılar. Ve kendi tabutlarını kendi elleriyle hazırlayarak ve içine girip tabutu kendi elleriyle mühürleyerek cesetlerini gökten Ankara'ya bıraktılar, faşizmin kolları arasına attılar. Kendilerinin TKP ve TİP genel sekreterleri olduklarını söyleyen H. Kutlu ve N. Sargın sözde örgütlerini kendi ellerinde toplayarak ve örgütlerini sırtlarına yüklenerek kendi istekleriyle gidip faşizme teslim oldular, faşist Evren-Özal rejimiyle en sıcak aşkı yaşarcasına kucaklaştılar. Böylece de yasallaşma anlayışının ve çabalarının ne demek olduğunu tüm dünyaya gösterdiler.

Devamı 17. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı Gerçeği, Türk Egemen Sınıflarının Katliamları ve Terörizm İddiası Üzerine -II

Bir önceki bölümde kısa da olsa, Türk egemen sınıflarının hakimiyetleri altına aldıkları halklar üzerinde uyguladıkları katliamları izah ettik. Yine Kürdistan üzerinde Türk egemenliği ve bu egemenliğin yarattığı sonuçları da ortaya koyduk. Bu anlattıklarımıza bağlı olarak güncel durumu da açmak istiyoruz. Ancak güncel durumun kavranmasına yardımcı olacak bazı noktalara daha değinmekte yarar var.

Türk egemen sınıflarının durumunu da bu gelişmelere bağlı olarak açmak gerekiyor. Böylelikle güncelin daha iyi kavranması ve terörizm iddiası ardındaki gerçeklerin açığa çıkması sağlanabilir. Türk sömürgeci burjuvazisinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı ortaya attığı terörizm tezi, sadece bugünkü gelişmelerle izah edilemez. Bu, mevcut iddianın ardındaki gerçekleri kavrama bakımından yetersiz olur. Bu nedenle, TC'nin emperyalizmle bütünleşmesini ve NATO'nun bir bekçisi durumuna gelmesini de özetlemek gerekiyor. Ancak bu temelde ve daha geniş bir kapsamda, terörizm iddiasının altında yatan gerçekleri ortaya koyabiliriz.

Güncel gerçekleri çok iyi bir şekilde yakalamak da bu duruma bağlıdır. Bugün terörizm tezine sadece Türk egemenleri değil, bütün emperyalist güçler de sarılıyorlar. Bu konuda kendi düşüncelerini doğrulamak için istihbarat örgütlerini kullanmaktan geri durmadıkları da bilinen bir gerçek. Bu konudaki örnekleri yazımızın bir başka bölümünde vereceğiz. Okurun konuya daha bir bütünsellikle bakması açısından bunları belirtiyoruz.

NATO'nun Ortadoğu bekçiliğine getirilen Türk egemenleri

Tarih, Türk egemen sınıfları için bir görüşü daha doğruluyor: Birçok örnekte görüldüğünün tersine Türk egemenlerinin tarihte en ufak bir ilerici yönleri olmamıştır. Örneğin Fransız, İngiliz burjuvazisi kapitalizmi geliştirerek, bir döneme kadar toplumun gelişmesine hizmet etmişlerdir. Feodalizmi yıkmış, bunun yerine daha ileri bir toplum düzeni olan kapitalizmi geçirmişlerdir. Kapitalist üretim ilişkilerinin üretim güçleri önünde engel oluşturmaya başladığı bir döneme kadar da bu rolleri devam etmiştir. Daha sonra tarih karşısında geri-ci bir rol oynamaya başlamışlardır.

Devamı 20. sayfada

III. KONGRE BELGELERİNDE KARARLAR

"Önümüzdeki dönemde, öncü devrimci çalışmaya bağlı olarak gelişmenin hızlı ve geniş boyutlarda yaşanacağı, halkımızın ulusal kurtuluş için değişik biçimlerde ve çok geniş boyutlarda ayağa kalkacağı açıktır. Partimizin şimdi varılan geniş kitle sempatisi bu biçimde tüm halkı kucaklayacak ve harekete geçirecektir. Mevcut olan ve çok daha yüksek boyutlarda gelişecek bulunan bu kitle hareketini, ulusal kurtuluş içinde örgütlemek, birleştirmek, yönetmek, savaştırmak, halkın ordulaşması olan ERNK örgütlenmesini her alanda kurup geliştirmek; halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini yaratabilmek için ertelenemez ve mutlaka başarılması gereken bir görevdir. Bugünün tarihi koşulları, bu görevin yerine getirilmesi için her zaman olduğundan çok daha fazla olanaklara sahiptir ve tarihi bir anı oluşturmaktadır."

YAZISI 12. SAYFADA

Parti Yaşamı - Parti Mücadelesi:

DÜŞMANIN KARS VE AĞRI ALANINDAKİ ÇABASI SONUÇSUZ KALIYOR

YAZISI 4. SAYFADA

***

Militanların Dilinden PKK III. Kongresi:

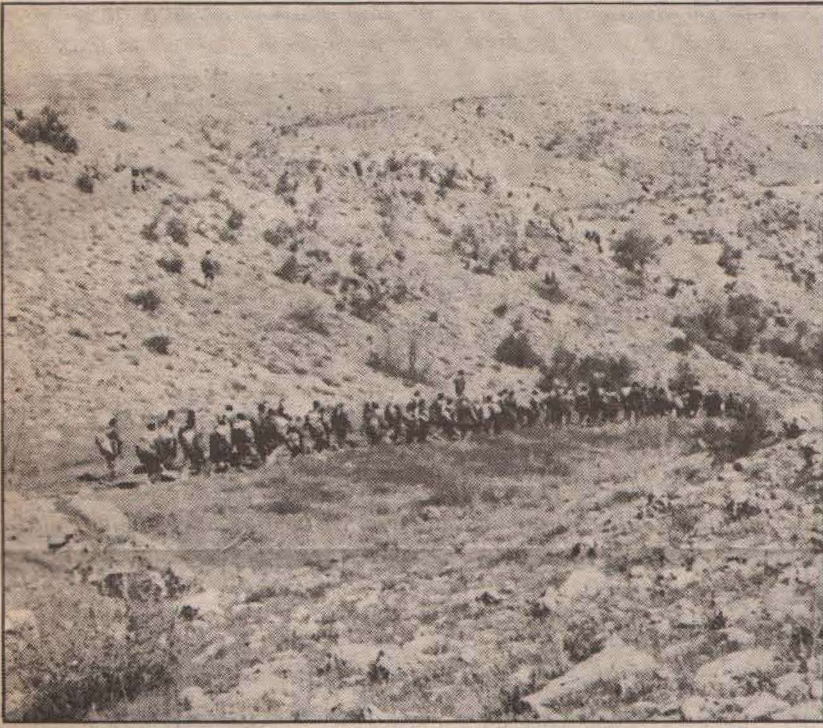
Cüceliği Aşalım, PKK'nin Yüceliğine Ulaşalım - II

YAZISI 22. SAYFADA

ARGK'NİN SERT DARBELERİ DÜŞMANIN ÖZEL SAVAŞ ÖRGÜTLERİNİ DAĞITIYOR

Baştarafı 1. sayfada

ihtilalci Marksizm-Leninizmin yılmaz temsilcisi PKK, 10. yılına girerken yarattığı gelişmelerle halkımızı dev adımlarla zafere yaklaştırmaktadır. Gelişmeler o denli büyük ve soyludur ki, yüzyılların sömürgeci politikaları altında varlığı unutturulan, daha dün varlığı ile yokluğu kendisine bile tartıştırılan Kürdistan, bugün gerek dost gerek düşman her gücün gündeminden inmeyen bir konu niteliğindedir. O her türlü insanca değerden ve onurdan yoksun bırakılarak alabildiğine düşürülen Kürt halkı, bugün savaşan ve ordulaşan bir halk durumuna getirilmiştir. Daha birkaç yıl öncesine kadar, yüreği bağımsız ve özgür bir yaşam için yanan insanlarımıza ulaşılmaz bir düş gibi görünen birçok olgu, somut birer gerçeklik durumundadır. Gerilla birliklerimiz tüm vatan sathında halkımızın yanıbaşında bulunmakta, sömürgeci düşmana aman vermeyen halk kurtuluş ordumuz ARGK, kırlardan, doruklardan kentlere yönelmektedir.

Muazzam bir bilinç ve özveriyle halk savaşı adım adım geliştirilerek ülkemizin her yöresi bir savaş cephesi durumuna getirilmiştir. ARGK birliklerinin kahredici darbeleri düşman cephedeki çatlakları giderek genişletmekte, 12 Eylül askeri-faşist rejimi, her devrimci eylemimizin etkisiyle biraz daha sarsılmakta ve ayakta duramaz hale gelmektedir. Ülkemizin birçok alanında kış koşulları hüküm sürmeye başlamasına rağmen, her cephede savaş hızını yitirmeksizin devam etmektedir. Cephelerden son aldığımız savaş haberleri şöyledir:

BOTAN CEPHESİ

14 Temmuz 1987 günü, Uludere'nin Elcan mıntıkasında pusuya düşürülmek istenen 15 kişilik bir gerilla birliğimizle düşman birlikleri arasında çatışma çıkmıştır. Birliğimiz, düşmanın kurduğu pusuyu boşa çıkararak 1 asteğmen ve 7 asker yaralamak suretiyle savaş dışı bırakmış ve kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

Aynı tarihte, '87 Mart'ında Beytüşşebap yakınlarında 5 ARGK savaşçısının katledilmesi olayında parmağı olan Xanê Şero köyü bir bütün olarak yakılmıştır. Sömürgecilerin sıkı savunmaya aldıkları bu köyün gerilla birliklerimiz tarafından yakılması çeteleri paniğe sürüklemiş ve birçoğu silahlarını bırakarak görüşme talebinde bulunmuştur.

24 Temmuz 1987 tarihinde, Uludere şehir merkezi ARGK gerillaları tarafından basılmıştır. Hükümet binasını savunmaya çalışan sömürgeci ordu ve polis gücüne çok sayıda ölü ve yaralı verdirilmiştir. Aynı anda kurtuluş kuvvetlerimizden bir grup da ajan Mehmedê Porê'nin evini basmış, pencereden atlayarak kaçmak isteyen ajanın iki bacağı da kırılmıştır. Birliğimiz kayıp vermeden şehri terkederek üssüne dönmüştür.

26 Temmuz 1987 günü, Beytüşşebap'ın Derhanî zomları ARGK gerillaları tarafından basılmış, 3 çete etkisizleştirilerek silahlarına el konulmuş ve halkla bir toplantı yapılmıştır. Çetelere ait 2 adet kalaşnikof marka otomatik tüfek, bunlara ait 5 adet şarjör ve 120 mermi; 1 adet G-3, 5 adet şarjör ve 140 mermi ile 1 dürbün kamulaştırılmıştır.

5 Ağustos 1987 günü, Şırnak-Herekol dağları mıntıkasında, devriye gezen bir sömürgeci askeri birlik, gerillalarımızın saldırısına ve ateşine maruz kalmıştır. Ölü ve yaralı sayısı konusunda kesin bilgi edinilememiştir.

26 Ağustos 1987 günü, Şırnak'a bağlı Gündikê Remo köyüne ARGK gerillalarınca bir baskın düzenlenmiş, köyde bulunan 9 çete silahsızlandırılmıştır. Çetelerden 9 adet G-3 piyade tüfeği, bunlara ait 42 adet şarjör ile 860 mermi; 2 adet kalaşnikof şarjörü ile 60 mermi, 1 adet telsiz ve 1 akü kamulaştırılmıştır.

Ekim ayının ilk haftasında Uludere'nin Mijin köyü yakınlarında gerillalarımızın kurduğu pusuya düşen düşman birliğinden 20 asker öldürülmüştür. Birliğimiz kayıp vermeden çatışma alanından ayrılmıştır.

Ekim ayı ortalarında Çukurca ilçesine bağlı Bırcela köyü gerillalarımız tarafından basılmış, ajan Mikayil ve kardeşi ölümle cezalandırılmıştır.

26 Ekim 1987 tarihinde Şırnak'a bağlı Uşaklı köyündeki düşman askeri karakoluna ARGK birlikleri tarafından baskın düzenlenmiştir. Kısa süreli yoğun bir çatışmadan sonra kurtuluş kuvvetlerimiz kayıp vermeden üssüne çekilmiştir. Sömürgecilere verdirilen kayıplar konusunda kesin bilgi edinilememiş, ancak düşmanın kendi açıklamalarına göre Hasan Teber adlı bir jandarma eri öldürülmüş, 2'si de yaralanmıştır.

25 Ekim günü, Çukurca'nın Yekmal mıntıkasında devriye gezen 3 askeri düşman helikopteri, gerillalarımızın makinalı tüfek ateşiyle karşılaşınca alanı terkederek geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Aynı tarihlerde Çukurca'nın Merkanış köyünde konumlanan sömürgeci ordu birliğine ARGK gerillaları tarafından saldırı düzenlenmiştir. Saldırı sonucunda 2 asker öldürülmüş, 1 askeri tip telsiz tahrip edilmiştir. ARGK birliğinin kayıp vermeden gerçekleştirdiği bu saldırı üzerine düşman birliği köyü terketmek zorunda kalmıştır.

Yine aynı günlerde Çukurca'nın Tıxubê köyüne bir baskın düzenleyen ARGK gerillaları, sömürgecilerle işbirliği yapan Demir ailesinin oturduğu evleri tahrip ederek 6 kişiyi yaralamıştır. Kardeşi Ubeydullah'ın esir alınması üzerine Yusuf Demir gerillalarımıza teslim olmuş, kendi silahının teslim edilmesi şart koşulmuş, ayrıca 12 milyon TL para cezasına çarptırılmıştır.

Çukurca'nın Şıloka köyünde Sıddık adlı ajan, 7 adet kalaşnikof silah ve 3 milyon TL para cezasına çarptırılmıştır.

16 Ekim 1987 tarihinde, Şırnak'a bağlı Dereler köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları köylülerle bir toplantı yapmış, daha sonra Cephe Askerlik Yasası gereğince 3 genci askere alarak alandan ayrılmışlardır.

27 Ekim günü, Eruh'un Ekmekçiler köyünde bir köylü yurtsever, köy korucusu çete Abdullah Ertuğrul ile annesini otomatik silahla taramak suretiyle öldürmüştür.

Ekim ayı sonlarında ARGK gerillalarının Uludere yakınlarında gerçekleştirdikleri bir pusu eyleminde, düşman jandarma bölüğünün büyük bir kesimi imha edilmiştir. İlk belirlemelere göre düşman 25 ölü ve 3 yaralı ile ağır kayıp verirken, kurtuluş kuvvetlerimiz kayıp vermeden alandan ayrılmıştır.

Aynı tarihlerde Eruh-Şırnak arasında da ARGK birliğinin kurduğu pusuya düşen bir sömürgeci ordu birliğinden 1 yüzbaşı, 1 üsteğmen ve 7 er öldürülmüştür. Bu eylemde kesin cinsini ve miktarını öğrenemediğimiz çok sayıda da malzeme ele geçiren gerillalarımızın herhangi bir kaybı olmamıştır.

3 Kasım 1987 tarihinde, Cizre-Şırnak arasındaki Cudi dağı eteklerinde küçük bir gerilla birliğimiz ile sömürgeci ordu güçleri arasında şiddetli bir çarpışma meydana gelmiştir. Nehirden geçerken botları patlayan ve bu nedenle çok elverişsiz bir arazide büyük bir düşman gücü ile karşı karşıya gelen gerillalarımız büyük bir kahramanlık örneği sergileyerek sömürgeci birliklerden 5 çete ve 25 asker öldürmüşlerdir. Düşmanın büyük bir güç yığarak, havan ve helikopter kullandığı çarpışmada 7 savaşçımız da kahramanca savaşarak şehit düşmüştür. Sömürgeciler bu çarpışmayı tamamen tersyüz ederek yansıtmış, şehit düşen savaşçılarımız konusunda gerçek olmayan isimler öne sürüp günlerce propaganda yaparken, kendi kayıplarını da bir üsteğmenle sınırlı göstermişlerdir.

Aynı tarihlerde Siirt'in dağlık kesimlerinde, ARGK gerillaları, içinde kontr-gerilla birliklerinin de bulunduğu büyük bir düşman gücünü pusuya düşürmüşlerdir. Kurtuluş kuvvetlerimizin ağır makinalı silahlar kullandığı bu eylemde 30 kadar tim elemanı imha edilmiş, sömürgecilerin asker ve subay kaybı konusunda ise kesin bilgi edinilememiştir. Birliklerimiz kayıp vermeden üssüne dönmüşlerdir.

6 Kasım 1987 tarihinde, Pervari'nin Doğan köyü yakınlarında bulunan Körkandil dağında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında bir gün ve bir gece süren çatışma meydana gelmiştir. Faşist general Hulusi Sayın'ın bizzat yönettiği ordu sürülerine ağır kayıplar verdirilmiş, çatışmada 1 de düşman askeri helikopteri düşürülerek içindekilerin tümü imha edilmiştir. Sömürgecilerin kayıpları konusunda kesin bilgi edinilemezken, kurtuluş kuvvetlerimizin kayıp vermediği öğrenilmiştir. Son dönemlerde meydana gelen çarpışmalarda peşpeşe düşman askeri helikopterlerinin düşürülmesi üzerine, sömürgeci yetkililer şimdi de zırhlı helikopter alacaklarını belirtmektedirler.

10 Kasım 1987 tarihinde, Eruh'un Fındık bucağı yakınlarındaki Kurtboğaz mıntıkasında, bir gerilla birliğimiz ile özel tim ve askeri birliklerden oluşan düşman güçleri arasında, öğle saatlerinde başlayan ve ertesi gün sabaha kadar devam eden bir çapışma meydana gelmiştir. Siirt 70. Piyade Tugay Komutanı, halk düşmanı faşist tuğgeneral Hilmi Özkök komutasındaki düşman birlikleri, çatışmada hava kuvvetlerini de kullanmasına rağmen ağır kayıplar vermekten kurtulamamıştır. Sömürgecilerin ne kadar kayıp verdikleri kesin olarak öğrenilememiş, ARGK birlikleri ise hiçbir kayıp vermemişlerdir.

12 Kasım günü, Şırnak'ın Yoğurtçu köyüne bir baskın düzenleyen ARGK gerillaları, öğretmen kimliğiyle köyde görevlendirilen MİT elemanı Şenol Akar'ı ölümle cezalandırmışlardır. Köylülerle bir toplantı da yapan gerillalar daha sonra ERNK Askerlik Yasası gereğince yaşları uygun 6 genci yanlarına alarak köyden ayrılmışlardır.

Aynı gece Şırnak'a bağlı Araköyü'ne de bir başka gerilla birliği baskın düzenlemiş, köylülerle yapılan toplantının ardından 3 genç askere alınmıştır.

MARDİN CEPHESİ

ARGK gerillalarının, sömürgeci ordu güçlerinin ve işbirlikçi hain çetelerin mevzilerini sürekli dövdüğü Mardin cephesinde, düşman askeri birlikleri saflarında yaşanan korku, panik ve çözülme giderek büyümektedir. Faşist işgalci ordu saflarında yaşanan firar ve intihar olayları artık saklanmamakta, burjuva basınının sayfalarına bile yansıyabilmektedir. 29 Ekim 1987'de Hilvan jandarma bölük komutanlığından 3 askerin G-3 silahlarıyla birlikte firar etmesi, yine daha önceki günlerde Nusaybin'de 1 yüzbaşı ile 1 erin intihar ettiklerinin duyurulması sadece iki örnek olmaktadır.

23.8.1987 tairhinde, Cizre Şax köyü yoluna döşenen mayına çarpan bir düşman aracı parçalanarak havaya uçmuştur. Düşman kaybı kesin olarak öğrenilememekle birlikte, olay yerine gece helikopter gelmesi ölü ve yaralı sayısının çok olduğunu göstermektedir.

Aynı gece Şax köyü yakınında bulunan bir şantiyeye de baskın düzenleyen ARGK birlikleri, işçi ve mühendisleri kimlik kontrolünden geçirdikten sonra müteahhite ait 250 bin TL para ile şantiye telsizini kamulaştırmışlardır.

29 Ekim 1987 tarihinde, Mardin anakarayolunun Gercüş-Midyat arası bölümünde, Irak'tan petrol taşıyan 8 tanker, ARGK gerillaları tarafından ateşe verilmek suretiyle imha edilmiştir. Olay sonrasında alana gelen düşman güçlerini püskürten gerillalarımız eylem yerinden uzaklaşmışlardır.

26 Ekim günü, Midyat'ın Yayvantepe mıntıkasında, bir grup avcının arasına katılarak av bahanesiyle çevrede inceleme yapan polis Salih Taşdemir ARGK gerillaları tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

3 Kasım günü, Midyat-Dargeçit bucağı yakınlarında ARGK gerillaları tarafından, operasyondan dönen bir düşman askeri konvoyuna saldırı düzenlenmiştir. Yoğun çapraz ateşle sömürgeci birliklere ağır kayıplar verdiren gerillalarımız kayıp vermeden alandan uzaklaşmışlardır.

Aynı tarihlerde Nusaybin'e bağlı Nebile köyünün korucularına yönelik bir saldırıda 9 çete imha edilmiştir. Çetelerin 3'ü gerillalarımızın köye baskını sırasında çıkan çatışmada öldürülmüş, diğer 6'sı ise kurtuluş kuvvetlerimiz alandan çekildikten sonra şaşkına dönen çetelerin birbirleriyle çatışmaları sonucu ölmüşlerdir.

DİYARBAKIR-BİNGÖL CEPHESİ

12 Ekim 1987 tarihinde, Genç ilçesine bağlı Direkli köyü ARGK gerillaları tarafından basılmış, silahlarını teslim etmeyerek gerillalara karşı koymaya çalışan 13 çete ölümle cezalandırılmıştır.

14 Ekim 1987 tarihinde, Diyarbakır-Bingöl hududunda gerillalarla sömürgeci güçler arasında çıkan çatışma sonucunda 4 gerilla şehit olurken, çok sayıda düşman askeri imha edilmiştir. Ancak düşman, kayıplarını gizlemeye çalışarak sadece 2 askerin öldüğünü açıklamıştır.

9 Ekim günü, Lice'ye bağlı Ortaç köyü bir grup ARGK gerillası tarafından basılmıştır. Sömürgeci asimilasyon yuvası olan köy okulu benzin dökülerek ateşe verilmiştir.

Kasım ayının ilk haftasında Karlıova ilçe merkezi baştan başa PKK-ERNK-ARGK afiş ve pullarıyla donatılmış, bu durum sömürgecileri çılgına çevirmiştir.

Aynı tarihlerde Karlıova'ya 20 km. mesafedeki Xelifan kömür ocakları yakınında atılmış bulunan termik santral temeli gerillalar tarafından bomba yerleştirilerek havaya uçurulmuştur.

DERSİM CEPHESİ

1987 Ağustos sonrasında gerçekleşen ancak yeni haber aldığımız eylemler şöyle:

Kığı-Yedisu karayolunda YSE'ye ait bir kamyon ve bir dozer yakılmak suretiyle imha edilmiştir.

Pülümür'de Bağırpaşa Krom Madeni İşletmesi'ne gerillalarımız tarafından yapılan baskında 4 bina dozerlerle yakılmış, dozer ve kamyonlar ateşe verilerek yakılmıştır.

Dersim merkeze bağlı Demenan (Çıralı) köyünde İsmail Eril, Ali Ekber Özer ve Hasan Yiğit adındaki 3 ajan ölümle cezalandırılmıştır. Ayrıca aynı mıntıkada benzer faaliyetler içinde bulunan 5 aile sürgün edilmiştir.

Dersim şehir merkezinde, gerillalarımızın devriye gezen bir polis timine yönelttiği saldırı sonucunda 2 polis öldürülmüştür.

Ovacık'a bağlı Sarıtaş köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, köylülerle bir toplantı yapmış, ardından köy okulunu ateşe vererek alandan uzaklaşmışlardır.

Dersim alanında da düşman saflarında ciddi bir panik ve çözülme yaşanmaktadır. Yenilgiden kurtulamayan faşist ordu sürüleri acizliğini sivil halkı katlederek gidermeye çalışmaktadır. Şu birkaç örnek bile gerçekleri kavramaya yetmektedir:

Kığı'nın Yedisu nahiyesine bağlı Amarıç köyünde, düşman askerle-

rinin kendi arasında çıkan iki ayrı çatışmada toplam 5 asker vurularak ölmüştür.

Yine Kığı'da toplu olarak firar eden 20 asker daha sonra bir köyde yakalanmıştır.

Pülümür'ün Kızıl Mescit köyünde operasyona çıkan düşman askerleri arasında Kürt-Türk biçiminde saflaşma olmuş ve çatışma durumu yaşanmıştır. Ancak daha sonra helikopterlerin müdahalesiyle çatışma engellenmiştir.

Kığı merkezi girişinde bir köylü düşman kuvvetleri tarafından taranarak katledilmiştir. Yine Kığı'da 16 yaşındaki bir genç sömürgeci güçler tarafından kurşuna dizilmiştir.

Pülümür'ün Pirê Xanqa köyünde hayvan otarmakta olan 8-12 yaş arasındaki 5 çocuk "terörist" diye taranmıştır. Ayrıca çok sayıda köy, mezra ve aile zorla, işkence ve tehditle göçe zorlanmıştır.

KARS-AĞRI CEPHESİ

Ekim ayının ilk haftasında Aralık ilçesi yakınlarındaki Özışıklar şantiyesi, ARGK birlikleri tarafından basılmıştır. 400 civarındaki

işçilere yönelik propaganda yapılmış, 7 araç ve 1 dozer imha edilmiştir. Bu esnada şantiyeye müdahale etmek isteyen kontr-gerilla timleriyle çıkan çatışmada düşmana çok sayıda kayıp verdirilmiştir. Edinilen bilgilere göre MİT'in üst düzey bir elemanı da o sırada öldürülmüştür. Çatışmada kontr-gerillaya ait bir araba ele geçirilmiş, içindeki telsiz alınarak araba imha edilmiştir.

Geçtiğimiz yaz aylarında Kars-Ağrı alanından ARGK saflarına yoğun bir akın olmuş, yüzlerce genç gerilla birliklerine katılmıştır. Yaz döneminde gerçekleşen ancak haberini yeni alabildiğimiz eylemlerden bazıları şunlardır:

18.6.1987 tarihinde Gewro yaylası ARGK gerillaları tarafından basılarak çetecilik teşhir edilmiş, çeteler kaçtığından dolayı akrabaları silahlarını teslim edeceklerine dair söz vermişlerdir. Bir yurtsever, mavzer tüfeği ile buna ait beş mermiyi gerillalara vermiştir.

28.6.1987 tarihinde, Aralık'a bağlı Kıraçbağ köyü ARGK gerillaları tarafından basılmıştır. Önce köy halkıyla bir toplantı yaparak çeteciliği teşhir eden gerillalar, daha sonra köy muhtarına ait bir İngiliz onlusu ile buna ait 19 adet mermi ve 3 adet av tüfeğine el koymuşlardır.

29.6.1987 günü, Kafır köyü mıntıkasında bulunan köy hizmetlerine ait bir şantiye basılmıştır. İşçiler izine gittiklerinden dolayı bekçi dışında kimsenin bulunmadığı şantiyede, sömürgeci devlete ait 4 adet karavan içindeki eşyalarla birlikte yakılmıştır.

13 Temmuz 1987 günü, Selim ilçesine bağlı Toygun köyü ARGK gerillaları tarafından basılmış, halka hitaben çeteciliği teşhir eden konuşmalar yapılmış, çetelerin silahsızlandırılması esnasında karşı koyan 1 çete ölümle cezalandırılmıştır.

Ekim ayı başlarında Aralık ilçesinde özel bir şirkete ait 1 oto ile 2 karavan yakılmıştır.

Ayrıca Antep'e bağlı Karakesek köyü, Körali mezrası yakınlarında 5 Kasım 1987 günü gerillalara pusu kurmak isteyen çetelerle çatışma çıkmış, çeteler püskürtülmüştür.

18 Kasım 1987 tarihinde ise, Bitlis'e bağlı Konalga köyü yakınlarında, operasyona giden düşman askeri konvoyu, gerillalarımızın yola döşedikleri mayınlara çarparak imha olmuştur. Sömürgeciler kayıplarını 1 ölü ve 6 ağır yaralı biçiminde gösterdilerse de, içlerinde subaylar ve ajan-muhtarların da bulunduğu 10'dan fazla kişinin öldüğü bildirilmektedir.

Kürdistan'ın dörtbir yanında ARGK birlikleri ile sömürgeci ordu sürüleri ve hain çeteler arasında yoğun çarpışmalar sürmekte, halkımızın isyan ateşi gün geçtikçe alevlenmekte, yükselmektedir.

ARGK'nin gelişimi karşısında sömürgeci özel savaş örgütleri tutunamıyor

Gelişen gerilla savaşımız karşısında sömürgecilerin özel savaş yöntemleri bir türlü tutmamakta ve kısa sürede paçavraya dönmektedir. Kürdistan'da ARGK gerillalarının etkinliği artıkça, temsilcilerinin verdikleri şişirilmiş demeçlerin aksine Türk burjuva egemenliği yaşamın her alanında adım adım gerilemektedir. Yaşanan gelişmeler, sömürgeci otoritenin giderek sarsıldığı ve egemenlik alanlarının giderek daraldığının açık kanıtları olmaktadır. Öteden beri stratejik dağlık alanları ve küçük yerleşim yerlerini savunamayıp terketmek zorunda kalan sömürgeci güçler, şimdi daha çok geri çekilmekte, adeta büyük yerleşim alanlarına ve kentlere hapsolmaktadırlar. Bu alanların dışında kalan yerlerde kendi işbirlikçilerini dahi koruyamaz duruma gelmekte ve "herkes kendi başının çaresine baksın" demektedirler. Son günlerde çıkarılan yeni bir yasa ile, Kürdistan'da görev yapan polislerin belediye sınırları dışına çıkmalarının yasaklanması ve köy öğretmenlerine silah dağıtılacağının açıklanması ne anlama gelmektedir? Belediye sınırları içinde tutmakla, ya da silahlandırmakla mı koruyacaktır polis ve MİT elemanlarını? Ya peki, gerilla yarın kentlerin kapısına dayanınca nereye kaçacaktır sömürgeciler? Yine son günlerdeki çatışmalarda ARGK birlikleri tarafından peşpeşe düşman askeri helikopterlerinin düşürülmesi üzerine, sömürgeciler şimdi de çareyi zırhlı helikopter almakta arıyorlar. Üstelik yıllardan beri onca yol-yöntem, onca güçkuvvetle başedemediği PKK'nin gelişmesini 15 helikopterle durdurmayı iddia edecek kadar gülünçleşmektedir. Bir de hiç utanmadan kukla basınında bunun propagandasını yapmaktadır. 20 Temmuz 1987 tarihli Tercüman'da, *"PKK'ya öldüren darbe"* başlığıyla şu haber veriliyor:

"Doğu ve Güneydoğu'da PKK'nın eylemlerine anında ve etkili müdahale için, en az 15 adet zırhlı helikopter alınacak... Zırhlı helikopterlerin hizmete girmesinden sonra, PKK'nın öldürücü bir darbe daha yemiş olacağını belirten yetkililer, üretici firma tekliflerinin askeri uzmanlarca incelenceğini söylediler."

Fazla söze gerek yok aslında. Öğretmenlere silah dağıtmakla —ki çoğu MİT elemanıdır—, polislerin belediye sınırları dışına çıkmalarını yasaklamakla, ARGK'nin etkinliğinin daha çok arttığı alanlarda gece tren seferlerini kaldırmakla ve de 15 zırhlı helikopter almakla, gerilla savaşına karşı durabileceğini sanan faşist Türk sömürgeciliğinin çaresizliği bizzat aldığı tedbirlerin kendisinde görülebilmektedir.

Ancak durum bu olmasına rağmen, faşist rejimin temsilcileri yine de boylarından büyük demeçler vermekten geri kalmamakta, "bu kış PKK'yi bitireceğiz" türünden yaygaralarını sürdürmektedirler. Öyle anlaşılıyor ki, sömürgeciler geçtiğimiz '87 kışında yediği darbeleri unutmuş görünmektedirler. Sormak gerekiyor bu vahşi sömürücülere; "bitireceğiz, bitireceğiz" diye sayıkladığınız bu kaçıncı kış oluyor? Bu bize, emperyalizmin sadık uşağı Celal Bayar'ın her yıl tekrarlayıp durduğu o meşhur *"Bu kış komünizm gelecek"* kehanetini hatırlatmaktadır. O asırlık ömrünün her yılı komünizm korkusuyla geçen bunamış uşak Bayar, öyle sanıyoruz ki, her yaşamış olsaydı kehanetini "bu kış PKK bitecek" diye değiştirecekti.

Gerçekte kimin dağılıp bittiğini ise, düşmanın kendi itiraflarından bir tek örnekle vermek yeterli olacaktır. Sömürgecilerin gerilla savaşımıza karşı çıkarmak istediği özel savaş örgütlerinin ARGK karşısına çarparak nasıl parçalanıp dağıldığına çokça tanık olundu. İşte en son, büyük umutlarla öne sürdükleri "özel tim"leri ile bunları örgütlemek için kurulmuş bulunan "Terörle Mücadele Dairesi" adlı kontr-gerilla merkezinin de nasıl iflas ettiğini bizzat kendileri itiraf etmektedirler. *"Doğuya gidecek polis bulunamıyor... Özel Harekat Timlerinde Sıkıntı"* başlığı altında, 27 Ekim 1987 tarihli Hürriyet'te şunlar yazılı:

"Doğu ve Güneydoğu'da PKK'ya karşı mücadele için yetiştirilen 'özel harekat timleri'nde görevli polisler, Doğu hizmetleri bitmesine rağmen, yerlerine gönderecek eleman olmadığı için zorunlu olarak bölgede tutuluyorlar. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün, özel harekat timlerinde görev alacak personelinin yeterli sayıda olmaması yüzünden sıkıntı çekildiği bildirildi... Terörle Mücadele Dairesi eski başkanı Tuncer Meriç'in bu yüzden görevden ayrıldığı öğrenildi."

Bu bir örnek bile çürüyen ve bitmekte olanın kim olduğunu açıkça göstarebilecek niteliktedir. Belli ki, PKK ve öncülük ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi değil, çürüyen ve tükenen Türk burjuva egemenliği ve onun temsilcisi 12 Eylül askeri-faşist rejiminin kendisidir. Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK'nin her vuruşu bu olguyu daha da çabuklaştıracaktır.

Tüm Parti Kadro ve Çalışanlarına Çağrı

PRATİĞİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM PARTİ TAKTİĞİNİN PRATİK UYGULAMA SORUNLARINI ÇÖZÜMLEYELİM

Partimiz, kuruluşunun 10. yılına giriyor. Daha önce yaşadığı beş yıllık grup ve hazırlık dönemiyle birlikte onbeş yıldır yürüttüğü ideolojik, politik ve pratik mücadele içinde öncü bir proleter parti haline gelmiş, geniş bir ulusal kurtuluş hareketi ile sağlam bir ulusal direniş mücadelesi yaratmış bulunuyor. Katettiği bu somut gelişmeler ve sağladığı kazanımlar üzerinde 10. yıl görevlerinin çok daha kapsamlı ve daha çok sonuç verici olduğu açıkça görülüyor.

Partimizin onuncu yılda gerçekleştirmesi gereken görevleri, yaşadığımız somut gelişmeler ve tarihi III. Kongre kararları belirlemektedir. Bunların en başında, öncü devrimci bir parti olarak tüm parti örgütlerimizin bu niteliğine uygun bir tarzda daha da sağlamlaştırılması ve bütün mücadele alanlarında parti örgütlenmesinin yaratılıp geliştirilmesi gelmektedir. Böyle öncü bir örgütlenmeye bağlı olarak, Ulusal Kurtuluş Cephemizin örgütsel yapısının geliştirilmesi, kitlesel birliklerin inşa edilmesi ve en geniş halk kitlelerinin bu birliklerde örgütlenerek mücadeleye seferber edilmesi, gerçekleştirilmesi gereken canalıcı bir görev durumundadır. Yine bunların bir parçası olarak Halk Kurtuluş Ordumuzun inşasının ilerletilmesi, ulusal direniş savaşımızın yeni bir atılım düzeyinde geliştirilmesi ve böylece halkımızın daha çok silahlı isyan içine çekilmesi görevi, Partimiz ve halkımız için hayati öneme sahip bir görevdir. Bu görevlerin yerine getirilme hedefleri Parti III. Kongresi tarafından açıkça belirlenmiştir.

Şurası tartışmasız bir gerçektir ki, Partimiz ve halkımızın önündeki bu kapsamlı ve kapsamlı olduğu kadar da vazgeçilmez olan görevlerin başarılması, parti taktiğinin usta ve yetkin bir tarzda uygulanmasına bağlıdır; ancak ve ancak parti çizgisinin, politika ve taktiklerinin yetkince uygulanmasıyla mümkündür.

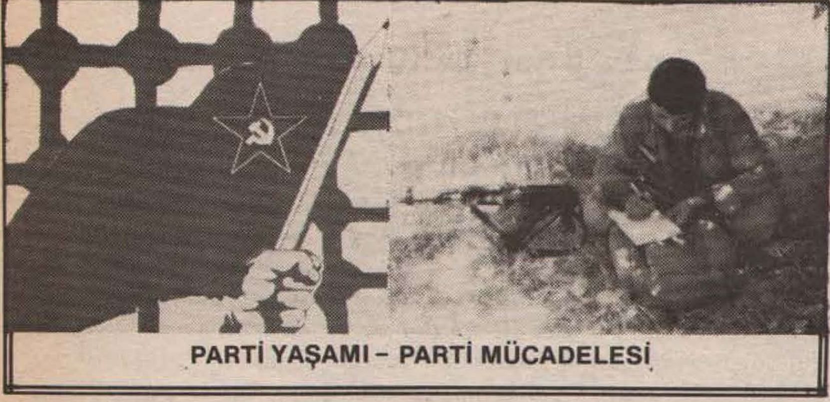
Parti taktiğinin pratik uygulanmasında geçmişte çok çeşitli yanlışlık ve hata yapıldığı, yetersizlik içinde olunduğu, ortayolcu ve kendiliğindenci bir tutumla zaman zaman sağ ve "sol" uygulamalar içine düşüldüğü, en geniş kitleleri mücadele içine çekmek, onları mücadele içinde örgütleyip yönetmek hususunda dar, sekter ve çocukça tutumların sergilendiği, örgütlenme adına örgütlemeyen, eylemlilik adına eyleme girmeyen ve çeşitli biçimleriyle tasfiyeciliği yaşayan durumların görüldüğü bilinmektedir. Bütün bunlar, Partimizin tarihi III. Kongresi tarafından en kapsamlı bir biçimde değerlendirilmiş, yanlış ve hatalı olanlar ayrıntılı bir tarzda ortaya çıkarılıp mahkum edilirken, bunların yerine doğru ve devrimci olanların geçirilmesi ve doğruların sürekli geliştirilmesi, bu temelde pratik faaliyetin düzeltilmesi süreci başlatılmıştır. Bu açıdan, III. Kongre gerçeği, pratik görevlerin başarılması gerçeği, faşist-sömürgeci rejime ve her türlü tasfiyeciliğe karşı zafer kazanılması gerçeği olmuştur. 1987 yılında yaşanan büyük devrimci atılım ve sağlanan önemli pratik gelişmeler, bu gerçeği doğrulayan kesin kanıtlardır.

Devrimin sesi **Serxwebûn**, *1987 yılı boyunca, Kongre belgelerini yayınlayarak, Kongre değerlendirmelerini içeren yazılara daha çok yer vererek, III. Kongre gerçeğini yansıtmaya, bu gerçeklik temelinde kadroları ve halk kitlelerini bilinçlendirmeye, devrimci pratiğin düzeltilmesi ve geliştirilmesi çabalarına katkıda bulunmaya çalışmıştır.*

Partimiz onuncu yılına girerken III. Kongre gerçeği temelinde pratik uygulamayı düzeltme ve geliştirme hareketi devam etmektedir. **Serxwebûn**, *1988 yılı yayınında, özellikle '87 pratiğinin deneylerini, parti taktiğinin pratik uygulamasında ortaya çıkan sorunları ve getirilen çözümleri, bu temelde geçmiş Parti pratiğinin tüm derslerini bizzat pratik çalışma içinde olanların, Parti kadro ve çalışanlarının kaleminden yansıtmak istiyor ve bunun için özel sayfa açıyor. Bununla, tüm kadro ve çalışanları, kendi pratiğini parti çizgisi temelinde gözden geçirmeye ve düzeltmeye, parti taktiğinin yetkin ve başarılı uygulanması üzerinde daha çok yoğunlaşmaya, uygulama sorunları ve çözüm yöntemleri üzerinde daha duyarlı davranmaya yöneltmeyi, pratik çalışanlar arasında deney alış-verişini geliştirmeyi, bir alandaki başarılı uygulamanın derslerinin tüm parti pratiğine yansımasını sağlamayı, böylece geniş kitlelerin ulusal direniş savaşı içinde örgütlendirilip mücadeleye seferber edilmesine katkıda bulunmayı amaçlıyor.*

Serxwebûn, *tüm parti kadro ve çalışanlarını, silahlı mücadelede, kitle örgütlenmesinde, parti işleyişi ve yönetimde, kısaca devrimci pratiğin her alanında karşılaştığı uygulama sorunlarını ve çözüm için uyguladığı yöntemleri, kendi pratiği veya bulunduğu alandaki pratik üzerinde parti taktiğinin başarılı uygulanmasının deney ve derslerini, uygulamada ortaya çıkan yanlış, hatalı ve yetersiz tutumları, anlayışları ve bunları düzeltme yollarını, kısaca taktik uygulamanın yetkin ve başarılı kılınması için deney, tecrübe ve önerilerini yazılı hale getirerek göndermeye, böylece gazetemizin açtığı bu çalışmaya katılarak faaliyetleri güçlendirmeye çağırıyor! Partimizin 10. zafer yılını kutluyor ve 10. yılda tüm parti kadro ve çalışanlarına üstün başarılar diliyoruz.*

Serxwebûn

Düşmanın Kars ve Ağrı Alanındaki Çabaları Sonuçsuz Kalıyor

Akşam güneşi batmak üzereydi. Çevreyi dürbünle kontrol eden nöbetçimiz görünürde bir şeyin olmadığını haber verince, yola çıkmak için hazırlandık.

Aylardan beridir böyle bir günü bekliyorduk. Bu sefer her arkadaştaki azim, coşku, kararlılık bir başkaydı. Aylarca görülen bir eğitimden sonra, III. Kongre kararlarını hayata geçirmek için her arkadaşın yaşadığı sabırsızlığı gözlerden okumak mümkündü. Gerçekten de beklemenin zamanı değildi. Her arkadaş derin bir teorik birikim ve büyük bir pratik deneyime sahip olmuştu. Geçmiş pratik bütün yönleriyle ortaya konulmuş ve köklü bir eleştirisi yapılmıştı. Geçmişte yaşanan taktik dışılığın, halkımızın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine ne denli ciddi zarar verdiği ve bu durumun sürdürülmesi halinde sonun felaket olacağı, dolayısıyla da bunun aşılmasının ve doğru devrimci taktiğe ulaşmanın kaçınılmaz olduğu, Parti yapımız tarafından bütün detaylarıyla kavranılmıştı. Elbette bilinen veya bilince çıkarılan sadece geçmiş ve geçmişin olumsuzlukları değildi. Geçmişin olumsuzluklarını eleştirme temelinde önemli sonuçlara ulaşılmış ve atılacak adımların muhtevası da belirlenmişti. Her arkadaş III. Kongre'nin kadro ve savaşçı yapımıza yaptığı çağrılara cevap vermek, çizgiye yapılan davetiyeyi karşılıksız bırakmamak ve Kongre'de alınan kararların gereklerine uygun bir tarzda hayata geçirmek ve çizgi devrimciliğine ulaşmak için görülmemiş bir çaba harcamıştı.

Bilinç tazelenmiş, umut son derece canlı şimdi...

Akşam uğrayacağımız köyü, her arkadaş merakını yenemeyerek konumlandığımız noktadan tek tek dürbünle kolaçan etti. Yüksek bir dağın eteğine evler özenle serpiştirilmişti sanki. Evleri çevreleyen çınar ağaçları köye muazzam bir güzellik kazandırıyorlardı. Köye yaklaştığımızda, sırtında kocaman abasıyla sürüsünü otlatan bir çobana rastladık. Durumları öğrenmek için köye görünmeden yanına süzüldük. Çoban bizi görünce elindeki çubuğu fırlatarak yanımıza koştu. Hal hatırını sorduk, fakat çoban heyecandan bizi cevaplayamadı. Hatta selam vermeyi bile unuttu. Şaşkınlık içinde elimizi öpmek istedi, bırakmadık ve büyük bir adam gibi karşımıza alarak elini sıktık. Sevinçten gözleri parlayan çoban, herhangi bir tehlikeli durumun olmadığını belirterek bizimle birlikte köye inmek istedi. Sürüsünü yalnız bırakmasının doğru olmayacağını belirterek önerisini kabul etmedik.

Aramızda, muhtarın evine gitmeyi kararlaştırmıştık. Muhtar, iki ay önce saflarımıza katılan genç bir savaşçı arkadaşın babasıydı. Alandaki gelişmeleri en iyi öğrenebileceğimiz kişiydi. Kapıyı çaldığımızda karşımıza çıkan zayıf uzun boylu muhtar, bizleri görünce gözlerine inanamadı. Sıcak gülümseyişi, güneş kavruğu yüzünü aydınlatmıştı. Dostça elimizi sıkarak bizi içeri buyur etti. İçeri girdiğimizde, odanın köşesinde oturan yaşlı nene bizi görünce hoşnutsuz bir edayla bir şeyler mırıldandı ve yüzünü çevirdi. Yaşlı nenenin eve gidişimizden memnun olmadığını anlamıştık ama yine de hal hatırını sormayı ihmal etmedik. Evin kadını avludaki taş ocakta ateşi yakmaya başlamıştı bile. Biz de yemek hazırlanıncaya kadar muhtara yeni gelişmeleri aktarmaya çalıştık.

Yemekten sonra alandaki gelişmeleri öğrenmek için muhtara bazı durumları sorduk. Muhtar, düşmanın, kitle ile devrimci öncüsü arasındaki bağı koparma çabalarından uzun uzun bahsettikten sonra haziran ayı başlarında düzenlenen NATO destekli tatbikatlara da değindi. Özellikle geliştirilmek istenen çeteciliğin son durumunu öğrenmek istedik. Muhtar izlenimlerini bize şöyle aktardı:

"Vallahi ne diyeyim... Bizim alanda da silah alanlar oldu. Ama nasıl aldıkları malum. Zaten sizler de biliyorsunuz, düşman zorla, baskıyla tehditle silah veriyor. Hiç kimse devrimcilere karşı silah kullanmak istemiyor. Düşmana açıktan, 'PKK de bir devlet gibidir, onlara karşı savaşmayı göze alamayız. Bizi öldürür, çoluk-çocuğumuz ortalıkta perişan olur' diyorlar. Ama hükümet 'Alın' diyor, 'devrimci vurmazsanız da köyünüze nöbet tutarsınız, her ihtimale karşı silahı alın.' Fakat Uludere, Mardin gibi alanlarda çok sayıda çete cezalandırılınca, buradakilerin de gözü korktu. 'Bize de sıra gelir' diyerek, çoğu silahlarını devlete geri verdi. Hatta düşmana bilinçli ajanlık yapanlar bile korkudan silahlarını devlete teslim ettiler."

Saatler ilerliyordu. Odanın içinde ev efradı dışında köyden birçok insan gelmişti. Köylülerin gösterdiği yakınlıktan ve aramızdaki sıcak sohbetten etkilenen evin yaşlı ninesi yanımıza sokularak bir arkadaşın kulağına, *"Oğlum şu rum askerleri* (Türk askeri bn.) *yok mu, vay namussuzlar vay. Sizler için Ermenidirler, kafirdirler, onlara ekmek vermeyin, evinize almayın diyorlardı"* diye fısıldadı. Arkadaş yarı şaka bir edayla *"Sen düşmanın anlattıklarına inanıyor musun nene?"* deyince, kadın aceleyle kendisini affettirmek istercesine, *"Tövbe tövbe... Ama ben ne bileyim, yine de olur da olur dedim. Doğrusu bizim köylülerin hiçbiri inanmıyordu. Onlar bizim evlatlarımız, kellemiz de uçsa evimize alırız. Bizim gibi fakir-fukaralar için hayatlarını ortaya koyuyorlar, biz niye sahip çıkmayalım diyorlardı. Ya, bizim küçük oğlan da iki ay önce terörist oldu"* dedi.

Ninenin anlattıkları birçok gerçeği ortaya koyuyordu. Alandan ayrılışımızla birlikte, düşmanın kitleler ile aramızdaki bağı koparmak için yoğun bir çaba sarfettiğini, bu nedenle hakkımızda, "Ermenidirler, kafirdirler" türünden gerçek dışı propaganda yaydıklarını anlamıştık. Özellikle alanda birçok azınlığın bulunmasından ötürü, düşman azınlıklar arasındaki çelişkileri derinleştirmek için çeşitli oyunlar geliştirmiş, böylece kitlelerin ERNK bayrağı altında kümelenmelerini engellemek istemişti. Ancak geliştirilen propagandalar, tek-tük bilinçsiz insanın üzerinde sınırlı bir etki bırakmanın dışında hiçbir sonuç yaratmamıştı. Düşmanın tatbikat adı altında yaptığı gövde gösterilerine, savurduğu tehditlere rağmen, kitleler umutlarını yitirmemiş, kurtuluş birliklerini aramışlardı.

Gitmek için köylülerden müsaade isteyerek ayağa kalktık. O anda evin kadını bizim için hazırladığı çıkını getirerek, bir gencin eve doğru geldiğini belirtti. Az sonra kapıda kolunda orta büyüklükte bir çantayla iri yapılı, kurt bakışlı bir genç belirdi. Yaşı yirmi civarındaydı. Sıcak bir gülümseyişle bizi selamlayarak tokalaştı. Kendisini ilk kez görüyorduk. Muhtar bakışlarımızdan anlamış olacak ki, biz sormadan gelen gencin yabancı olmadığını, bizimle tanışmak istediğini belirtti. Genç oldukça heyecanlı görünüyordu: *"Aylardır sizi bekliyordum. Neredeyse tek başıma arkanıza düşüp sizi aramaya çıkacaktım"* dedi. Ancak yola çıkmamız gerekiyordu. Gence, beklenecek zamanımız olmadığı için üzgün olduğumuzu, başka sefere konuşmak istediğimizi söyledik. Genç kendisinden gayet emin bir edayla, *"Hayır olmaz. Ben sizinle sadece bir kereliğine konuşmak için değil, bir ömür boyu birlikte savaşmak için geldim. Ben de ARGK'ye katılmak istiyorum"* dedi. Kendisine biraz daha beklemesini, iyi düşünüp öyle karar vermesinin daha uygun olacağını söyledik. Ama genç, tek bir gün bile beklemeye tahammülünün kalmadığını, hiç kimsenin kendisini aldığı karardan vazgeçirtemeyeceğini belirterek önerimizi reddetti. Kendisini ikna etmemizin olanaksız olduğunu görünce yanımıza alarak yola çıktık. Kamplardaki arkadaşlarla ilişki kurmak üzere iki arkadaş yola çıkmıştı. Birliğimize katılan yeni savaşçıyı kamplarda eğitim görmesi için arkadaşa ulaştırdık.

......

Hayli yorucu geçen bir yolculuktan sonra nihayet Ağrı dağının eteklerine ulaştık. Bugün uğrayacağımız köy Iğdır'ın küçük ve şirin bir köyü. Dağın eteğinde, anasının koynunda mışıl mışıl uyuyan bir yavruyu andırıyordu. Uzun süreden beri köye hiç uğrayamamıştık. Köylülerin bizi aradıklarından kuşkumuz yoktu. Zira bu köy halkı mücadelemize en zor koşullarda bile destek sunmuş, hatta düşmanın silah verdiği insanlar dahi, verdiğimiz görevlerin hiçbirini reddetmemiş, büyük bir coşkuyla yerine getirmişti. Zaten bugün uğrayacağımız ev de düşmanın zorla silah verdiği bir "köy korucusu"nun eviydi.

Geniş elma bahçelerinin içinden geçerek köye indik. Köye girişte tesadüfen aradığımız köylü ile karşılaştık. Köylü işini bırakarak, bizi eve götürdü. Köylünün bizi görünce mahcup olduğu her halinden anlaşılıyordu. Zorla silah aldığını biliyorduk, ama o yine de mahcuptu. Bir bize baktı, bir silahlarımıza ve gözleri buğulandı. *"Şimdi sizlerle dostuz. Siz bana güvendiğiniz için evime geldiniz. Ben de yurtsever olduğumu bu dava için, bu Parti için canımı feda etmeye hazır olduğumu söylüyorum. Siz devrimin silahlarını taşıyorsunuz, ben ise..."* diyerek konuşmasını tamamlayamadı. İstemeyerek, zorla içine düştüğü durumdan utanç duyduğunu anlamıştık. Karşımızda oturan köylü bu duruma düşen tek insan değildi. Onun gibi onlarca insan vardı. Köylüyü fazla zor durumda bırakmamak için sohbetimizi dostça sürdürmeye çalıştık. O da ülke genelinde çeteciliğe yönelik geliştirilen eylemlerin büyük etki yarattığını belirtiyor ve şunları söylüyordu:

"Bir ara ortadan kayboldunuz. Sizden ses seda çıkmayınca, herhalde bizimkiler yeni hazırlıklar yapıyor, bu sefer dönerlerse devletin hali yaman olur dedik. Havalar ısınmaya başlayınca tahminlerimizde yanılmadığımızı gördük. Gözünü seveyim, arkadaşlarda da amma da yürek var vallahi. Biz diyorduk, Türk ordusuna karşı dünyanın en büyük orduları bile savaşamaz. Ama bizimkiler öyle vurdular ki, o koca devlet gülünç duruma düştü. Eşkıyaların, mahkumların yardımına muhtaç oldu, onların ayağına kapandı. Kendisini koruyamayan bir devleti bir avuç mahkum mu kurtaracak?! Onların adını köy korucuları koymuşlar ama onlar köyü değil, kendilerini bile koruyamıyorlar. Şimdi kim kimi koruyacak? Asker kaçıyor, korucu kaçıyor... Bizim burdaki koruculara yaşam zehir oldu. Kimi silahını geri teslim ediyor, kimi kaçacak delik arıyor. Siz buralarda da bir harekete geçin, hepimiz silahlarımızla birlikte sizlere katılırız vallahi."

Köylü konuşmasını tamamlayınca, aynı köyde oturan bir sempatizanımızı çağırmasını söyleyecektik ki, aradığımız kişi içeri girdi. Zaten daha önce kendisine randevu vermiştik. Gelen sempatizan gür saçlı, dolgun, dinamik bir delikanlıydı. Elimizi tam bir asker gibi sertçe sıkarak oturdu. Önce biraz kendi durumunu anlattı. Ticaret lisesini bitirdiğini, bir süre N...'de memur olarak çalıştığını ve iki yıl önce profesyonel olarak mücadeleye katılmak için işini bıraktığını belirtti. Okul çevresiyle ilişkisi olduğundan, kendisinden gençliğin durumunu öğrenmek istedik. Şunları söylüyordu:

"Ben ne diyeyim şimdi size. Yani dağlara çıkıp peşmergelik yapmak isteyen bin, iki bin genç var desem inanmayacaksınız ama... üniversiteli gençlerin hepsi savaşmak istiyor. Fakat Parti ile ilişki kuramıyorlar. Belki de gençliktir; heyecanlıdır, heveslenmişler diyeceksiniz ama onlar örgütlendirilirse tam bir kurtuluş ordusu meydana gelir. Fazla imkanları yok zaten, gelişmeleri sadece radyodan ve gazetelerden öğreniyorlar. Gazeteler PKK'yi işledi mi elden ele kapışılıyor, işlemedi mi de hiç satmıyor. O gençlere biraz bilinç verilirse hiç kimse onları durduramaz."

Genç sempatizanımız konuşmasını bitirince ilginç bir şey hatırlamışcasına irkildi: *"Buraya geldiğinizi hiç gören oldu mu"* diye sordu. *"Yok olmadı"* dedik kendisine. Biraz rahatlayarak konuşmasına devam etti:

"Biliyor musunuz, burada iki bayan sempatizanımız var. F... ile D... arkadaşların kızkardeşleri. Altı aydır yakama kene gibi yapışmışlar. İlle de bizi Partiye ulaştıracaksın diyorlar. Kendi aralarında kitap okuyorlar, eğitim çalışması yapıyorlar. Epey de bilinçlenmişler. Şehirde de bir bayan öğretmen var. Habire mektup gönderiyor, hala arkadaşlarla ilişki kuramadın mı diye soruyor. O da gerilla olmaya karar vermiş. Biraz çalışırsanız bayanlardan da bir ordu kurabilirsiniz. Ama o iki bayan sempatizanı bizi görmeden köyden uzaklaşalım. Yoksa yakamızı kurtaramayız."

Delikanlının düşüncesine onay vermedik. Yürekleri devrimci öncülerinin hasretiyle çarpan insanlardan saklanmak, yüreklerinin daha fazla yanmasına neden olmak doğru olmazdı. Kendi Kurtuluş Birlikleriyle görüşmek, konuşmak onların en doğal hakları olduğunu belirterek, onlarla görüşmek istedik.

Gelen iki genç bayanın da sevinçten gözleri yaşarmıştı. Bize bir şeyler söyleyecek gibi oluyorlar ama bir türlü dillerinin altındaki baklayı çıkarmaya cesaret edemiyorlardı. Onların durumunu fark eden bir arkadaş, *"F... ile D...'yi görmeye geldiniz değil mi? Ama onlar yok yanımızda"* diyerek, soğuk bir şaka yaptı. Bayanlardan yaşça daha büyük olanı, *"Hayır, biz sadece F.... ile D... için gelmedik. Aynı anadan, babadan doğmamız şart değil. Hepiniz abilerimizsiniz. Biz sizi öyle görüyoruz. Hem devrimciler yoldaşlarını kendi öz kardeşlerinden daha fazla severler"* dedi. Anlaşılan arkadaşlarımızın sözlerinden alındılar biraz... Kendileriyle mücadelemizin sorunları üzerine konuşarak gönüllerini aldık. Bizimle gelmek istediler, fakat koşulların henüz elverişli olmadığını, ama buna rağmen mümkün olduğunca kendilerini almaya çalışacağımızı be-

lirterek ikna ettik. Genç sempatizanımızı yanımıza alarak köyden ayrıldık.

Ancak bizimle gelen sempatizan bir daha eve dönmeyeceğini ailesine bildirmemişti. Köyün çıkışında gördüğümüz çoban, amcasının oğluydu. Bize çobanın vasıtasıyla ailesine haber iletmek istediğini belirtince, isteğini kabul ederek çobanın yanına gittik. Çoban 16-17 yaşlarında zayıf bir gençti. Bizi görünce bir ceylan gibi sekerek yanımıza geldi. Daha selamlaşmadan, *"Ah abi, sizi yesem de doymam"* dedi sevinçle. Genç çobanın duygularını anlamıştık ama, yine de takılmak istedik: *"Ne o delikanlı, bize o kadar çok mu öfkelisin?"* diye sorunca çoban bizi, *"Ah o kadar çok, o kadar seviyorum ki..."* diye cevapladı. Birliğimize yeni katılan sempatizana bir şeyler söyleyecek oluyor ama, gözlerini bir türlü bizden ayırmak istemiyordu. Aniden, *"Ben peşmergelik yapmak için her şeyimi hazırladım. Ama tek bir eksiğim var: Bana da bir silah verecek misiniz?"* diye sordu. Oturup biraz kendisiyle konuştuk. Yanımızdaki sempatizan, ailesine söylemesi için çobana Kurtuluş Birliklerine katıldığını, bu nedenle eve bir daha dönmeyeceğini belirtince, genç çoban birden hiddetlendi: *"Sen beni bırakıp nereye gidiyorsun. Hani birlikte gidecektik"* diye bağırdı. Sürüsünü sahipsiz bırakmanın doğru olmadığını, ama durumları öğrenip kendisini en kısa sürede almaya çalışacağımızı belirterek teskin etmeye çalıştık. Fakat genç çoban kendisini alacağımızdan emin olamamıştı. Amcasının oğluna dönerek, son kozunu kullandı: *"Bak eğer siz en geç bir aya kadar beni de almazsanız kesinlikle intihar edeceğim."*

Çobanın son tehdidi hepimizi duygulandırmıştı. Ama yolların durumunu bilmiyorduk. Bu açıdan kendisini bir dahaki sefere bırakmak zorundaydık.

Verilen örnekler, alanda yaşananlardan sadece birkaç tanesi. Anlaşılacağı gibi, düşmanın aleyhimize yürüttüğü sahte propagandalara rağmen, kitlelerin mücadelemize olan ilgi ve sempatisi daha da artmıştı. Uzun süre alanda bulunmamamıza karşın, ülke genelinde yürütülen silahlı direnişimizden etkilenen yüzlerce insan Kurtuluş Birliklerine katılma özlemiyle yaşamıştır. Aleyhimizde yürütülen "Ermenidirler, din, namus düşmanıdırlar" gibi propagandaların hiçbiri tutmamış, düşmanın çılgınca çabalarına rağmen kitlelerin Kurtuluş Birliklerine olan güvenleri sarsılmamıştır. Gözdağı verme amacıyla yapılan tatbikatlar, günlük olarak uygulanan baskı ve şiddet kitleleri yıldırmamış, aksine düşmana olan kin ve öfkesini daha bilemiştir.

Ayrıca düşmanın ajan-milis çete örgütleme çabaları da fazla sonuç vermemekte. Özellikle Mardin, Siirt, Uludere gibi alanlarda son zamanlarda çeteciliğe indirilen güçlü darbeler, bu alan üzerinde de hayli etkili olmuş. Çok sayıda köy korucusu silahlarını devlete yeni teslim etmişler. Düşmana gönüllü uşaklık yapanlar ise, bilinmeyen yerlere kaçmışlardır. Bu gelişmelerin de açıkça ortaya koyduğu gibi Kars ve Ağrı alanında da silahlı eylemliliğin geliştirilmesi son derece önemli gelişmeler yaratacaktır. III. Kongre çizgimizin doğru ve yetkince uygulanışı gelişmeleri lehimize çevirecek ve zafer üstüne zafer yaratacaktır.

Kars-Ağrı Eyaletinden
bir ARGK savaşçısı
27.6.1987

AĞRI-KARS ALANINDAKİ BAZI GELİŞMELER

Alana giren gerilla birlikleri, kısa bir hazırlık çalışmasından sonra, düşmanın kurum ve kuruluşlarına yönelik yaygın bir eylemlilik başlatmıştı. Bu çerçevede yirminin üzerinde yol yapım ve ulaşım aracı imha edilerek, düşmana milyarlarca lira değerinde maddi zarar verdirilmiştir. Düşmanın alanda oluşturduğu ajan-çete güçlerine yönelik geliştirilen beş ayrı eylemle, bir azılı çetenin ölümle cezalandırılması, alan genelinde ajançete yapı büyük bir darbe yediği gibi, Göle, Şenkaya ve Kars'ta tamamen etkisiz hale getirilmiş, Iğdır, Aralık ve Tendürek alanlarında ise, çeteler arasında büyük bir panik başlamıştı. Bu alanlarda birçok çete, Kurtuluş Kuvvetlerine teslim olurken, birçoğu da silahlarını devlete geri vermek istemeleri karşısında, faşist kolluk kuvvetlerinin baskı ve işkenceyle kendilerini zorlamaları nedeniyle, silahlarını bırakıp metropoldaki şehirlere kaçmışlardı. Göle ve Susuz'da yapılan pullama ve baskınlarda kırsal kesimdeki mücadeleye destek olunmuş ve böylece düşman büyük bir korku ve paniğin içine sokulmuştur. Halkımızın kanını emen sömürgecilerin, orman kesiminde sömürü ve baskının temsilcileri durumunda olan orman muhafaza memurluğuna yönelik geliştirilen üç ayrı eylemle, alanda düşmanın bu kurumu tamamıyla etkisizleştirilmiştir. Gerilla birliklerinin bu eylemleri, özellikle orman köylüleri arasında büyük bir sevgi ve sempati yaratmıştır. Bu sevgi ve sempati kısa sürede aktif desteğe dönüşmüştür. Alan genelinde, birçok köy ve yaylada yaygın toplantılar yapılmıştır. Alanda halk kitlelerinin oluşturduğu potansiyelin çok az bir kesimi aktif savaş içine çekilmesine rağmen, gerilla birlikleri, kendi güçlerini bir kat büyütebilmişlerdir. Bu gelişmelerle, alanda düşmanın engellemeleri ve uygulamaları boşa çıkarılarak, Partinin halk kitleleri içinde otoritesi tesis edilerek pekiştirilmiştir.

Partimizin III. Kongre çizgisi temelinde başlattığı '87 Atılımıyla beraber hedeflenen; "bir halk olarak siyasi ve askeri ordulaşma" ve "bir parça vatan toprağını özgürleştirme" mücadelesine, ülke genelinde olduğu gibi, Ağrı-Kars özgülünde de halk büyük bir ilgi göstererek, yurtsever sorumluluğun bilinciyle hareket etmiştir. Halk kitlelerinde, sömürgeci-faşizme karşı savaşmak amacıyla, gerilla birliklerine katılma ve destek sunma yaygın bir şekilde gündemleşmiştir. Öyle ki, alanın genişliği ve nüfus yoğunluğu nedeniyle gerilla birliklerinin ulaşamadığı yerlerden insanlarımız, gerilla birliklerine katılmak ve destek amacıyla günlerce yol yürüyüp, birçok zorluğa katlanmışlardı. Bütün bunlar da halkımızın özgürlük ve bağımsızlık istem ve umuduyla dopdolu olduğunu gösterir. Bugün halkımızın tek arzusu, yüce önderimizin başkomutanlığında Kürdistan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine ne pahasına olursa olsun kazanmaktır.

Bu gelişmeleri daha başından itibaren gören ve gördükçe de korku ve tedirginliği artan düşman, alanda gelişmeleri durdurmak için çeşitli uygulamalar ve oyunlar geliştirdi.

Ağrı Dağı çevresinde büyük bir askeri güç konumlandırılmıştır. Aralık ilçesinde halktan çok, asker bulunmaktadır. Axuri-Korhan-Serdar Bulak ve D. Ü. çiftliğinde yeni oluşturduğu askeri gücünü gün geçtikçe arttırmaktadır. Ağrı Dağı çevresindeki köylere yığınak yaparak, Kafırköy, Xıdırlı, Kıraçbağ, Karahacılı, Adetli köylerini boşaltarak yaylalara göndermeye zorlayarak ot ve ekinlerin kurumasına yolaçmaktadır. Bu yılın kurak olması bir xelber (500 kg) saman şimdiden 50.000 liraya satılmakta, Muş'dan gelip bu yöreden saman götürmektedirler. İşte koşulların bu kadar ağır olduğu bir zaman, halkın biraz ot ve ekinini kurumaya terk etmektedir. Köylüler, "niye bırakmıyorsunuz otumuzu, biçelim, bu yıl kuraklıktır" demektedirler. Buna karşılık "teröristlere yardımcı olmayınız, size her imkanı sunmaya çalışacağız" diyebilmektedirler.

Köylülerin evleri yaylalarda olduğundan ihtiyaçlarını şehirden karşılamaya çalışmaktadırlar. Geçen erzak her köyde yığınak yapılmaktadır ve askeri güçler tarafından kontrol edilmekte. Kişi başına bir somun ekmek (günlük) verilmektedir. Fazlasına askeriye elkoymaktadır. Köylüler biz çalışıyoruz günde bir ekmekle idare edemeyiz. Böyle yapmanız günlük çalışma saatimizi yarı yarıya düşürüyor demeleri karşılığında, yalan söylüyorsunuz, bu erzakı "teröristlere" götürüyorsunuz. Eğer yardım yapmıyorsanız, bunlar dağda ot mu yiyorlar. İsterseniz acınızdan ölün, isterseniz bu mıntıkadan ayrılır gidersiniz.

Dağda dolaşan kontr-gerilla birlikleri çetelerin yardımıyla yurtsever olan aileleri ihanete zorlamakta, zorla önüne katmaya çalışarak, peşmergelerin yerini göstermeye zorlayarak, kurtuluş kuvvetleriyle karşı karşıya getirmek ve böylece bir düşman yapmak istemektedirler. Bilhassa kurtuluş kuvvetlerine katılmış peşmergelerin ailelerine zorla hayvan kestirerek,

zehirlemeden korktuklarından yemeği kendileri yapmakta ve aile fertlerinin gözü önünde yemektedirler. Geçimlerini zor sağlayan yöre halkı, yılda bir defa et yemezken kontr-gerilla timleri her gün zorla halktan et alıp yiyebilmekte ve diğer ihtiyaçlarını da halktan temin etmektedirler. Yaylalarda bulunan halkı tedirgin edip köye, inmelerini sağlamak için yaygara çıkarmaktadırlar.

Ağrı Dağının susuz olmasından faydalanarak "mıntıkadaki suyu zehirlemişiz, kimse oradan su almasın" diyerek halkta panik yaratılmakta, 5-6 saat uzaklıktaki noktalara göndermek zorunda bırakmaktadırlar. Halk temizlik bir yana içme suyunu zor bulmaktadır. Kuraklık olduğundan, otun biraz iyi yeşerdiği yerlere, Küp Gölü çevresine zehir serpmişiz, hayvanlarınız o mıntıkaya gitmesin diyerek halkı zor durumda bırakarak kendiliğinden inmelerini sağlayarak, kurtuluş kuvvetleriyle halkın irtibatını koparmaya çalışmaktadırlar. Her tarafta sömürgecilerin askeri gücü yanında, bölük düzeyinde dolaşan kontr-gerilla timleri de olmasına rağmen, çetecilik fazla tutmamaktadır. Hiçbir şeyi olmayan sadece kol gücüyle geçinen fakir köylü kesimini kandırarak 50 000 lira karşılığında eline silah tutuşturarak gece-gündüz demeden en önde kurtuluş kuvvetlerinin izini takip ettirmeye çalışması ve kurtuluş kuvvetlerinin, en azılı çetelere yönelik caydırıcı eylemlerin etkisinden dolayı Ağrı Dağı çevresi başta olmak üzere, Ağrı-Kars'taki çeteleri silahlarını bırakıp metropol kentlere kaçmak zorunda kaldılar. Gönüllü olarak askeriye ve kontrgerillayla çok az bir kesim dolaşmaktadır. Devlet, önüne geçmek için çoğunun silahını kabul etmemiştir. Bunlardan bir kısmı şimdi Iğdır şehir merkezinde kalıyor. Aldıkları maaş onların otel masrafına yetmemektedir. Silahlarını bırakıp kaçanları mahkemeye vermektedirler. "Devlet memurunun görevinden kaçması suçtur" iddiasıyla hapis ve para cezasına çarptırmaktadırlar. Çoğunluğu haber göndermekte, "kurtuluş kuvvetleri bizi affetsin" bilmeden bir hataya girdik. Silahlarımızı teslim ediyoruz, almıyorlar, biz de bilmiyoruz ne yapacağımızı, yalnız askeriyenin önüne vermeyeceğiz ne zaman verirsek o zaman bizleri öldürün vb. geceleri köyde kalmıyorlar. Ya en yakın karakolda ya da arazide kalıyorlar. Bazıları da en yakın köye giderek uygun bir evi karakol haline getirip kalmaktadır.

12.8.1987

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

EKİM DEVRİMİNİN 70. YILDÖNÜMÜNDE GERÇEKLEŞEN SOSYALİZMİN SORUNLARI VE KÜRDİSTAN DEVRİMCİ GERÇEĞİ

Baştarafı 1. sayfada

doğru devrimci teoriyi ve pratiği yakın tarihin son derece karmaşık ideolojik ve pratik gelişimi içinde, onunla bağlantıları ve aynı zamanda ondan farkını görerek koymak, mevcut güncel çelişkilerin çözümü için hayati bir öneme haizdir. Bugün gerçekleşen sosyalizmin kalbi durumundaki Sovyetler Birliği bu 70 yıllık tarihi tartışmaya açıyor. Devrimin oluştuğu yıllardan günümüze kadar yapılan hataları, olumlu veya olumsuz yönde açıklık politikası temelinde tartışma gereğini ortaya koyuyor. Yine gerçekleşen sosyalizmin tıkanıklığını ve çözüm yollarını bu tartışmayla bağlantılar içinde ortaya koymak ve halletmek istiyor.

Tabii bununla bağlantılı olarak, her ülke kendi somut koşullarına uygun bir tartışmayı ve bu temelde bir yenilenmeyi gündemine koymamazlık edemez. Sorun ana merkezde böyle yakıcı bir yerde arzederken, eski sloganlarla, yaklaşım ve uygulama yöntemleriyle günümüz çelişkilerinin çözümünü sunmak, devrim karşısında bir tutucu ve dogmatik olmaktan öteye gitmemek demektir. Dolayısıyla Büyük Ekim Devrimi'nin 70. yılında, onu geçmişinin kapsamlı bir tartışmayla değerlendirilmesi isabetli olmaktadır. Zafere ulaşan bir devrim, doğuş yıllarını ve kurumlaşma düzenlerini cesaretle değerlendirmek zorundadır. İlerisi için canlılığını ve hayatiyetini sürdürmek açısından buna muhtaçtır. Hele hele en devrimci düşünce tarzı, yani diyalektik materyalizm yöntemiyle gelişen bu devrimler, bunu her zaman yapmakla gelişme yollarını sürekli kılacaklarını çok iyi bilirler. Zaten Marksizm-Leninizmin de tüm diğer ideolojiler içinde ayırdedici özelliği budur. Ekim Devrimi'nin çeşitli yıldönümlerinde anlamları çizilmiş, değerlendirmelere konu olmuş ve bu değerlendirmelerden kalkılarak ve esinlenerek gelişmelere cesaret edilmiş ve bizatihi gelişmeler yaşanmıştır. Kısaca günümüz açısından bunları görmede yarar vardır.

Bir yandan bu büyük devrimin temel toplumsal gelişme içindeki rolünü tam anlamamız önemini korurken, öte yandan kendi öz tarihinin de çeşitli dönemlerini kavramak, öneminden hiçbir şey yitirmemiş olarak gündemdeki yerini korumalıdır. Böylesine büyük devrimleri dargörüşlü sınıfsal ve ulusal özelliklerden kurtarmak, evrenselliğini koymak ve insanlığın malı olarak görmek büyük önem taşır. Devrimlerin toplumların tarihindeki önemini asla yadsımıyoruz. Temel bunalım ve tıkanma dönemlerinde halklar devrim silahına başvurarak önlemlerini alacaklardır. Bu henüz ilkel toplumsal gelişme evrelerinde böyle olduğu gibi, insanlığın bundan sonraki uzun yüzyıllara konu olabilecek gelişmelerinde de devrim diyalektiği rolünü sürekli oynayacak, toplumların zor ve bunalımlı dönemleri böylesi bir silahla aşılacaktır.

Toplumsal Devrimler Sürecinde Ekim Devrimi'nin Yeri ve Önemi

Toplumsal gelişme tarihinde her zaman iki yanlış anlayış ve dolayısıyla uygulama ortaya çıkmıştır. Bunlardan birisi gelişmeyi sürekli niceliklerin birikimi, sığ ve düz gelişme biçiminde ele alır. Büyük düşünce ve eylemin gereğini hafızasına ve yüreğine sığdıramaz. Hep buna karşı dikilir. Ara tabakanın, sınıflı toplumun oluşmasından günümüze kadar hep hayal ettiği, sürekli öyle görmek ve göstermek istediği durum böylesine düz bir yaklaşımdır. O bunu istisnai olarak aşar. Onun bu yaklaşımı devrimlerin gereğini sürekli olarak yadsır, devrimin rolünü küçümser. Bu tutumuyla tutucu, muhafazakar, giderek gerici ve karşı-devrimci bir konuma düşer. Özellikle devrimci çözüm kendisini dayattıkça konumu bu olur. Diğeri ise, devrimlerle normal gelişme dönemlerini biribirine karıştırır. Sürekli devrimlerin gündemde tutulması biçiminde bir gerçeği yaşamak ister. Devrimle evrim arasındaki ilişkiyi ve devrimin zikzaklı gelişimini görmez. Dolayısıyla çok ileri gider, coşkuları hep aşırı olur. Toplumsal gelişmenin kavrayamayacağı boyuttaki davranışları ve düşünceleri temsil ettiği, hareketi bu temelde kavrayıp geliştirdiği için kırılmaya ve yenilgiye uğrar. Bunların ikisi de toplumların gelişme diyalektiğini temsil etmekten uzak hale gelir ve birçok gericiliğin kaynağı durumuna düşerler. Devrim bu iki abartmalı yaklaşımın dışında gelişir. Eğer devrimin toplumsal gelişim tarihindeki rolünü ve gereğini tam saptarsak, günümüzün yorumunda ve çözümde de doğru yöntemi esas almış olacağız.

Bu konuda kısaca tarihe bakalım. İlkel komünal dönemin devrimsel sorunları nelerdir? Bunun ardından sınıflı topluma geçişte ortaya çıkan köleci sistemin devrimle bağlantısı nedir? Sosyalist devrim ve bunun en büyük örneği olan Ekim Devrimi ancak bu bağlar içinde tam anlamını bulabilir. Bizi ilgilendiren şey devrimlerin gereğini ve zorunluluğunu kavramak olduğu kadar, bundan sapmaların da varlığını görmektir. Tarih bilimsel bir yöntemle ele alınıp incelendiğinde, hemen hemen bütün alt üst oluşlarda yaşanan ve kendi koşulları içinde ayırdedici özellikleri olmakla birlikte benzerlikleri de hayli fazla olan değişik dönemlerde ortaya çıkan kişiliklerin, bir sonraki devrimler sürecinde yeniden sahneye çıktıkları ve geçmişin etkilerini yaşayarak boy gösterdikleri; ilk çağda, köleliğin gelişim aşamasında ve kahramanlık döneminde kitlelerin oynadığı rolün daha farklı bir konumda feodal devrimler çağında, daha sonraki burjuva devrimlerinde ve halkların kurtuluş hareketlerinde de sergilendiği görülecektir. Zaten insanlık kültürünün en belirgin özelliklerinin gelişiminde bu köklü çıkışların, bu çıkışları temsil eden kişiliklerin ve buna yol açan kültürün, maddi ve manevi ortamın derin izlerini görmemek mümkün değildir. Baskıcı ve sömürücü sınıflara özgü devrimlerin özellikleri nasıl burjuva devrimlerinde alabildiğine yetkinleştirilip en son kertesine kadar geliştirilmişse, ezilen sınıflar ve halkların mücadeleci çıkarlarının en güçlüsü olan Ekim Devrimi de hem bilimsel ve teorik düzeyde, hem de bunun pratiğini en çok yetkinleştiren bir devrim olarak halkların direnişinde doruk noktasını temsil eden bir konumun sahibidir.

Demek ki Ekim Devrimi'nin tarih içindeki ayırdedici özelliği, onun ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların direniş hareketlerinin teori ve pratiğinin dönem içindeki en bilimsel ifadesi olmasında, bu konudaki çözümü gerçekleştirmesinde, çözümün koşullarının bilimsel analizini yapmasında ve ardından bunun eylemini düzenleyebilmesinde yatmaktadır. Toplumun bu kesimleri tarihte ilk kez kendi öz çıkarları temelinde kimliklerini dile getiren sloganlar ve taleplerle ortaya çıkmış, bunları yetkin mücadele alanlarına kavuşturarak ve bizzat kendi güçlerini harekete geçirerek kanıtlamışlardır. Köleci uygarlığın, devrimin ya da iktidarın gelişiminin sömürücü ve baskıcı sınıfların tarihindeki yeri neyse, Ekim Devrimi'nin de sömürülen ve ezilen sınıflar ve halkların tarihindeki yeri odur. Birincisinin binlerce yıl devam eden bir tarihi vardır. Ekim Devrimi'nin tarihi de gerçekleşmesinden günümüze kadar geçen kısa zaman kesitidir. Ancak buna rağmen böyle bir karşılaştırmayı yapmak kesinlikle doğru ve gereklidir.

Dolayısıyla bu devrimin hangi güçlere karşı gerçekleştirildiğini, tarihin hangi aşamasında ve kimler adına yapıldığını, hangi temel taleplerle ortaya çıktığını ve hangi temel güçler tarafından gerçekleştirildiğini, bunun ideolojisi ve pratiğinin ne olduğunu göstermek; daha önceki devrimlerle ayırdedici özelliğini ortaya koymak, bunun günümüze kadar devam eden gelişmelerin anlaşılmasının anahtarı olduğunu bilerek ve buna bağlı kalarak konumunu belli etmek ve yerini saptamak büyük önem taşımaktadır. Bu hangi devrimin izinde olduğumuzu ve saflarımızın nerede olduğunu kavramamız için önemlidir. Devrimlerde çok yaygınca görülen dönekliğin ne olduğunu, devrimin militanı olmanın hangi anlama geldiğini, devrimlerin temel doğrultusunu savunmanın ne demek olduğunu ve onun tali özellikleriyle uğraşmanın sakıncalarını anlamamız için gereklidir. Çünkü önemli olan şey bunların esas alınmasıdır.

O halde tarihteki konumu böyle olan Ekim Devrimi'nin daha iyi anlaşılabilmesi için kendi öz tarihinin de görülmesi gerekmektedir. Çünkü değişik biçimlerde de olsa, her devrim kendi içinde daha önceki devrimlerin motiflerini de yaşatır. Hatta denilebilir ki, ezilen sınıflar ve halk hareketlerinin ilk başarılı örneği olduğu için de, Ekim devrimi diğer sınıfların ve egemen ulusların etkisinin en çok görüldüğü, epeyce sağa çekilmek istenen ve bunun temsilcilerinin bol bol ortaya çıktığı bir devrimdir. Bugün son derece geniş tartışmaların odağında bulunan bu devrimi anlamak için, sömürücü egemen sınıfların baskıcı niteliklerini bu devrimin üzerinde nasıl sürdürmek istediklerini ve yine egemen ulusların bu devrim üzerindeki etkisinin ne olduğunu anlamak gerekir. Günümüzü kavramak ve geleceği daha az yanılgılar ve hatalarla karşılamak için bunları görmek önemlidir.

Gerçekleştiği yıllarda Ekim Devrimi'nin teorik temeli daha yeni tamamlanmış, pratiği ise bizzat devrimin önderi tarafından adım adım gerçekleştirilmiştir. Marks ve Engels bu devrimin temel ideolojik doğrultusunu belirlerken yaşamları üzerinden birkaç on yıl bile geçmemiştir. Kapitalizmin çözümlenmesi en son sömürücü sistem olan emperyalist-kapitalist sistemin aşılması açısından vazgeçilmez bir şarttır. Kapitalizmin kendisi bizzat bilimsel-teknik devrimle geliştiği, kapitalist üretim biçiminin oluşumu ve gelişmesinde bu teknik temel büyük bir fonksiyonu yerine getirdiği ve burjuva devrimi bu temelde geliştirildiği, aynı zamanda bu bilimlerin her düzeydeki gelişmesinin zorunlu bir sonucu olduğu için, böylesi bir sistemin aşılması da elbette son derece bilimsel olmak zorundadır. Kapitalist toplumun felsefede dini aşması, dinin ve ortaçığın toplum üzerindeki gölgesini aydınlık felsefesi biçiminde karşılaması, kendi rönesansını ya da yeniden doğuşunu bu aydınlık felsefesi temelinde geliştirmesi ve bunun önemli bilimsel gelişmelere temel teşkil etmesi sistemin geliştirilmesi açısından nasıl vazgeçilmez ise, aynı şey sistemin aşılması için kapitalist toplumun bilimsel formasyonunu, onun tarihteki yerini ve aşılma zorunluluğunu da ortaya koymakta; bilimsel sosyalizmin ideolojik planda ifadesi olmaktadır. Bu olmadan daha sonraki gelişmelerin yaratılamayacağı açıkça kendisini göstermektedir. Kısacası devrimci teori olmadan devrimci pratiğin olamayacağı biçimindeki ifade yorumunu böyle bulmaktadır.

Burjuvazinin kendisinden önceki egemen sınıfı eleştirirken, öncelikle onun dinsel-ideolojik görüntülerin kutsaması altındaki siyasal iktidarının kaynağını açıkça ve bilimsel olarak ortaya koyması ne denli doğruysa, aynı biçimde bilimsel sosyalizmin de yeni burjuva sınıfın kendi sistemi için biçtiği sonsuz gelişme ve özgürlük çağının bir hayal olduğunu, bu sistemi insanlığın en son ideali olarak tanımlamasının bu sınıfın kuruntusu olduğunu göstermesi de o denli doğru ve gerçekçidir. Sadece burjuvazi değil, daha önceki köleci ve feodal sınıflar da belki burjuvaziden de fazla kendi sistemlerine sonsuzluk gözüyle bakmakta, gelişmenin son durağı ve varılacak son nokta olarak görmekteydiler. Bugün bu sistemlerin tarihsel kalıntılarına baktığımız zaman, köle imparatorluklarının o hayranlıkla seyrettiğimiz ve gerçekten de adeta büyük bir otorite ve sonsuzluğu yansıtan sanat eserlerindeki müthiş görkemlilik, onların bu konudaki iddialarının ne denli uzun süre yaşadığını ve gerçekten de ne denli bir büyüklüğe ulaştıklarını göreceğiz. Ehramları yükseltirken Mısır firavunlarının harcadıkları çaba, kendi mumyalarını günümüze kadar ulaştırma hayalleri ve diktikleri büyük heykeller, insanların bu eserlerin yanından geçerken duydukları derin ürperti, bu güçlerin burjuvaziye oranla sonsuzluk iddiasında ne denli haklı olduklarını ve ne denli büyük bir güce ulaştıklarını egemen sınıf mantığıyla izah etmek mümkündür.

Çok iyi bildiğimiz İslam dini kendisini en son din olarak ilan eder. En son din ve son peygamberin bir anlamda insan aklının son gelişme noktası olduğu, bundan sonrasının artık dünyanın sonu anlamına geldiği açıktır. Aynı şekilde sonsuz cennet ve cehennem kavramının bu dinin bir iddiası olduğu bilinmektedir. Yani feodal dönemin güçlü çıkışları da, hem de çok daha uzun bir süre aynı iddiayı ortaya koymakta ve bu iddia etkilerini hala sürdürmektedir. Bu gelişmeler içerisinde burjuvazinin söylediği sözler çok daha kısa ve somuttur. Burjuvazi, daha egemenliğini ilan ettiği dönemde yanıbaşında biten ve artık nihai olarak sınıflı toplumun mezarını kazan bir sınıf olan proletaryayı görür. Daha önce ortaçağ feodallerinin ağır gölgesi altında yaşayan bu sınıfın, henüz feodalizmin etkisi ve otoritesinden kurtulmadan proletaryanın boy göstermesi, onun dargörüşlülüğünü ve umutsuzluğunu ortaya koymaktadır. Bilimden sanata, maddi yapıdan çeşitli sanat eserlerine kadar değişik alanlarda yaygın olmayan aralıklarla gelişen bunalımlar bu sınıfın en iddiasız sınıflardan birisi olduğunu açığa vurmaktadır. Bunun bir diğer anlamı ise, egemen sınıfların bu en son temsilcisinin daha doğar doğmaz kendi mezar kazıcısını yanıbaşında bulmasında ve onu görmesinde yatmaktadır.

İlk sömüren ve ezen sistem olan köleci toplumun birkaç bin yıllık bir ömre sahip olmasının bir maddi temeli vardır. Toplumsal gelişmenin objektif temeli, bu sistemin yaratıcılarına insanlar üzerinde çok daha uzun süre sömürme ve hükmetme olanakları sunmaktadır. Artı-değerin gaspı, bunun belli ellerde yoğunlaşması ve yol açtığı siyasal iktidar çok sert imparatorluklar biçiminde şekillenirken, insan üzerinde gerçekleşen baskı ve toplumun sınıflara bölünüşü o kadar derindir ki, bugün bile kölelik hala çok çeşitli görünümler altında varlığını sürdürmektedir. Yani maddi temeli çok güçlü bir biçimde atılan kölelik sistemi, daha sonraki sınıfsal ulusal baskı sisteminin gelişmesinin temel öğretisi, karakteri ve yapısını da oluşturmuştur. Daha sonraki sömürü sistemleri ancak

bu işi biraz daha inceltmiş, pekiştirmiş ve meşrulaştırmışlardır. Bu konuda burjuva sisteminin yaptığı şey, bu baskı ve sömürüye biraz daha demokratik bir çehre kazandırmak, ezilen sınıflar ve halkların artan tepkilerini normal kanallarla karşılayacak olan ve demokratik cumhuriyet adı verilen biçimlere kavuşturmak olmuştur.

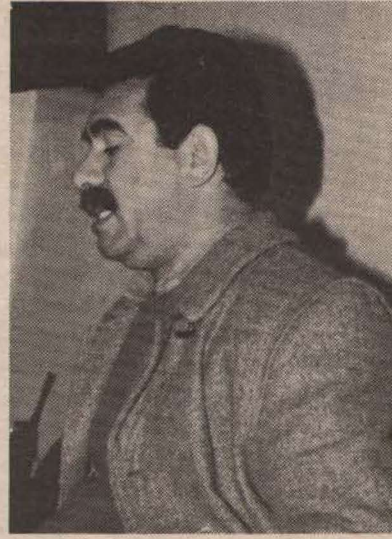
Ekim Devrimi ise temelde buna zıt bir biçimde gelişen ve henüz bir türlü çocukluktan kurtalamayan ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların zafere ulaşan ilk eylemi olmaktadır. 70 küsur yıl her ne kadar uzun görünen bir zaman kesiti ise de, bu devrimin dayandığı sınıf ve kitle temeli açısından yenidir. Bu devrim kendi ideolojik ve pratik gelişimini ancak bir yüzyılı biraz aşan bir sürede tamamlayabilmiştir. Bu devrim de kuşkusuz gökten düşmemiştir. Her ezilen sınıf ve halk hareketinde eski dinler ve felsefelerden kalma bir yığın etki bulunmaktadır. Zaten bilimsel sosyalizmin kendisi de bu döneme kadar ulaşan insanlık kültürünün toplumsal gelişmeye ilişkin sonuçlarını en iyi bir biçimde kendisine temel alan, onu kapitalist toplumun güncel çelişkilerine uygulayan, onu daha da ileriye götüren ve kendisine bilimsel bir ifade veren bir ideolojidir. Bunun böyle olduğu bizzat bu kuramın yaratıcıları tarafından ifade edilmektedir. Bu anlamda sonu gelen baskıcı ve sömürücü egemen sınıfın toplumsal gelişme içindeki toptan tutuculuğuna karşın, bu yeni sınıfın önderliğinde felsefeden ahlaka kadar yaşanan yeniden doğuş, insanlığın bundan sonraki temel gelişiminin ancak böyle bir devrimle mümkün olacağını belirlemektedir. Bu devrimin diğer devrimlerin etkisiyle ve aynı zamanda yeni özellikler katarak kendi ideolojik ve politik gelişimini sağlaması, insanlığa böylesine büyük bir atılım yaptırması, onu ileriye itişte büyük bir tarihsel temele kavuşturmasında yatmaktadır.

Sosyalist devrimin temeli bilimsel olmak zorundadır. Çünkü kapitalist toplumun temelleri bilim ve onun üretime uygulanması demek olan teknik tarafından özenle hazırlanmaktadır. Dolayısıyla kapitalist sistemi aşacak olan sosyalizm, üretimin bu yüksek teknik temeli üzerinde bilimlerin daha da geliştirilerek üretime yetkince uygulanmasıdır. Bundan çıkan başka bir sonuç, bu gelişmenin kendisinin öteki toplumsal gelişmelerin mirası üzerinde yükselmesidir. Bu zorunludur. Bu nedenle, sosyalizmin geçmiş toplumun ilerici mirasının sınıf etkilerini kısa sürede üzerinden atması hemen gerçekleşecek bir olay değildir. Geçmişin olumlu yönleri alınırken, bunun birçok olumsuz ögeyi de bu yeni devrimsel gelişmeye sunması ve kendi etkilerini çeşitli yoz ve saptırıcı biçimler altında sürdürmesi kaçınılmazdır. Hatta bunun devrimin uzun gelişme yıllarında onu geriye çekmesi ve ciddi yenilgilerle karşı karşıya bırakması, geçmişin bu olumsuz kalıntılarından ötürü olanak dahilindedir.

Bu anlamda ezilen sınıflar ve halkların devrimci hareketiyle karşıt sınıflar ve egemen ulusların karşı-devrimleri arasındaki çelişki şiddetinden hiçbir şey yitirmiş değildir. Bunun doğru tanımlanması büyük öneme sahiptir. Birçok ulusal kurtuluş devriminin hala proletaryanın mı yoksa burjuvazinin mi önderliğinde gelişeceği konusunda yaygın bir tartışma vardır. Tek bir parti içinde bile çeşitli sınıfların etkilerini içiçe yaşamak ve biribirleriyle kıyasıya mücadelelerini görmek doğal bir durumdur. Çelişkilerin çözümü şurda kalsın, kapitalizmle sosyalizm arasındaki çatışma evrensel, ulusal ve yerel düzeyde devam etmektedir. Hatta bunun da ötesinde yakın döneme kadar güçlü bir görünüm arzeden feodal kalıntıların çekişmeleri yoğunca yaşanmaktadır. Bu konuda içine düşülen iki tür yanılgı sözkonusudur. Bunlardan birincisi, gelişmeyi baskıcı ve sömürücü sınıf ve ulus güçlerinin şahsında gören, hala onların çağlarını bütün ihtişamıyla sürdürdüklerine inanan, proletaryanın ve ezilen ulusların büyük gücünden, çıkışından ve artık kendi sistemlerini kurmasından rahatsızlık duyan, tepki gösteren ve kendisini bunun devam edemeyeceğine inandıran, bizim reformist ve kuyrukçu adını verdiğimiz ve sınıfsal temelini küçük-burjuvazide bulan kesimin yaklaşımıdır. Bunlar gelişen ve gerçekleşen sosyalizmin kapitalizm tarafından yutulacağını sanan tutucu ve gerici kesimlerdir.

Diğeri ise, çelişkilerin artık hallolduğuna, gerçekleşen sosyalizmin artık her şeye egemen hale geldiğine, savaşlara başvurmaksızın sosyalizmi gerçekleştireceğine, barış içinde tavizler vere vere dünya çapında sosyalizmin gerçekleşeceğine ve özellikle savaşların tamamen gündemden kalkabileceğine kendisini inandıran, son derece iyimser ve iyimser olduğu kadar da kendisini son derece pasifist barış hayalleri ile avutan, dolayısıyla devrimden çekinen, devrimin zorunluluğunu görmek istemeyen ve bu niteliği ile en az diğer kesim kadar olumsuz bir duruma düşen, adeta onun devrimsel gelişmedeki bir yansıması olmaktan kurtulamayan pasifist kesimin yaklaşımıdır. Bunlar gerçekleşen sosyalizm hakkındaki iki yanılgılı yaklaşımı ifade etmektedirler. Gerçekleşen sosyalizme bu tarzdaki yaklaşım, bir yandan emperyalist-kapitalist kamp içinde sosyal-demokrasi biçiminde şekillenir ve ideolojik, politik ve pratik gelişimini bu biçimde ifade ederken; diğer yandan sosyalizm içinde ise dar bir bürokratik kesim tarafından temellendirilmekte ve kaynağını bu temelden almaktadır.

Gerek sosyalizmin yakın tarihsel gelişme süreci içinde gerekse günümüzde, hem emperyalist sistemle uzlaşmada ve hem de devrim karşısındaki tutumlarıyla birçok noktada çakışan bu güçler, sadece devrimci gelişmelerin önünü tıkatmakla kalmamakta, devrimi gözardı ettirmede neredeyse aynı konuma düşmektedirler. Bu durum devrimin yeniden tanımlanmasını gerektirmekte; günümüzde de devrime ihtiyaç duyulup duyulmadığını, devrimci zorunluluğun ne olduğunu, bu devrimin hangi temel çelişkileri çözeceğini, gerçekleşen sosyalizm ve devrim arasındaki ilişkiyi tanımlamayı ve bu sorunlara cevap verilmesini gerekli kılmaktadır. Yani gerçekleşen sosyalizmin 70 yıllık tarihinde ve doğuşu, kurumlaşması ve olgunlaşması aşamalarında emperyalizmin etkileri nelerdi? Nasıl gelişim gösterdi? Temsilcileri kimlerdi? Günümüzde bu durum hala nasıl ifade edilmek istenmektedir? Bütün bunların görülmesi zorunludur. Bu konuda 70 yıl sanki dümdüz gelişmiş ve hiç hata yapılmamış gibi bir tutum içinde olan resmi sosyalist ağız nasıl gerçekleri tam ifade edememekte ve bugün bir tıkanmayı yaşamaktaysa, aynı biçimde işi neredeyse gerçekleşen sosyalizmin inkarına vardıran ve sosyal-demokrasinin pek akıllı bir sistem olduğunu iddia eden yaklaşımın ahmaklığı ve kabul edilmezliği de ortadadır. Günümüzün çelişkilerini doğru yakalamak ve Ekim Devrimi'nin sonuçlarını bu çelişkilerin çözümünde yetkince kullanmak için bu vazgeçilmez bir zorunluluktur.

Ekim Devrimi Sapmalara Karşı Mücadele İçinde Zafer Kazanmış ve Zaferini Kesinleştirmiştir

Ekim Devrimi'nin mirasını bütün olumlu özellikleriyle görmek için onun tarihini özlüce görüp değerlendirmekte yarar vardır. Biz burada Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik gelişimini ve hazırlanışını uzun uzun ortaya koyacak durumda değiliz. Yine sosyalizmin daha sonraki gerçekleşmesini de bu temelde koymayacağız. Bunlar ne bizim için bir görevdir ve ne de bu kısa değerlendirme içinde bir anlam ifade edebilir. Belirtilmesi gereken şey Ekim Devrimi'nin daha oluştuğu yıllarda, onunla çarpışan bazı anlayışların varlığıdır. Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan Marks ve Engels sosyalist devrim için gereken teorik perspektifi vermişlerdir. Fakat eksiklik daha çok onun zaferle sonuçlanacak pratiğinde ve özellikle örgütsel girişimindedir. Bu da objektif koşulların olgunlaşmasına çok yakından bağlıdır. Yani kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm aşamasında artık sorun kendisini dayattığında ve dolayısıyla çözüm zorunlu hale geldiğinde çözümlenecek olan bir sorundur. Birinci ve İkinci Enternasyonal'in anlamı daha çok bilimsel sosyalizmi propaganda etmesidir; kapitalizmi devirmek için onu temel savaşım araçlarına kavuşturmak yerine, bir öğreti olarak örgütlenmesini sağlamak, onu sağ ve "sol" sapmalardan korumak ve bir ideolojik eylem kılavuzu olarak yetkinleştirmektir.

İkinci Enternasyonal'in son döneminde bilimsel sosyalizmin nasıl bir eylem kılavuzu olmaktan çıkarılıp bir uzlaşma ideolojisi haline getirilmeye çalışıldığı bilinmektedir. Leninizmin tam da bu sırada doğuşu tesadüfi değildir. Leninizm, kapitalizmin emperyalizm aşamasına girdiğinde ve artık devrimlerin objektif temeli olgunlaştığında, Engels'in deyişiyle sömürücü sınıfların varlığı bir gereksinme olmaktan çıkıp atılması gereken olgu haline geldiğinde ve onlar olmaksızın da yaşanılabilecek bir olgunluğa erişildiğinde, halkların kurtuluş mücadelelerine önderlik eden proletaryanın kendi öz çıkarlarının bilimsel ifadesi olarak şekillenen öğretidir. Bu pratikte örgüt ve eylem biçimlerinin yaratılmasında kendisini göstermektedir. Leninizm budur. Leninizm, emperyalizm çağının marksizmidir, devrimler döneminde onun aldığı biçimlenіştir.

Leninizm ortaya çıktığında İkinci Enternasyonel'e egemen olan resmi anlayış, burjuva demokrasisi araçlarının abartmalı değerlendirilişi, bunu demokrasinin tek biçimi olarak görüp ona kölece boyun eğiştir. Bu durum adeta devrimin önünü kapatmış, hele bu bir de Marksizm adına yapılınca bu büyük eylem kılavuzu tersi bir konuma, yani burjuvazinin elinde bir oyuncağa düşme tehlikesini yaşamıştır. İşte burada İkinci Enternasyonal'de ifadesini bulan ve özellikle Kautsky'nin şahsında bir öndere kavuşan Marksizmden sapmanın Leninizm tarafından ağır bir eleştiriye tabi tutulması, Ekim Devrimi'nin gerçekleştirilmesi açısından büyük bir öneme sahiptir. İkinci Enternasyonal'in birinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında tamamen sosyal-şoven bir niteliğe bürünmesi, egemen sınıf olan burjuvazi lehine proletaryanın bağımsız politika ve örgütlenmesinden feragat edilmesi anlamına gelmektedir. Bu durum savaş içinde bütün açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Burada Leninizmin sosyal-şovenizme açtığı savaş ve bu savaşın zayıf düşürdüğü ülkelerden birisi olan Çarlık Rusyası'nda, Çarlığa karşı devrimci çözümü dayatması, genel olarak evrensel bir anlama sahiptir. Sosyalizm içinde bir burjuva hastalığı olarak ortaya çıkan sosyal-şovenizmle savaşılmadan, Üçüncü Enternasyonal'in başlıca savaşım biçimlerinden biri olan ve birçok konuda şiddetlenen böyle bir savaşım verilmeden Ekim Devrimi'ne ulaşılması mümkün olmayacaktı.

Lenin, **Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky** adlı değerlendirmesinde, genelde sosyalist hareket içinde ve daha çok da Rusya'daki işçi sınıfı hareketi içerisinde varlığını sürdüren sosyal-şovenizmin aşılmaması ve Sosyalist Devrimcilerin ve Menşeviklerin etkisinin kırılmaması halinde, Ekim Devrimi'nin gerçekleştirilmesinin mümkün olamayacağını belirtmektedir. Daha 1905 Devrimi sırasında İkinci Enternasyonal'deki sağ sapmanın Rus işçi sınıfı hareketi içindeki yansıması olan Menşevizme ve Martov'dan başlamak üzere onun önderlerine karşı yoğun bir eleştiri başlatılmasa ve karşı-devrim yıllarında tasfiyeciliğe karşı ardıcıl bir mücadele sürdürülmeseydi, savaş yıllarında sosyal-şovenizmle başarılı bir mücadele verilemez ve Ekim Devrimi gerçekleşemezdi. Burada daha da açık bir biçimde anlaşılması gereken Menşevizm, tasfiyecilik ve sosyal-şovenizm, hem önderliği ve hem de örgütlenmesi ve programıyla hemen hemen aynı kişide ve aynı örgütlenmede somutlaşmakta, sürekli biribirini mümkün kılan bir oluşum olarak şekillenmektedir.

Kuşkusuz bu sadece Rusya'daki işçi sınıfı hareketi içinde ortaya çıkan bir durum değildir; o koşullarda gelişmiş bütün kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi içinde ortaya çıkan bir hastalıktır. Rus işçi sınıfı hareketi açısından farklı olan şey, Leninizmin burada Lenin önderliğinde başarıya ulaşmasıdır. Avrupa'nın birçok gelişmiş kapitalist ülkesinde işçi sınıfı hareketi içinde burjuva etkisi anlamına gelen sosyal-şovenizme karşı mücadele verilmeseydi, Lenin'in de çok iyi ifade ettiği gibi bu burjuva etkilerinin taşıyıcısı ve sosyal temeli olan küçük-burjuvazinin temsil ettiği sosyalizm anlayışları aşılmasaydı devrime ulaşılamazdı. Proletarya sosyalizmi bu burjuva etkilerinin taşıyıcıları tarafından kösteklenmiş ve özellikle Alman işçi sınıfı hareketi içinde sosyal-demokrasi zafer kazanmıştır. Böylelikle işçi sınıfı hareketi içinde devrimci sosyalist kanadın ezilmesinin ve öteki kapitalist Avrupa ülkelerinin işçi sınıfı hareketi içinde sosyalizmin daha sonra yaşadığı acılı gelişmenin temeli de ortaya çıkmaktadır. Bu durum Ekim Devrimi'nin daha çok Rusya koşullarında gelişmesini sürdürmek zorunda bırakmıştır. Kısacası bu dönemde işçi sınıfının bilimsel ideolojisi olan sosyalizm burjuvazinin ağır etkisi altına alınmıştır. Küçük-burjuvazi bu etkinin gözükara taşıyıcısı olmuş, sosyalizm kendisini büyük bir çatışmanın içinde bulmuş ve hatta sosyalist örgütler bu çatışmanın en yoğun bir biçimde yaşandığı alanlar haline gelmiştir.

Ekim Devrimi daha zafere ulaşarak kendi diktatörlüğünü kurmadan, Kautsky'nin şahsında kendisini en erkenden açığa çıkaran döneklik, proletarya devrimine azgın saldırı ve özellikle proletarya diktatörlüğünün mahkum edilmesi çabaları, burjuva demokrasisinin meşruiyetine kendini sonuna kadar inandırma, bu konuda bilinen Lenin ve Leninizmle çatışma son derece anlaşılır bir husustur. Sosyalizm burada önemli bir dönekliklе karşılaşmıştır. Burada burjuvazi lehine küçük-burjuva sosyalizmine sarılma, proletarya diktatörlüğüne karşı burjuva demokrasisinin savunulması sözkonusudur. Bu temel uzlaşma mantığı ve pratiği sonuna kadar kullanılmıştır. O günden günümüze gelinceye kadar bu çelişki çatışmanın önemli bir odağını oluşturmaktadır. Kısacası daha o yıllarda bile sosyal-demokrasi burjuva etkilerinin sağlamca gelişmesine hizmet eden bir olgudan başka bir şey değildir. Bunun Almanya'da gerçekleşmesi de tesadüfi olarak değerlendirilmemelidir.

Sosyal-demokrasinin temelleri Birinci ve daha İkinci Enternasyonal içinde bizzat Bernstein ve ardılları tarafından atılmıştır. Aynı şekilde Alman sosyal-demokrasisi daha doğuşundan itibaren böyle bir gelişmenin ağır etkisi altına girmiştir. Elbette bunu Almanya'nın ekonomik ve toplumsal özellikleri ile açıklamak, küçük-burjuvazinin ve aydınların rolü ile izah etmek ve ilişkilerini bu çerçevede ele almak mümkündür. Ama bilinmesi gereken şey, sosyalizm içinde ortaya çıkan sapmaların daha sosyalizmin doğuşuyla birlikte geliştiği ve bunun Ekim Devrimi ile birlikte kesin bir saflaşmaya dönüştüğüdür. Ekim Devrimi zafere ulaştığı zaman, sosyal-demokrasi tercihini burjuva demokrasisinden yana kullanmış ve proletarya diktatörlüğünü yadsımıştır. Yine burada bilimsel sosyalizm Leninizmin şahsında Ekim Devrimi ile zafere ulaşan, proletarya diktatörlüğünün kuruluşu ile maddi bir güce dönüşen ve sosyalist inşaya yönelmeyi gerçekleştiren bir konumdadır; doğuşu böyledir.

Bu devrimin içinde birçok kişilik ve bunların dayandıkları birçok örgüt bulunmaktadır. Ama bunların hepsi son tahlilde o dönemin egemen emperyalist burjuvazisiyle ona karşı iktidar savaşımını yürüten proletarya arasında bocalayan küçük-burjuvaziye dayanan örgütler ve partilerdir. Şubat ve Ekim Devrimi arasındaki dönemde Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin durumu, kısa soluklu burjuva demokratik devrimi sırasında bu sınıfların iktidara gelişleri ile birlikte yaşanan birçok hazin gelişme bilinmektedir. Kısacası Ekim Devrimi bütün bu güçlerle çarpışarak ve onları yenilgiye uğratarak zafere ulaşmıştır. Ardından bunların kendi aralarında birleşerek iç savaşa giriştiklerine ve bununla devrimi boğmaya çabaladıklarına tanık olmaktayız. Bu savaş, uyanan ve savaşın etkilerini henüz üzerinden yeni atan emperyalizmin, içte birleşen bu kalıntılara dayanıp tutucu küçük-burjuva güçlerini harekete

geçirerek, henüz kurumlaşmayan ve sıcağı sıcağına yaşayan devrimi tasfiye etme hareketidir. Daha sonra ortaya çıkan Hitler faşizminin sosyalizmi imha etme girişimleri bu gelişmede ivmesini bulmaktadır. İç savaş Ekim Devrimi'nin kalıcı bir temele kavuşup kavuşamayacağını belirleyen, dünyanın bu parçasında sosyalizmin inşa edilip edilemeyeceğinin sınanması anlamına gelen ve en az Ekim Devrimi kadar büyük anlamı bulunan mücadele yıllarıdır.

Bu yıllarda devrim, emperyalizmden de büyük destek bulan ve sınıf temelini daha çok küçük-burjuvaziden alan çok çeşitli başkaldırılara, sabotajlara ve komplolara tanık olmuştur. Ancak Ekim Devrimi'nin ateşi içinde gelişen bu savaş aynı zamanda iktidar sorununun doğru çözümü için nelerin yapılması gerektiğini ve devrimci şiddetin oynadığı rolü de açığa çıkartmıştır. İşte tam da bu iç savaşın sonunda bilimsel sosyalizmin yetkin temsilcisi ve marksizmin Leninizm biçimindeki sürdürücüsü olan Lenin ölmüştür. Bu konuda şunu kesin olarak belirtmek gerekir ki, Ekim Devrimi ve iç savaşın kazanılmasında ideolojik, teorik ve pratik politika açısından Lenin'in önderliği tartışılmazdır. Ekim Devrimi'nin zaferine yol açan partinin inşası, savaşın yetkin taktiklerle sürdürülmesi, bu taktikleri mümkün kılan örgüt ve eylem biçimleri Lenin'in ısrarlı ve yoğun çabaları içinde gelişmiştir. Bu taktikler gerek 1905 Devrimi'nde ve gerekse daha sonraki süreçte tasfiyecilik ve sosyal-şovenizmle mücadelede, bunun da ötesinde bizzat Ekim Devrimi'nde ve iç savaştaki uygulamalarda başarısını kanıtlamıştır. Eksik olan şey, henüz sosyalist inşaya yönelmeden ve sosyalist toplumun kuruluşuna geçmeden, bu kuruluşun yönlendirilmesi, geliştirilmesi ve özellikle kurumlaşmasında söylemesi ve yapması gereken çok şey varken Lenin'in kaybedilmesidir.

Denilebilir ki, Lenin'in temelini attığı Parti, Lenin olmaksızın da Leninizmi rahatlıkla sürdürebilecek bir partidir. Çoğunlukla ağır basan yön de burasıdır. Lenin'den sonraki yıllarda iki değişik anlayış ve uygulama ortaya çıkmıştır. Ömrünün son yıllarında Lenin gelişmelere egemen değildir. Hem Parti içinde ve hem de sosyalist kuruluşa doğru gidişte bazı hataları görmüştür. Ancak her iki alanda da kendi doğrultusunu egemen kılabilecek durumda değildir. Bu dönemde Lenin'in vasiyetinden bahsedilmektedir. Bu vasiyetinde Lenin, muhtemelen sivrilen iki kişilikten bahsetmektedir. Bir yanda geçmişi iyi bilinen Troçki, diğer yanda Stalin bulunmaktadır ve ikisi arasında bir de arada oynayanlar vardır. Parti bu iki kişilik veya bu kişiliklerden biri tarafından temsil edilecektir. Stalin ile Troçki arasında uzlaşma olanağının olup olmadığı, varsa bunun ne kadar olduğu henüz o günlerde belirginleşmiş değildir. Fakat bilinen bir şey vardır ki, Bolşevik hattı içinde yetişmiş, onun zorlu örgütsel ve eylemsel pratiğini yaşamış, Bolşevizmden başka bir teori ve pratik tanımamış Stalin ile uygulamalarında sık sık Bolşevizmle çelişen, hatta kendisinin de iddia ettiği gibi bağımsız bir Marksizm anlayışına sahip olan Troçki arasındaki çatışmada, kazanacak olan Bolşevizmin gerçek militanlığıdır.

Lenin, zaman zaman Torçki ile çok sert tartışmalara girmiş; Troçki'yi çok önemli konularda eleştirmiş, Menşevizmle Bolşevizm arasında yalpalayan bu unsurun üçüncü yol adı altında nasıl Menşevizme ve tasfiyeciliğe hizmet ettiğini ortaya koymuş, Ağustos Bloku deneyiminden tutalım daha birçok pratikte nasıl anti-Bolşevik bir konuma düştüğünü göstermiştir. Ancak yine de Troçki zaman zaman Lenin ve Bolşeviklerle bir araya gelmiştir. Genellikle onun Bolşeviklerin ağır bastığı devrimci adımlara katılmaktan geri kalmadığı, bazen çelişerek bazen de uzaklaşarak devrimle yol aldığı görülmektedir. Troçki Ekim Devrimi'ne aktif olarak katılmış ve daha sonra iç savaşta önemli roller üstlenmiştir. Kısacası Rus Devrimi'nin gelişiminde Troçki bir olaydır. O bir Bolşevik değildir ve bunu bizzat kendisi belirtmektedir. Zaman zaman Bolşeviklere yaklaşan, zaman zaman uzaklaşan, ama hep yürümüş olan bir kimsedir Troçki. Ekim Devrimi'nde de, iç savaş sırasında da bu birlikte yürümeyi en ileri düzeyde sağlayan bir kişidir.

Ekim Devrimi ve iç savaştan sonra, sosyalizmin inşasında ve Lenin'in ölümünün ardından Lenin'in mirası üzerinde bir çelişme kendisini gösterecektir. Lenin'in mirası üzerinde Stalin ile Troçki'nin uygulamacılığı arasında bir mücadele kendisini açığa vuracaktır. Daha sonraki gelişme süreci boyunca, sosyalizmin kuruluşunda, ekonomik inşa ve özellikle devlet bürokrasisinin gelişiminde bu çatışma had safhaya ulaşacak ve dolayısıyla Troçki'nin tasfiyesiyle sonuçlanacaktır.

Troçki'nin şahsında kaybedilen şey nedir? Yine sosyalizm açısından Stalin önderliğinde kazanılan ve kaybedilen şeyler nelerdir? Böyle bir tartışma bugün hala sürdürülmektedir. Ama şunu teslim etmek gerekir ki, leninist doğrultunun daha Lenin'in sağlığında Stalin'e yakıştırdığı kaba uygulamacılık bir gerçek olsa bile, sosyalizmin mirası korunmak ve geliştirilmek isteniyorsa Stalin tipi bir uygulama kaçınılmazdır.

Daha 1920'lerin başında devrim dalgası Varşova önlerinden geri çekildiğinde ve dünya devriminin gerçekleşme şansı biraz da sosyal-demokratların ihanetiyle ortadan kalktığında, bu mirası korumanın yolunun Rusya'da sosyalizmi inşa etmekten geçtiği açığa çıkmıştır. Evet, başlangıçta evrensel devrim düşünülmüştür; Lenin'in kendisi de bu kanıyı paylaşmıştır. Ama daha sonra yapılan emperyalizm tahlili ve Rusya'daki devrimci pratik, devrimin tek bir ülkede de gerçekleşebileceğini, bunun birkaç ülkeye yayılması ve özellikle ulusal kurtuluş hareketleriyle sağlam ittifakının geliştirilmesi gerektiğini açıkça ortaya koymuştur. Stalin'in yaptığı Lenin'in daha 1914'lerde ortaya koyduğu bu belirlemeleri hayata geçirmekten başka bir şey değildir. Yani Stalin'in kendisi Lenin'i aşan ve Lenin'e rağmen var olan bir kişilik değildir. O'nun Lenin'in üslubundan farkı, belki de sosyalizmin bu konudaki katı gerçekleştirilmesidir. Bir anlamda da bu zorunludur. Her devrimde olduğu gibi devlet bürokrasisini oluşturur ve devrimin üst yapısını yaratırken, daha doğrusu otorite ve iktidarı devlet aygıtı biçiminde kurumlaştırırken çoğunlukla otoriter davranılmak zorundadır. Bugün, "Stalin döneminde bürokrasi çok geliştirildi, ezici bir diktatörlük kuruldu" diye tartışılmaktadır. Bütün devrimlerin tarihi incelendiğinde, her devrimin çatısını sağlam kurmadan daha sonra gelişmesini sürdüremediği görülecektir. Belli ki bir parti kurumlaşmadan kendi ideolojik muhtevasını uzun süre muhafaza edemez.

Troçki'nin sosyalist ekonominin inşasına ve daha çok da devlet bürokrasisinin gelişmesine tepki duyduğu, bundan çekindiği ve bunu büyük bir tehlike olarak gördüğü, henüz Lenin'in sağlığında da tek ülkede devrim teorisine inanmadığı ve bugün sürekli devrim olarak formüle edilen bir tezin arkasında koştuğu bilinmektedir. Ama şu da çok iyi bilinmektedir ki, Troçki yalnız başına bir insandır. Küçük-burjuva aydın karakteri onu sürekli istikrarsız bir konumda bırakmıştır. Neden Troçki'nin örgütü yoktur? Çeşitli örgütler arasında neden sürekli blok kurucusu olarak geçmekte ve devamlı bazı örgütleri etkileyerek varlığını sürdürmeye çalışmaktadır? Bütün bunların nedeni onun sınıf niteliğinde aranmalıdır. Troçki bir türlü temel çekirdeği tutturamamaktadır. Çünkü dayandığı sınıf temeli buna olanak vermemektedir. Lenin Troçki'yi değerlendirmiştir. Troçki'nin entellektüel çabalarından ve örgütleyiciliğinden yararlanmıştır. Ancak yalnız bırakıldığında onun tasfiyeciliğe düşmekten kendisini kurtaramayacağını da farketmiştir. Onun devrimci pratiğin birçok önemli dönemeçlerinde Bolşeviklerin yardımı olmaksızın nasıl tek başına kaldığı ortadadır. Troçki'nin daha sonra Bolşevik Partisi içinde Stalin tarafından aşılmasında da onun bu sınıfsal özelliğini görmek gerekir.

Troçki istikrarlı ve yoğun bir örgütsel pratiği yaşamamıştır; böyle bir pratiğin sahibi değildir. Evet, Bolşeviklerle birlikte devrimi örgütlemiştir; Ekim Devrimi'nin ve iç savaşın örgütlenmesine katılmıştır. Ama temel çekirdek Bolşeviklerin çekirdeğidir. Her şeyden önce kendisi bu çekirdekten rahatsızdır. Parti içinde böylesine yoğunlaşmış bir çekirdekten rahatsızlık duymaktadır. Ancak buna rağmen devrimin daha ileriye doğru açılımı, daha az bürokrasi ve daha ileri evrenselleşme şiarlarının sahibidir. Ama Rusya koşullarında kurumlaşma tamamlandığında karşılaşılacak sonuç Troçki'nin tasfiyesinden başka bir şey olmayacaktır. Çünkü kendisi zaten devrimin gelişmesine ve özellikle onun devlet bürokrasisine kavuşmasına tepki duymaktadır. Buna karşılık Sovyet Rusya'sı koşullarında devrimci bürokrasi —yani devlet— teşekkül etmeden onu korumak imkansızdır. Hele hele 20. yüzyılın ortalarına doğru tırmanışa geçen Hitler faşizmi Komünist Enternasyonal'i toptan tehdit ederken, Rusya kalesini daha da sağlamlaştırmaktan başka çare yoktur. O zaman dünya devrimini korumak Sovyetler Birliği'nin korunmasıyla eş anlamlıdır. Orada sosyalizmin kurulması demek proletarya diktatörlüğünün güçlendirilmesi demektir. Aksi takdirde faşizmin zafer kazanması ihtimal dahilindedir. Bunu dönemin güçlü emperyalist devleti İngiltere de bilmektedir. İngiltere faşizmin gelişmesine göz yummakta ve onu Sosyalist Sovyetler Birliği üzerine saldırtarak, iç savaş koşullarının benzeri bir gelişmenin doğmasını sağlamaya çalışmakta ve Sovyetler Birliği'ni boğuntuya getirmek istemektedir.

Stalin'in yapacağı şey, bir an önce sosyalizmin ekonomik temelini sağlamlaştırmak, sosyalist sanayiyi geliştirmek, tarımda kollektivizasyonu başarmak, devleti ve özellikle orduyu güçlendirmek ve böylelikle emperyalist kuşatmayı kırmaktır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşına doğru gidildiğinde yapılan şey budur. Bu süreçte Troçki'nin içine düştüğü durum bilinmektedir. O, "Stalinizmle mücadele" adı altında kendisini doğal bir biçimde Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen ve kendisinin "bürokratik sosyalizm" adını verdiği sosyalizmle savaşım içinde bulmuştur. Bu arada yine orta yerde duranlar da vardır. Bunlar bazen Troçki ile bazen de Stalin'le uzlaşmışlardır. Bunların bir kesimi de aşırı ya da yerinde cezalara çarptırılmaktan kendilerini kurtaramamışlardır.

İkinci Dünya Savaşına doğru gidildiğinde, artık bütün sorun faşizme karşı sosyalizmin hatta insanlığın kurtulmasında yatmaktadır. Burada ortaya çıkan gerçek şudur: Ekim Devrimi'nin mirası, bu yıllarda Stalin önderliğinde hem alt hem de üst yapıda sağlamlaşan bir gelişmede ifadesini bulmaktadır. Buna karşılık Troçkizm bu yıllarda Ekim Devrimi ile ve esas olarak da gerçekleşen sosyalizmle kendisini çatışma halinde bulmuş, bu çatışmada tasfiye olmaktan kurtulamamıştır. Arada kalanlara gelince, bunlar sosyalist devrimin gelişiminde ve hatta Ekim Devrimi'nde önderlik rolünü oynamış kişilerdir. Bunlar ister devrimin kurbanları, ister karşıtları, isterse gerçek devrimci ruhun temsilcileri biçiminde değerlendirilsin, sosyalizm kurumlaşırken gerçekleşen sosyalizm tarafından altedilmekten kendilerini kurtaramamışlardır.

Gerçekleşen sosyalizmin daha sonraki durumu bilinmektedir. Daha 1914'lerde Leninizm Rusya koşullarında başarıya ulaşmış, sosyalizmin nasıl sürekli kazanacağına ilişkin teori, İkinci Dünya Savaşından sonra hayata geçirilmiştir. Sovyetler Birliği'ni çevreleyen birçok ülkede ulusal kurtuluşçu ve sosyalist iktidarlar işbaşına gelmiştir. Dolayısıyla bu temelde sosylaizmin bir sistem haline gelmesi sağlanmıştır. Peki, nasıl bir sistemdir bu? Bu, sosyalizmin dünya çapında bir zaferi olmadan, emperyalizme karşı son derece hassas bir dengeyi sağlayan bir gerçekleşmesidir. İşte tam da bu noktada sosyalizm yeni bir döneme, kurumlaşma döneminden gelişme ve olgunlaşma dönemine girmiştir. Stalin dönemi ile Brejnev dönemi arasında bir geçiş niteliği taşıyan Kruşçev döneminin silikliği veya geçiciliği hesaba katılmazsa, Brejnev dönemi gerçekten de kurumlaşan sosyalizmin gelişmesi ve olgunlaşmasıdır. Bu nedenle Brejnev'e apayrı özellikler atfetmek yerinde bir tutum değildir. Brejnev döneminin gerçekleşen sosyalizmin ağır bürokratik yapılanmasını daha da ağırlaştırmasına ve eski sınıf özelliklerine karşı mücadeleyi leninist üslupla sürdürmemesine bir de emperyalizmin süreklilik arzeden etkileri de eklendiğinde ve özellikle Sovyetler Birliği dışındaki sosyalist ülkelerde eski toplumun kalıntıları ve etkilerinin gelişimi gözönüne getirildiğinde, gerçekleşen sosyalizmin sorunlarının neler olduğu kendiliğinden açığa çıkacaktır.

Yalnız bu yıllarda bir de Mao Zedung gerçeği vardır. Mao'nun bir ölçüde Stalin önderliğindeki Üçüncü Enternasyonal'e rağmen, Çin koşullarında devrimi zafere götürmesi sözkonusudur. Burada hemen belirtelim ki, Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin Çin Devrimi'ndeki yeri bizzat Mao'nun kendisi tarafından konulmuştur. Mao, Stalin hakkında yaptığı değerlendirmelerde kendi eleştirilerini açıkça ortaya koymuş; Çin Devrimi zafere ulaştıktan sonra Sovyetler Birliği'nde, gerçekleşen sosyalizmin bazı olumsuz yanlarına dikkat çekmiştir. Sovyetler Birliği'nde, özellike Kruşçev dönemi ile birlikte emperyalizmle 'barış içinde bir arada yaşama' tezi öne çıkarılmış, nükleer silahların çıkmasından sonra görülen uzlaşma çabaları sosyalizm açısından ciddi bir tehlike olarak belirmiştir. Mao yeni bir teorik yaklaşım getirerek buna karşı koymak istemiştir. Böyle bir çatışma özellikle 1960'lardan başlayarak yoğunluk kazanmıştır. Çin'deki kültür devrimi esas olarak bürokrasiye karşı bir hamle biçiminde geliştirilmeye çalışılmıştır. Çin'de, özellikle Sovyetler Birliği'nde görülen bürokratik kalıplaşmaya karşı tedbir alınmak istenmiştir. Mao, sosyalist aşamada da devrimin yoğun bir sınıf mücadelesi olarak tanımlanıp ilerletilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Çin'in kendisi bunun birçok denemesine bizzat öncülük etmiştir. Ancak bilindiği gibi Mao da bu çabasını tam başarıya ulaştıramadan ölmüş ve Çin'deki bugünkü yönetim başa gelmiştir. Bugün Çin'de de Sovyetler Birliği'de yaşananlara benzer bir gelişme izlenmektedir.

Gerçekleşen Sosyalizmin Sorunları ve Dünya Devrim Sürecine Yanılgılı Yaklaşımlar

Peki, o zaman ortaya çıkan durum nedir? Günümüzde bunun tanımını nasıl yapacağız? Kuşkusuz dünya çapında gerçekleşen bir sosyalizm vardır, bunun inkar edilmesi mümkün değildir. Ancak bu gerçekleşen sosyalizmin içinde ağır bir bürokrasinin varlığı da sözkonusudur. Özellikle halkın iktidarı sorunu ve altyapıda ekonomik sorunlar adı verilen birçok sorun hazırlanan geniş bir reformlar paketiyle aşılmak istenmektedir. Nükleer çağda zor teorisi ya da devrime yaklaşım sorununa, görüşmeler ve uzlaşmalar mantığına yeni yaklaşımlar getirilmeye çalışılmaktadır. Bütün bunlar sosyalizmi maddi bir olgu olmaktan çıkarmamaktadır. Ancak bütün bunlar sosyalist gerçekliğin tartışmalı bir platformda ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Gerek Troçki'nin daha 1920'lerde başta bürokrasi olmak üzere çeşitli konulardaki eleştirileri, gerekse Mao'nun 1960'larda yönelttiği eleştiriler, değişik biçimlere bürünse bile aynı öze yönelik olarak tekrarlanmaktadır.

Bugün özellikle Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov'un önderlik ettiği yaklaşımlar vardır. Açıklık politikası ya da Gorbaçov reformları —ki Sovyetler Birliği'nde buna yeniden yapılanma adı verilmektedir— denilen yaklaşımların uygulanmasının özellikle önümüzdeki birkaç yıl içinde kritik geçeceği belirtilmektedir. Gorbaçov değişik bir üslup ve stil getirmeye çalışmaktadır. Bunda olumlu yanlar görmenin yanısıra, endişeli bazı hususları görmemek de mümkün değildir. Her şeyden önce, sosyalizmin 70 yılını tartışmaya sunmak, Sovyetler Birliği tarihinin bazı yönlerinin yeniden tartışılmasına olanak sunmak, sosyalist devlet aygıtındaki ağır bürokratik etkileri ortaya koymak, altyapıda reform ihtiyacını belirtmek ve özellikle demokrasiyi geliştirmenin gereğini vurgulamak, olumlu olarak değerlendirilmesi gereken yanlarıdır. Ancak diğer yandan özellikle emperyalizmle ilişkilerde, dünyanın gergin noktaları denilen ve daha çok da devrimlerin geliştiği alanlarda devrimin tasfiyesiyle sonuçlanabilecek bazı görüşmelerde bulunulması endişe vericidir. Yine emperyalizmle var olan çelişkileri çözmede esas ağırlığı görüşmeler yöntemine vermek, sözgelimi silah indirimi konusunda neredeyse görüşmeler yöntemini tek yöntem olarak görmek ve sanki bundan başka bel bağlanabilecek bir gelişme olmayacakmış gibi davranmak, bir sonuç olan nükleer ve diğer silahları ancak bu görüşme-

ler yöntemiyle ortadan kaldırabilecegini düşünmek ve gelişmeyi bu görüşmelere bağlamak, sosyalizmin sorunlarının aşılmasını bu görüşmelerin kaderine terketmek endişe verici yönler olarak önümüzde durmaktadır.

Bir daha silinmemecesine barışın yeryüzüne yerleşmesi başta olmak üzere, bütün gelişmeleri bu görüşmelere çok yakından bağlı olarak görmek biraz sığ ve gerçekleşme şansı fazla gerçekçi olmayan görüşlerdir. Burada devrimin rolünün daraltılması tehlikesi ortaya çıkmaktadır. Bu, acaba Ekim Devrimi'nin kaderinin bu biçimde düğümlenmesi tehlikesi mi ortaya çıkıyor türünden soru işaretlerinin doğmasına neden olmaktadır. Hemen belirtelim ki, bu noktalarda gerçekleşenler tümüyle olumsuz veya olumlu yanlardır demek istemiyoruz. Ama yine de bu biçimde bir tartışmanın ortaya çıkmasını sağlıklı bir gelişme olarak görüyoruz. Daha düne kadarki resmi sosyalizm anlayışı, tartışmaların kendisine bile son derece korkuyla bakmakta ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi kendisini aldatma gafletine düşmekteydi. Buna karşılık bugün gelinen saviye ileri bir seviyedir. Gerçekleşen sosyalizmi tartışmaya açmak, onun sorunlarını ortaya koymak ve kitlelerle birlikte çözüm aramak doğrudur. Bugün bu yaklaşım Sovyetler Birliği'nde ağırlığını gittikçe daha fazla hissettirmektedir. Benzer bir gelişmenin Çin Halk Cumhuriyeti ve diğer sosyalist ülkelerde de ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Peki, bundan çıkan sonuç nedir? Devrime duyulan zorunluluk mu, yoksa devrimin daha da yadsınması tehlikesi mi ortaya çıkmaktadır? Belli ki bunun için hemen belirlemede bulunmak erkendir. Bazı endişeler olmakla birlikte, tartışmanın olumlu sonuçlara varması ve uygulamaların bu temelde olumlu sonuç vermesi de olanaklıdır. Burada önemli olan tartışmaya doğru katılmak; uzun yıllar ihmal edilen ve resmi sosyalizm diye tabir edilen sosyalizmin teorisini, bunun devrim teorisini resmi kalıplar biçiminde kemikleştiren ve onun dışındaki her şeye kötü damgasını vuran anlayışını kırmak; insanlığın temel problemlerinin çözümünde kitleleri esas almak —ki bu da kitlelerin içinde bulunduğu koşullara denk düşer— ve kitlelerin devrimci çıkışlarına bel bağlamak; mevcut çelişkilerin çözümünde belirleyici faktör olarak insanı görmek ve burada insanı esas alan değerlendirmelerle insanlığı çelişkilerinden kurtarmaktır. Tartışmalar böylesi sonuçlar verdiğinde, bunun önemli bir gelişme olduğunu görmek büyük önem taşımaktadır.

Biz güncel somut durumun aşılmasında devrimin zorunluluğu kesindir diyoruz. Kuşkusuz güncel devrim, Ekim Devrimi'nin mirası üzerinde gerçekleşen sosyalizmden temel bir dayanak alacaktır. Yani günümüzde sosyalist sistem devrimlerin gelişmesinde ve gerek sosyalist sistem içinde gerek dışında ortaya çıkan gelişmeler üzerinde belirleyici rolünü sürdürmeye devam edecektir. Ama burada gelişmelerin tamamen sosyalist sisteme bağlı olduğu, her şeyi sosyalist sistemin sonuna kadar belirleyeceği, halklara düşenin bunu basit bir biçimde izlemek olduğu, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfına düşen görevin sosyalist sistemi takip etmek ve birkaç gösteriyle desteklemek olacağı hatasına düşülmemelidir. Hayır, bundan kesinlikle böyle bir sonucun çıkarılması gerekir. Böylesi sonuçlara varıldığında, bu devrimin yadsınması olacaktır. Böylesi bir tutum Ekim Devrimi'ne ihanet etmekle eş anlamlıdır. Gerçekleşen sosyalizmi doğru tanımlamak ne kadar önemliyse, sosyalist sistemde devrimin mirasını doğru korumak ve bunun için sözkonusu edilen tıkanıklıklara karşı mücadele ne kadar gerekli, zorunlu ve devrimin önemli bir ögesi ise, aynı şekilde ezilen uluslar ve halkların devrimci kurtuluş mücadelelerinin gönümüzde çelişkilerinin aşılmasındaki kesinliği de o kadar gereklidir. Bununla birlikte emperyalist-kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının devrimci çabaları da bir o kadar zorunlu ve vazgeçilmezdir.

Kuşkusuz bunların formülasyonu çoktan yapılmıştır. Bütün sorun bunların her birine gerçek bir ağırlık vermektir. Çoktan beri sosyal-demokrat partilere dönüşen klasik komünist partileri, bugün işçi sınıfını ve onun devrimci kazanımlarını temsil etmekten uzak bir duruma düşmüşlerdir. Ezilen halklar ve ulusların kurtuluş hareketlerinde burjuva uzlaşıcı önderlik devrimi temsil etmekten uzaktır. Bütün bunlar son tahlilde emperyalizmin etkilerini sosyalizme taşımaktan başka bir anlama gelmemektedir. İşte bu konuda devrimi bu etkilere karşı savunmak ve reel sosyalizm içindeki rolünü yeniden doğru koymak büyük öneme sahiptir. Yine günümüzün temel çelişkilerinin aşılmasının, bu konudaki anlayışın mevcut etkilenmelerinden arındırılarak sağlamlaştırılmasına bağlı olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunu tartışmaların temeline yerleştirmek, çözüme doğru giderken dünya devriminin bu temel müttefiklerine rollerini tam oynattırmak için ağırlıklarını teslim etmek, düşülen sapmaları doğru tespit ederek aşmak büyük önem taşımaktadır. Güncel devrimin zorunluluğu buradan ileri gelmektedir. Bu zorunluluk hala bütün önemini koruyarak devam ettirmektedir. Bu anlamda da Ekim Devrimi, bütün önemini koruyarak sürdürmektedir diyoruz. Ekim Devrimi'ne doğru devrimci yaklaşımın ancak böyle olabileceğini, bunu tavizsiz savunmanın bu mirasa sahip çıkmanın ta kendisi olduğunu belirtiyoruz.

Konuyu biraz daha açarsak, Lenin sonrası Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen sosyalizmin durumunu değerlendirirken, iki ana eğilimin ortaya çıktığını belirttik. Biribiriyle kıyasıya çatışma içine giren bu eğilimler, Bolşevik çekirdeğin içinde yoğrulan ve onun pratik örgütlenme hattını yürüten Stalin ile, baştan beri Bolşevik çekirdeğin dışında yer alan, bazen Bolşeviklerle mücadele eden ve kimi zaman onlarla uzlaşarak devrimci mücadeleye katılan Troçki'nin yürütmeye çalıştıkları eğilimlerdir. Lenin sağlığında Troçki ile uzlaşmasını bilmiş, birçok demokratik grubu ve akımı demokratik devrime katmayı başarmış, daha esnek bir politika izleyerek bu güçlerden gelebilecek zararları azaltmış, devrimi bu güçlerden gelebilecek olumlu katkılarla yararlandırma yöntemini sürekli özenle işlemiş ve bunda başarılı olmuştur. Ancak Lenin'den sonra gerçekleşen devrimde sosyalist ekonominin inşasına yönelim sınıf mücadelesini daha değişik biçimler almaya zorlamış; özellikle kırsal alanda kollektifleşmeye karşı çıkan çeşitli sınıfların sözcüleriyle mücadeleyi öne çıkarmıştır.

Temelde bu böyle olmakla birlikte, daha önceden kalan ve küçük-burjuva aydın özellikleri ağır basan bazı güçlerin devrimin sosyalist inşaya yönelmesini kendi eğilimlerinin sonu olarak değerlendirdiklerini, birçoğunun bloklaşarak bu gelişmenin karşısına dikildiğini ve ileriye doğru gelişmenin 1930'lu yılların sonunda bu kesimlerin tam bir tasfiyesi ile sonuçlandığını biliyoruz. Burada sözkonusu kesimlere karşı çok katı davranıldığı, esneklikten uzak ve kaba olarak ifade edilebilecek uygulamaların bulunduğu belirtilmektedir. Yine Lenin'in vasiyetinde Stalin'i kabalıkla itham ettiği ve muhtemelen bürokrasiyi ağırlaştırabileceği biçiminde endişelerini dile getirdiği söylenmektedir. Burada önemli olan Marksizmin leninist uygulamasının Rusya koşullarında belli bir gerçekleşmeye tanık olduğudur. Başlangıçta dünya devriminin gerçekleşeceğine ilişkin beslenen umutlar Lenin'in ölümüne yakın yıllarda sönmeye yüz tutmuş; devrimin sadece Rusya'da zafer kazanabileceği, ancak devrimin sürekliliğini sağlamak için dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluş hareketleri tarafından beslenmesi gerektiği ortaya çıkmış; bu hareketlerin gelişmesiyle devrimin kurtarılabileceği belirtilerek bu doğrultuda uygulamaya girilmiştir.

Sovyet Rusya koşullarında Stalin'in bütün gücüyle devrimi pratik bir gerçeklik haline getirmeye çalışma, devrimin alt yapısını kurma, Sovyet iktidarının kurumlaşmasını sağlama ve bunu tamamlama, kendisini sosyalizmin alt ve üst yapısını geliştirmeye adama gibi bir rolü vardır. O, bu rolünü oynamaya çalışmıştır. Devrimin birçok safhalarında Lenin'in önderliği belirgindir. Partinin oluşumunda, Partinin önderlik ettiği demokratik devrimin strateji ve taktiğinin hazırlanmasında, bizzat ayaklanmanın yönetilmesinde ve bütün bunlarda Bolşeviklerin önderliğinde zaferin kazanılmasında Lenin'in rolü sabittir. Dolayısıyla bu temelde bir sosyalist inşa ve sosyalizmin geliştirilmesi sözkonusudur.

Burada sorulması gereken soru şudur: Acaba özellikle başlangıçta Sovyetler Birliği'ni korumak dünya devriminin en önemli meselesi iken, Sovyetler Birliği'nin sağlamlaşmasından sonra da aynı yaklaşım geçerli olabilir mi? Dünyanın bütün devrimci hareketlerinin görevi giderek Sovyetler Birliği'nin dış politikasının gereklerine göre çalışma biçiminde ele alınabilir mi? Bu doğru olabilir mi? İşte tam da burada gerçekleşen sosyalizmin hataları nelerdir? Bu sorular önem taşıyor. Troçki'nin bu konuda daha çok enternasyonalizmi değişik yorumladığı, tek ülkede sosyalizmin inşa edilemeyeceğine ve inşa edilse bile süreklilik kazanamayacağına inandığı, dolayısıyla tamamen dünya sosyalist devriminin hazırlıklarına girişilmesi gerektiği ve gerçekleşen sosyalizmi bunun için kullanmanın zorunlu olduğu biçiminde bir görüşü savunduğu belirtilmektedir. Ama böyle bir görüşün uygulanmasının sosyalizmin tasfiyesi olacağı ve Troçkizmin de kendi pratiğinde ortaya çıktığı gibi örgütlenemeyen ve iktidar olamayan bir küçük-burjuva ütopyası olarak kalma tehlikesini taşıdığı gözönüne getirildiğinde, bu tez geçekleşen sosyalizmin önemli bir kusurunu ortaya koymakla birlikte, sosyalist inşanın sürdürülüp yetkinleştirilmesinin doğruluğunu ortadan kaldıracak kadar kuvvetli bir tez değildir.

Kısacası bu yıllarda gerçekleşen sosyalizme yöneltilen eleştiriler onun bazı kusurlarını görmekte; eleştiriler sadece enternasyonalizm alanındaki yetersizliklere değil, kurumlaşma ile içiçe geçen bürokrasideki yoğunlaşmaya ve artan bürokratik etkilere de yöneltilmektedir. Bundan sonraki yıllarda, birçok sorunun doğmasına ve sosyalist inşanın kusurlarının ortaya çıkmasına yol açsa da, inşa edilmesi gereken proletarya iktidarı kendi bürokrasisini kuracaktır. Peki, proletarya iktidarı kurulurken, bürokrasiciliğin gelişmesi önlenemez miydi? Bunun için yapılması gereken şeyler nelerdi? Böyle bir sorunun ortaya çıkması, Sovyet iktidarının kurumlaşmasının gereğini ortadan kaldırmamaktadır. Kısacası gerçekleşen sosyalizme yöneltilen bu tür eleştiriler özellikle daha sonraları ortaya çıkan bazı kusurları belirtmekle birlikte, bütün eleştirilerde haklılık payı yoktur. Tersine bu eleştirilerin gerekleri yerine getirildiğinde, gerçekleşen sosyalizmin tasfiyesi veya böylesi bir tehlikeyi yaşaması bir gerçek olarak karşımıza dikilmektedir.

Daha çok üzerinde durulması gereken nokta, sağ olması halinde Lenin'in bizzat kendi önderliği altında bu süreci nasıl ileriye doğru götürebileceğidir. Leninist yorum ya da Marksizmin leninist uygulanması, devrimin zaferinden sonra sosyalizmin alt ve üst yapısının geliştirilmesi, Sovyetlerin rolünün belirlenmesi, Rusya'da Sovyetlerin inşasının ardından enternasyonalizme atfedilecek rol, bürokrasiye nasıl yaklaşılacağı —kısacası Komünist Enternasyonal'in nasıl yürütüleceği başlıca sorunlar olarak ortaya çıkmaktadır. Günümüzde işte bu noktalarda Leninizm ile diğerlerinin uygulamaları arasındaki farkın birçok tartışmanın odağını oluşturduğu söylenebilir.

Stalin'in uygulamalarının Leninizmden bir sapma olmadığına inanıyoruz. Ama bu, Leninizmi bir Lenin kadar yetkince bir uygulama da değildir. Bütün sorun şudur: Leninizm, kendi ardıllarının uygulama hatalarından ve eksikliklerinden nasıl arındırılıp güncelleştirilebilir? Sosyalizmin Leninci uygulaması, eski ve yeni ardıllarının olası kusurları ve yanlışlıklarından nasıl arındırılabilir? İşte sosyalizm içi sorunların tartışılmasının özü budur. Leninizme bağlılık geliştirilmek isteniyorsa, bu yukardaki sorunlara verilecek cevaplarla mümkün olacaktır.

Kuşkusuz sosyalizm her ülkenin koşullarına uygun olarak değişik uygulamaları yaşayacaktır. Ancak yine de Leninizmin evrensel özelliklerinin yadsınmaması büyük önem taşımaktadır. Sovyetler Birliği, bugün İkinci Dünya Savaşına kadar yaşadığı kuşatma gibi bir tehlike ile yüzyüze değildir. Sovyetler Birliği'nin konumu emperyalist sistemle denge kuracak kadar sağlamlaşmıştır. Bugünkü durum ile 1920'ler ve hatta 1930'lardaki durum arasında köklü farklar vardır. 1920'lerde temel sorun Sovyetlerin kurulması iken, 1930'larda ise emperyalist kuşatmanın ve özellikle faşist tehditin boşa çıkarılmasıydı. Ama günümüze doğru gelindiğinde ne Sovyetlerin kurulması diye bir sorun vardır, ne de yeni ve özellikle canalıcı olarak değerlendirilebilecek bir tehdit sözkonusudur. Tersine giderek sağlamlaşan ve hatta birçok alanda emperyalist kapitalizme karşı üstünlük sağlayan bir sosyalist sistemden bahsetmek gerekir.

İşte bu koşulların Leninizmi ile gerçekleşen sosyalizmin iç ve dış politikadaki uygulamaları arasında bir uçurumun gelişmesi; genelde dünya devrimci gelişim süreci ve özelde sosyalist devrimler konusunda farklı bir yaklaşımın sergilenmesi sözkonusudur. Gerçekleşen sosyalizm bu sorunları adeta ikinci plana atmıştır. Günümüze doğru gelindiğinde içine girilen emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama politikası, adeta devrimlerden verilecek tavizlerle kurtarılacak bir politikaya dönüşmüştür. Hele buna bir de nükleer silahların ortadan kaldırılması politikası temel bir politika olarak eklendiğinde halkların devrimci gelişme yolundan alıkonulması için dayatılan emperyalist politikaya karşı sessiz kalınması ve devrimlere ilgi gösterilmemesi birçok alanda kendisini giderek açığa çıkartan bir gerçek olmaktadır.

Burada Leninizmden uzaklaşmanın varlığı bir hayli belirgindir. Gerçekleşen sosyalizmin çıkarlarını her koşul altında dünya proletaryasının çıkarlarıyla özdeşleştirmek, enternasyonalizmi buraya kadar indirmek, dünyadaki bütün devrimci örgütleri ve hareketleri bu politikanın aracı olarak görmek kesinlikle doğru bir yaklaşım değildir. Bu, içinde önemli yanlışlıkları barındıran ve temeldeki sapmaya indirgenmesi gereken bir uygulamadır. Bugün bizzat SBKP(B) içindeki egemen görüş tarafından yöneltilen bürokrasi, tembellik, yozlaşma, demokrasinin zayıflığı gibi eleştiriler, içerde de leninist doğrultudan sapmaların bulunduğunu ortaya koymaktadır. Demokrasinin geliştirilmesi ve dolayısıyla bürokrasinin azaltılması önemli bir iç sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Kısacası ekonomide, iç ve dış politikada iktidarlara yönelik olarak geliştirilen eleştiriler sosyalizmin sorunlarının özünü teşkil etmekte, bu konuda Leninizm ile ondan sapmaların düzeyini ortaya çıkarmakta ve bu sorunlar hala önemini koruyarak devam etmektedir.

Bu sorunlar çerçevesinde Ekim Devrimi'nin 70'inci yılındaki kaderi vurgulandığı ve bu devrimin başına nelerin geldiği ya da kendisi için nelerin söylenebileceği sorulduğu zaman, hemen belirtmek gerekir ki Ekim Devrimi'nin gerçekleşen sosyalizmde açık bir zaferi vardır. Bu devrimin esas doğrultusundan sapmalar yaşansa ve yoğun sorunları bulunsa da, bu kesin olan bir gerçektir. Başka bir gerçek daha vardır ki, bu devrimin mirasının doğru ve yeterli kullanılmaması, bu nedenle emperyalizmin sosyalizme karşı savaşımında ellerini sosyalist ülkelerin iç politikalarını değiştirmeye kadar uzatmasına olanak veren nükleer silahların ortadan kaldırılması amacıyla görüşmeler ve uzlaşmalar yöntemine öncelik tanınması endişeleri arttırmaktadır. Yani emperyalizmin nükleer savaş politikasının sosyalizm cephesinde yol açtığı boyun eğmecilik ve uzlaşmacılık da devrimi tehdit etmektedir. Buna bağlı olarak iç politikadan birçok dış politikaya kadar ve özellikle halkların devrimci mücadelesine yaklaşımdaki çekingenlik dolayısıyla, bu devrimin enternasyonalist yorumu ve uygulanmasında bir çekingenlik görülmektedir.

Bütün bunlar Ekim Devrimi üzerindeki tehlikelerin mevcudiyetini açıkça ortaya koymaktadır. Devrimin dondurulması ve etkisinin alabildiğine sınırlanması bu devrimin kaderinin adeta emperyalizmle geliştirilecek uzlaşmalara bağlanması gibi bir düşüncede düğümlenmektedir. İnsanlığın kaderinde böylesine güçlü bir yeri bulunan ve toplumu dönüştürmede köklü bir anlama sahip olan bu devrimin başında böyle bir tehlikenin bulunması kuşkusuz sadece endişeleri arttırmakla kalmamakta, bu tür gelişmelere karşı mücadele görevimizi de ortaya koymaktadır. Nükleer çağda da devrimin savunulması gerektiğini esas alarak, nükleer savaşın kaynağını teşkil eden ülkelerin halk-

larını devrime hazırlamak; nükleer tehditi ortadan kaldıracak olan şeyin görüşmeler yöntemi değil, bu silahların ortadan kaldırılması için halkların yürütecekleri her türlü mücadele olduğunu görmek, devrimi bu temelde derinleştirmek ve her ülkede, halkları kendi devrimlerine adım adım yaklaştırmak şarttır. Tepeden geliştirilen ve çoğu da teknik bir yaklaşımı aşmayan görüşmeleri özünde yadsımamakla birlikte, buna tali bir yer verilmesi gerektiği açıktır. Esas olanın devrimci gelişmelerin öne çıkarılması ve buna bağlı olarak bugün hakim politikalar gibi ele alınan politikalara da değer biçilmesi önem taşımaktadır.

Kısacası Ekim Devrimi'nin mirasına, doğru sahip çıkılmasının yolu her alanda en aktif devrimci hareketin esas alınması ve desteklenmesidir. Daha Ekim Devrimi günlerinde, bizzat Lenin, enternasyonalizmin her ülkede devrimci hareketin zaferi için çalışmak ve böyle bir çalışmanın en aktif bir biçimde desteklenmesi olduğunu belirtmiş ve enternasyonalizmin doğru tanımını vermiştir. Bu tanımın ruhuna bağlı kalmak, aynı zamanda Ekim Devrimi'nin mirasına bağlı kalmak demektir.

Ekim Devrimi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi Arasındaki Bağ

Ekim Devrimi'nin 70'inci yılında kendi halkımızın gerçeğine ve bu gerçeğin devrimle değiştirilmesindeki rolüne de değinmek, Ekim Devrimi ile bağımızı esas olarak bu temelde ele almak, bu devrimin ruhuna, teori ve pratiğine bağlılığın neresinde olduğumuzu belirleyecek tek doğru ölçüt olacaktır. Eğer bu devrim Rusya koşullarına özgü yerel bir olgu olarak görülmüyorsa, hatta gerçekleşen sosyalizmle kendisi ve etkisi de onunla sınırlı bir olay olarak görülmek istenmiyorsa, evrenselliği esas alınıyor ve ona bu biçimde yaklaşılıyorsa, o zaman genelde bütün halkların ve özelde kendi halkımızın böylesine temel bir devrimle bağını ortaya koymak kalıyor.

Ekim Devrimi, çağımızın en temel dönüşüm doruğu olduğunu ve bu temelde dünyanın çeşitli bölgelerinde halkların devrimci kurtuluş mücadeleleri üzerindeki etkisini göstermiştir. Ekim Devrimi'nin etkisi Latin Amerika'dan Uzakdoğu Asya'ya kadar çeşitli alanlarda iktidarla sonuçlanacak denli ileri boyutlarda olmuştur. Daha Ekim Devrimi'nin sıcağının yaşandığı dönemlerde bütün ezilen halklar onu büyük bir coşkuyla karşılamış, dünyanın en ücra köşesindeki en küçük halklar bile ona umut bağlamış, o günden bugüne kadar pek çok ezilen ve sömürülen sınıf ve halk ondan esinlenerek ayaklanmıştır. Bunlardan bazıları yenilgiyle sonuçlanırken bazıları zafere ulaşmış, ancak bu etki giderek yoğunlaşmış ve özellikle halkların emperyalist sisteme karşı mücadele cephesini genişletmekte temel motif rolünü oynayagelmiştir. Bu esas olarak da ezilen halkların kurtuluş hareketlerinde giderek daha çok artan bir etkiye sahip olmuştur. Ekim Devrimi'nin sonuçları nasıl ulusal kurtuluş hareketlerini derinden etkilemiş ve zaferinin temelini oluşturmuşsa, bizzat Ekim Devrimi'nin kendisi de bu devrimlerde yaşama şansını yakalamış ve sürekli gelişme şansına kavuşmuştur.

Biz burada daha çok Kürdistan halkının da içinde yer aldığı Ortadoğu halkları gerçeğinde devrimlerin oynaması gereken role ve bu devrimlerde Ekim Devrimi'nin rolüne değineceğiz.

Ortadoğu halkları bugün temel çelişkilerle yüzyüze bulunmaktadır. Normal olarak bu çelişkiler ne emperyalist-kapitalist sistemin dayatmalarıyla ne de reel sosyalizmin dıştan etkilemeleriyle çözümlenebilecektir. Burada hemen belirtelim ki, sık sık iki yol halkların gündemine sokulmaktadır. Bu yollardan birisi emperyalist kapitalizmin dayattığı yoldur ve bu yol birçok özelliklerinin bilinmektedir. Ama esas görülmesi gereken yol, reel sosyalizmin dış politika çerçevesinde ilişki kurarak çeşitli ülkelerde uygulamaya çalıştığı kapitalist olmayan gelişme yoludur. Reel sosyalizmin kapitalist olmayan yoldan gelişme denilen yolla çeşitli ülkelerin gelişme yoluna girebileceğine inandığı, ancak bu temelde hiçbir ülkede kalıcı bir çözüme ulaşamadığı bilinmektedir. Bu dünya genelinde böyle olduğu gibi, Ortadoğu'da da benzer şekilde sonuçlanmıştır. Emperyalizmin dayattığı çözümler, bunalımı ve dolayısıyla çelişkileri daha çok yoğunlaştırmaktan ileriye gidemezken, kapitalist olmayan yol tezi ve pratiği de uygulama olanağı bulduğu alanlarda kısa bir süre içinde iflasla karşı karşıya gelmiştir.

Ne var ki burada kötü olan şey reel sosyalizmle ilişkiler kurmak değil, reel sosyalizmin uzun süre yanlış bir formasyon olarak geliştirdiği dışardan etkilemeyle halkların çelişkilerini yetkince çözebilecekleri biçimindeki kuruntudur. Özellikle Ortadoğu sahasında tarihsel temelleri ve güncel ilişkileri çok ağır olan halkların devrim silahına başvurarak gelişme sağlamaları kaçınılmazdır. Eğer devrim bu halkların gündemindeki yerini derinden almazsa, ister emperyalizmden ister sosyalist sistemden kaynaklansın, her türlü ilişki alışverişi en küçük bir gelişme sağlayamaz. İran-Irak savaşında, Arap-İsrail çelişkisinde ve yerel gericilikle ezilen halklar arasındaki çelişkilerde görüldüğü gibi, bu sıradan bir çözüm bile getiremez ve tam tersine çelişkileri daha da azıtır. Bu pratikte kanıtlanmış bir gerçektir. Bu örnekler bile, Ortadoğu halklarının kendi kaderlerini belirlemede kendi özgüçlerini devrimsel bir çıkış haline getirmeleri zorunluluğunu ortaya koymaktadır.

Çelişkilerin yoğunluğu devrimci mücadelenin yoğunlaşmasını da zorunlu kılmaktadır. Bir yerde çelişkiler ne denli yoğunsa, orada gelişmeler artık evrimsel değil devrimsel yöntemlerle çözüm bulabilir. Dolayısıyla bugün gelinen noktada Ortadoğu halkları açısından gerekli olan şey devrim yolunu geliştirmek, doğru devrimci teoriye sarılmak, Ekim Devrimi'nin ve reel sosyalizmin sonuçlarını kapitalist olmayan yolla değil, bağımsız bir tarzda kendi somut koşullarına uygulamak, kendi kurtuluşunun ve sosyalizmin yolunu, kendi tarihi ve toplumsal koşullarının ürünü olarak geliştirmek ve sosyalizme katkısını bu biçimde yerine getirmektir. Fazla uygulanmayan ve üzerinde ısrar edilmeyen, bu yüzden de şiddetini koruyan çelişkiler yumağının kalıcı çözümü buradaki devrimlerin gelişmesiyle mümkün olacaktır.

İşte tam da bu noktada Ortadoğu'nun merkezinde yer alan Kürdistan Devrimi'nin niteliği sorununa geliyoruz. Kürdistan Devrimi kuşkusuz çağımızın temel devrimci akımlarıyla bağlantılı olarak gelişecektir. Çağımızın temel özellikleri proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri tarafından yönlendirilmekte ya da bu biçimde tanımlanmaktadır. Kürdistan Devrimi genelde dünya devrimler zincirinin bir halkası olarak gelişecek, bunun tarihsel ve toplumsal koşullarından derinden etkilenerek gelişmesini sürdürecektir. Kürdistan gerçeği, çokça ortaya konulan tarihsel ve güncel toplumsal ve siyasal konumu nedeniyle apayrı özellikleri olan ve dolayısıyla çözümünü de kendine özgü yol, yöntem ve araçlarla bulması gereken bir devrimi gerektirmektedir. Özellikle son zamanlarda, Kürdistan Devrimi bölgemizin temel çelişkisi olan emperyalizm ve yerli işbirlikçileriyle halklar arasındaki çelişki ile bağlantısını ortaya koymuştur. Bugün Arap-İsrail, İran-Irak ve bunlara benzer daha birçok çelişki etkisini Kürdistan gerçeğine de yansıtmakta ve bu zeminde oynanması gereken devrimci rolün nasıl olacağını daha şimdiden gözler önüne sermektedir.

Kürdistan Devrimi'nin esas olarak baş çelişki niteliğinde çözümlemesi gereken güç Türk sömürgeciliğidir. Türk sömürgeci kapitalizminin emperyalizmle bağlantıları ve kemalizmin şahsında almış olduğu biçimleniş Kürdistan Devrimi'ni tanımlamak ve çözüm yöntemleri ve araçlarını geliştirmek açısından belirleyici önemdedir. Kürdistan Devrimi esas olarak Türk sömürgecilik sistemine ve onun kemalizm şahsındaki biçimlenişine karşı geliştirilecektir. Çözümleme, eylem ve savaşın ancak bu temelde gelişmesiyle bu devrim rolünü oynayabilecektir. İster ilkel milliyetçiliğin emperyalist sistem içinde çözüm arayışları, ister reel sosyalizme memurluk düzeyinde bağlı olanların son derece yapay ve sahte çözüm arayışlarının çözüm yolu olmadığı ve olamayacağı yakın bir sürede yaşanan gelişmelerden de anlaşılmıştır. Yani dünya genelinde emperyalist sistem içinde çözüm bulmanın sahteliği ve bunalımı daha da arttırıcı özelliği kadar, reel sosyalizme silik memurluktan öteye bağlılıkları bulunmayanlardan da halkların kurtuluş davalarına fazla bir hayrın gelmeyeceği açık bir gerçektir. Bunun küçük bir örneği de, kendi ülkemizde ve onun devrim süreci içinde ortaya çıkmaktadır.

O halde Kürdistan Devrimi, bu yanlış anlayışların elinde gelişmek şurda kalsın, daha çok bunalıma girecek ve çıkmazı derinleşecektir. Bunun yerine devrimimizin esas itibarıyla kendi özgücüne dayalı ve kendi toplumsal koşullarının ürünü olarak gelişmesi, yakın bir dönemde gelişen Parti pratiğimiz tarafından ortaya çıkarılmış bulunmaktadır. Biz Ekim Devrimi'nin mirasına son derece sadık olan bir hareketiz. Biz daha **Kürdistan Devriminin Yolu** adlı çıkış Manifestomuzda, Ekim Devrimi'nin onuncu yıldönümünde Stalin'in sömürgesel devrimler üzerine yaptığı değerlendirmelerin bütün sömürge ülkelerde olduğu gibi bizde de hayatiyetini koruduğunu ortaya koyduk ve pratikte de bunu kanıtladık. Ekim Devrimi'nin 10'uncu yılı bugün Partimizin 10'uncu yılında hayat bulurken, Ekim Devrimi'nin 70'inci yılının ne anlama geldiği, ezilip horlanan ve adı bile yeryüzünden silinmek istenen bir halk gerçekliğinde neyi ifade edeceği ve nasıl somutlaşacağı çok açık bir biçimde ortaya konulmuş bulunmaktadır. Ekim Devrimi'nin doğru tanımlanması ve yorumlanmasının Partimizin şahsında devrimci anlamına nasıl kavuşacağı ve bunun yaratıcılığının nelere kadir olduğu seçkin bir örnek olarak ortada durmaktadır.

PKK, 70. Yıldönümünde Ekim Devrimi'nin Ruhunu Yaşatıyor

Gerek Kürdistan gerçeğinin teorik düzeydeki çözümlenmesinde ve gerekse onun pratik eylemle değişim sürecine sokulmasında, PKK örneği üzerinde özenle durulması gereken ve kendi ülke somutumuz açısından da üzerinde durulup sonuçlar çıkarılması kaçınılmaz olan bir örnektir. PKK bir yandan katışıksız bir biçimde çağımızın bu en temel devriminin derslerini özümserken, diğer yandan tarihsel köklerine bağlılığı esas almanın, bunların kaynaşmasını doğru yapmanın ve eylemini buna dayandırarak geliştirmenin seçkin bir örneğini oluşturmaktadır. Kürdistan gerçeğinin aydınlatılmasında ve değişikliğe uğratılmasında bugün içine girilen rotanın doğruluğu sadece kanıtlanmakla kalmamakta; ne denli donanımsız olursa olsun, üzerinde uygulanan baskı ne denli vahşice nitelik taşırsa taşısın ve tarihsel geçmişinde ne kadar gericiliği temsil ederse etsin, küçük ve adı bile kabul edilmek istenmeyen bir halkın gelişme gösterebileceğini ve hatta zafere doğru yürütülebileceğini kanıtlayan bir örnek olmakla, bu büyük devrimin mirasının seçkin bir koruyucusu olma şerefini de kazanmıştır.

Birçok halk Ekim Devrimi'nin mirasını ya ilk yıllarda ya da kısa fasılalarla daha sonraki yıllarda yaşadı. Bizimkisi ise epey gecikmeli olan bir yaşama, ama derin ve yaratıcı nitelikte bir yaşamadır. Türk örneği ve özellikle onun kemalizm eliyle dönüşümü Ekim Devrimi'nin mirasına çok yakından bağlıdır. Ekim Devrimi henüz ilk yoğun savaşımını yaşarken, objektif planda en yakın ittifak gücü olarak kemalistlerle ilişkide bulunmuştur. Bu konunun biraz daha açılmasında yarar vardır. Kemalist burjuva önderlik ilk önce Ekim Devrimi ile ilişki kurmuş, hatırı sayılır bir çabayla ulusal kurtuluş savaşımını başarıya götürmüştür. Bunun ardından tepeden önemli kapitalist dönüşümleri başlatmıştır. Türk örneği, özellikle Ekim Devrimi'ne dayanarak geliştirilmek istenen burjuva çözümler için birincil bir örnek durumundadır. Hem tarihsel dönem itibarıyla, hem de gerçekleşen ilk örnek olması açısından bu böyledir. Türk örneği, geri feodal yapının güçlü olduğu toplumsal koşullarda, burjuvazi eliyle tepeden bir kapitalist dönüşümü gerçekleştirmiş, daha sonra ortaçağ kalıntılarının güçlü olduğu birçok bağımlı ülkede gelişmenin yolunu açmıştır. Bu, aynı zamanda reel sosyalizmin de kendi pratik gelişmesi için de esas aldığı bir örnektir. Bu örneği birçok ülkeye uygulayarak ve böylelikle kapitalist olmayan yol tezini birçok alanda deneyerek, sosyalizmin tezini olumsuz yönleri ağır basan bir gelişmenin ortaya çıkmasının da nedeni olmuştur. Yani Türk örneği gerçekleşen sosyalizmin ezilen uluslarla ilişkisinde kötü bir rol oynaması ve burjuvazi lehine bir çözüm olma hesapları nedeniyle üzerinde önemle durulmasını gerektirmektedir.

Bu aynı zamanda kemalist sömürgeciliğin halk gerçekliğimiz üzerinde yarattığı derin tahribatları kavramak açısından da önemlidir. Daha devrimin sıcak ateşi içinde, emperyalizm tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya bulunan genç Sovyet devletinin her müttefiğe değer vermesi ve ister dolaylı ister direkt olsun yedeklerden yararlanması anlaşılır bir husustur. Daha bu yıllarda Leninizmin kemalistlerle ittifak yapılabileceğini belirtmesi yerinde bir tutumdur. Ekim Devrimi'nin ve sosyalist insanın geliştirilmesi için bu doğru bir tavırdır. Ancak bu politikanın daha sonraki yıllarda da bu biçimde sürdürülmesi ve özellikle Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kurumlaşmasından sonra bu politikanın dünya çapında yayılması doğru muydu diye sorulabilir. Gerçekte bu doğru değildir. Nitekim en önemli yanılgılardan ve sosyalizmden sapmalardan birisinin bu zeminde ortaya çıktığı ve özellikle burjuva milliyetçiliğinin sosyalizme aşılanmasında çok kötü yol olduğu açığa çıkmıştır.

Daha sonraları komünist partileri içinde kemalist solculuk dediğimiz —ki bu sosyal-şovenizmdir— bir solculuk türü boyvermiş veya bu partileri tasfiye etmiş ya da dönüştürmüştür. Denilebilir ki, günümüzde sosyalizmin problemlerinin ağırlaşmasında kemalist türden solculuğun rolü çok büyük olmuştur. Kemalist solculuğun gerek komünist partilerini iğdiş etme, tasfiyeye uğratma ve dönüştürmede, gerekse direkt karşıya alıp ezmede oynadığı rol, sosyal-demokrasinin başlangıçtan günümüze kadar sosyalizme karşı oynadığı rolden hiç de aşağı kalmamaktadır. Bunlardan biri gelişmiş kapitalist ülkelerde komünist partilerin tasfiye etmenin bir yöntemi olurken, diğeri de emperyalizme bağımlı ülkelerde ayrı rolün oynanması için bir yol ve yöntem oluşturmuştur. Kautskiycilik daha çok gelişmiş kapitalist ülkelerde devrime sırt çevirmeye, sosyalizmden sapışa ve emperyalizmin sağlam bir dayanağı olmaya doğru giderken, aynı şekilde kemalizm de bu etkiyi daha tehlikeli bir biçimde ezilen ulusların kurtuluş hareketlerinde temsil etmiş ve emperyalizmin daha sonraki güçlenmesinin temel bir dayanağı rolünü oynamıştır. Bugünkü koşullarda kemalizmin yetkin bir temsilcisi olarak karşımıza çıkan Evren çözümü bile, kemalizmin güncelleşmesinden başka bir şey değildir. Aynı şekilde Evren türü çözümün emperyalizm tarafından geri kalmış ülkelere örnek gösterilmesi de, kemalizmin emperyalizm açısından ne denli uygun bir araç olduğunu ortaya koymaktadır. Onun aynı zamanda emperyalistlerce ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerinin frenlenmesinde sımsıkı sarılınması gereken bir örnek olarak ele alınması, sistem açısından oynadığı bu rolden ötürüdür.

Demekki Türk tipi çözüm emperyalizmi güçlendiren bir çözüm olmaktadır. Ekim Devrimi'nin başlangıç döneminde bu çözümle ilişkilerin doğruluğu ne denli tartışılmaz ise, daha sonra bir istisna olarak görülmesi gereken bu örneğin genelleştirilmesi ve giderek kapitalist olmayan yol adı altında bütün bağımlı ülkeler halkları ve ezilen ulusların önüne konulması da aynı ölçüde yanlıştır. O halde kemalist solculuk, daha 1920'lerde Komünist Enternasyonal'de sosyal-şoven olarak değerlendirilen, özellikle ezilen bağımlı ülkelerde bir burjuva sızması olarak geliştirilen ve o zaman TKP'de gelişen bir sosyal-şovenizm türüdür.

Kemalizmin böyle değerlendirilmesi ve tedbirlerin üstlenilmesi doğruydu. Ancak bu değerlendirme ne kadar doğruysa, gerekli tedbirlerin alınmaması nedeniyle kendine özgü bir tasfiyeciliğin gelişmesine meydan verilmesi de etkileri yıkıcı olan bir hatadır. Ezilen bağımlı ülkelerde devrimlerin gelişmemesinde bunun da durum önemli bir rol oynamıştır. Özellikle Ortadoğu ülkelerinde kemalizm türünden geliş-

melerin egemen olması yüzünden, günümüze gelinceye kadar devrimlerin gelişmesi şurada kalsın, doğru devrimci gelişme, nerdeyse olanaksız hale getirilmiştir. Devrimci gelişme yöntemi yerine sürekli kapitalist olmayan yol tezinin pişirilip piyasaya sürülmesi de olumsuz etkiler yaratmıştır. Bugün bunun görülmesi ve mutlaka aşılması bir zorunluluk haline gelmiştir.

İşte PKK'nin büyük rollerinden birisini bu temelde oynaması ve önemini bu biçimde ortaya koyması buradan kaynaklanmaktadır. Günümüzde 12 Eylül faşizmiyle uzlaşan TKP'nin reformist ve sosyal-şoven karakteri ortadayken, Partimizin alabildiğine devrimci enternasyonalist bir konumu temsil etmesi buradan ileri gelmektedir. Sadece Türkiye pratiği için değil, bölgesel ve giderek evrensel bir konumu temsil etmesinin nedeni budur. TKP ise uzun tarihi boyunca hep sosyal-şovenizmi geliştirmiş ve legaliteye ulaşmak için kendisini reformize etmiştir. Evren-Özal faşist yönetimi ile uzlaşarak mevcut düzen koşullarında rejimin sol'dan uzantısı olmayı kabullenen TKP proletarya diktatörlüğünü reddetmiş, devrimden el etek çekmiş, NATO ve AET'ye sonuna kadar boyun eğmiş bir partidir. Partimiz ise tüm gücüyle kemalizme sadık sol'u yoğun bir eleştiriye tabi tutmuş, Türkiye somutunda sosyal-şovenizmin tam ve yetkin teşhir ve tecritini gerçekleştirmiş ve bunu bölge çapında da ardıcıl bir biçimde sürdürmüştür. PKK, Ekim Devrimi'nin mirasının bütün açıklığıyla ve devrimci özüyle Kürdistan somutunda yeniden gündemleştirilmesini sadece yerel ve hatta bölgesel bir olay olarak görmemekte, evrensel anlamı büyük bir gelişme olarak değerlendirmektedir. Eğer bu çözüm ısrarla ilerletilirse, sosyalizmin kazanacağı çok şey olacaktır.

Bugün Türkiye'de emekçi sınıfların devrimci-demokratik hareketi en geri konumlardan birisini yaşamaktadır. Kuşkusuz bunun kemalizmle çok yakın ilişkisi vardır. Emekçilerin sözcüsü olması gereken sol ve muhalif kişiler günümüzde neredeyse bütün kimliklerinden soyutlanmış, Afrika'nın en geri ülkelerinden de geri bir muhalefeti —ki buna muhalefet bile denilemez— yaşar bir duruma düşmüş, en kötü uzlaşmanın ve tasfiyeciliğin bataklığına yuvarlanmıştır. Buna karşılık Partimiz en zor koşullarda, en çok inkar edilen ve ihanete uğrayan bir ülkede ve azgın bir faşist rejim karşısında sosyalizmin devrimci yorumunu kendi ülke koşullarına uygulamakta, küçümsenmeyecek devrimci pratik adımlarla ender gerçekleştirilebilecek bir devrimi geliştirmekte, temel problemlerin çözümünde devrimlerin vazgeçilmezliğini ve insanın belirleyici gücünü ortaya koymaktadır. Bu nedenledir ki, PKK olayı sadece Kürdistan Devrimi'nin sınırları içinde değerlendirilmesi gereken bir olay değildir. Tam tersine temellerini uzun bir biçimde ortaya koymaya çalıştığımız Ekim Devrimi'nin sadık bir temsilcisi, onu yaratıcı bir biçimde kendi koşullarına uygulayan, Ekim Devrimi'nin vazgeçilmez bir ilkesi olan proletarya enternasyonalizmini temsil eden bir güç olarak yerini almaktadır.

Ekim Devrimi'nin 70'inci yılında PKK'yi on yaşına ayak basan bir politik varlık olarak görüyoruz. Onuncu yaşına giren PKK gerçekten iyi özümsenirse, O'nun Ekim Devrimi'nin 70 yıllık etkisini özümsediği ve kendi çapında Ekim Devrimi'nin iyi bir uygulayıcısı olduğu görülecektir. Ulusal kurtuluş hareketlerinin belki de en gecikmelisinin zorbela geliştiği Kürdistan'da, Ekim Devrimi'nin derslerini iyi özümseyen Partimiz, bu devrimin temsilcisi olmak, Kürdistan Devrimi'nin gecikmişliğini, devrimin toplumsal kapsamını derinleştirerek ve bu temelde ulusal kurtuluşu daha da yaygınlaştırıp çözümleyici özelliğini bölgeye egemen kılarak telafi etmek durumundadır. PKK, günümüz için çok ihtiyaç duyulan devrimin zorunluluğunu ve çelişkilerin çözümünde dayanılması gereken temel araç olduğunu kanıtlayarak, tarihe küçümsenmeyecek bir katkıda bulunacaktır.

10'uncu kuruluş yılına giren PKK şunu kanıtlamıştır ki, doğru devrimci teori olan bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinde ülke somutu aydınlatılır, ilerlemenin doğrultusu doğru belirlenir ve bu temelde kitlelere doğru örgüt ve eylem anlayışı ile gidilirse, başarıya gitmek kesinlikle olanaklıdır. Başlangıçtaki donanımın zayıflığı ne kadar fazla olursa olsun, iç ve dış engeller ne kadar güçlü bir biçimde karşımıza çıkarsa çıksın, doğru devrimci hat ısrarla takip edilir, örgütlendirilir olumsuzluklardan çıkarılan derslerle sürekli yetkinleşme ve olgunlaşma sağlanırsa başarı o kadar kesindir.

PKK ortaya çıktığında, içinde doğduğu koşullara denk düşecek şekilde cılız bir ideolojik ve pratik gelişimi yaşayacağı son derece anlaşılır bir şeydir. Bir yandan kemalizmin yaşamın her alanını tam bir kuşatma altında tutması ve hemen hemen devrimci geçinen her guruba sosyal-şovenizmin damgasını vurması, diğer yandan silik bir milliyetçiliğin daha başından beri her türlü gelişmeyi olanaksız kılan karakteri, yine bunlara birlikte tarihsel güncel pratik içinde Kürdistan gerçeğinin yadsınması, başlangıçtaki bu cılızlığın nasıl bir zorunluluk olarak önümüze dikileceğini anlaşılır kılmaktadır. Ama daha sonraki süreçte bu güçsüzlüğün nasıl güce dönüştürüleceği, bu konuda esas olan şeyin devrimci yaklaşım ve harcanan çabaların yoğunluğu olduğu ve kazanımın da bu olacağı kanıtlanmış bir gerçektir. Bu gerçek her önemli devrimin gelişmesinde kendisini hissettirir. İnsanı temel alan, insanın düşüncesi ve eyleminin —özellikle insanın siyasal eyleminin— çözümleyici özelliğini gözardı etmeyen bir yaklaşım bizim koşullarımızda kesinlik kazanmıştır.

Günümüzde PKK, çeşitli politik çevrelerde yoğun bir tartışma konusu olmaktadır. Bu tartışma Ortadoğu'nun sınırlarını da aşmış, dünyanın hemen hemen hatırı sayılır bütün güçlerinin gündemine girmiştir. Bolşevikler de belli bir dönem için kendilerini böyle bir tartışmanın içinde bulmuşlardı. Aynı şekilde Vietnamlı devrimciler de Vietkong biçiminde tanımlanarak bu tür bir tartışmanın içine çekilmişlerdi. Aynı şey Kübalı devrimcilerin ve birçok Afrikalı devrimci hareketin de başına gelmişti. Bugün Partimizin de böylesi bir tartışma konusu olması, onun, bir yandan "terörist bir hareket" olarak değerlendirilirken, diğer yandan ulusal kurtuluşçu ya da bir ortodoks marksist hareket olarak görülmesi emperyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri çağında tamamen anlaşılır bir şeydir.

Bu kadar yaygın bir tartışma sadece ve sadece Partimizin doğru yolda olduğunu gösterir. Çok sınırlı olanaklarla ve çok kısa bir süre içinde halkımızın gündeminin temel konusu haline gelmek, bütün ilginin, tartışmanın ve eylemin odağı olmak, bu temelde bu halkın kimliğini teslim etmek, halka kimliğini kazandırmak ve bu kimlikle çağı zorlamak, PKK'nin büyüklüğünün ne olduğunu ortaya koymaktadır. Bu büyüklük öyle salt bazı eylemlerin, sloganların ve dogmatik yaklaşımların değil, her şeyden önce sağlam bir düşünce temeli ve sağlam bir örgüt anlayışının sonucu olmaktadır. Bu nedenle, Partimizin, on yaşına giren bir politik varlık olarak, Ekim Devrimi'nin 70'inci yılına katılması, onurlu bir katılıştır. Bunun içindir ki, ömrü çok daha eski tarihlere uzansa da, tasfiyeciliğin en kötüsünü yaşayan örgütlerin yanında yerimiz son derece onurludur. Bu her ne kadar resmi statüde böyle olmasa da, önemli devrimlerin anısına bağlılık, bu devrimleri ruhta, teoride ve eylemde yaşamak, bağlılığın ve onları temsil yeteneğinin en doğru göstergesidir. Bizim temsil ettiğimiz şey budur.

Devrimlerin sonuçlarına ve onların resmi ifadelerine katılmak da güç verebilir. Ancak hiçbir güç devrimlerin başlangıçtaki ruhuna ve coşkusuna katılmak kadar etkileyici değildir. Bugün bir İran gerçeğinde o çok daha eski tarihlere kadar uzanan İslamın ilk savaşçı ruhu ve coşkusu, özgüce güvenin en temel yaklaşımlarından biri haline gelmektedir. İran ondan güç almakta ve zorluklara dayanmaktadır. Demekki dayanılacak esas güç kaynağı devrimlerin çıkış anındaki temiz ve coşkulu ruh, bu ruhun insanlığın gelişimindeki büyük rolünün tanınması, bu rolün benimsenmesi ve yaşatılmasıdır. Resmi kurumlara dayanmak ya da dayanmamak, ilişkilerin gelişmiş olması ya da olmaması belirleyici olan ve güçlendiren şey değildir; belirleyici olan şey bunun tersidir; ve kanıtlanmış en önemli bir gerçeğimiz de budur. Ekim Devrimi'ni resmi ilişkiler düzeyinde değil, doğru devrimci düşüncede, savaş ruhunda ve coşkusunda yaşamak, bir halka yeniden kimlik kazandırmak, onu en zalim bir düşmana karşı savaştırmak ve savaşabilir bir güce ulaştırmak; onu giderek yoğunlaşan, yetkinleşen ve savaşan bir halk gerçeğine yükseltmek böylelikle hem mümkün olmakta ve hem de biricik kurtuluş yolu olarak önümüzde durmaktadır.

O halde genelde devrimin çözümleyici özelliği Kürdistan somutunda sağlam bir gerçekleşmesini dile getirmektedir. Bizim de ilerici insanlığın geleceğe akan seline ancak böyle bir araçla katılacağımız ve bundan başka bir çıkış yolumuzun bulunmadığı belli olmaktadır. Her büyük devrimin bütün tarihsel süreci boyunca ve her halkın ileriye doğru çıkışında oynadığı rolün bir benzerini bizim de Ekim Devrimi somutunda yakalamamız, bunu kendi tarihsel temelimiz haline getirmemiz ve bunun bu büyük devrime sıkı bir bağlılık içinde gerçeğimizi devrimle dönüştürmeye çabalamamızda dile gelmesi en büyük kazanımımızdır.

Bu gerçeklikten yola çıkan bir avuç devrimcinin ısrarlı çabalarının örgütsel ifadesi ve bu örgütlenmenin bugün bir halk için her şey demek olan ulusal kurtuluş mücadelesine önderliği, ilerici insanlığın en büyük kazanımı olan devrimci kültürden ne anladığımızı ve onu nasıl uyguladığımızı da açıkça ortaya koymaktadır. Bu temelde biz Ekim Devrimi'nin 70'inci yıldönümünü onun gerçek tarihsel rolüne uygun olarak karşılamakta ve onu kendi somutumuza ona layık bir biçimde uygulamaktayız. Bundan sonra, geleceğimizi belirleyecek olan bu yolda ortaya çıkabilecek çeşitli türden sapmalara karşı kararlı mücadelemiz ve gittikçe yoğunlaşan devrimci savaşı yükseltme çabalarımız, zaferi getirebileceği ve kendi özgücüyle halkımızın kurtuluşunu sağlayabileceği gibi, bu yolda insanlığın gelişmesine küçümsenemeyecek katkımızı da açıkça ortaya çıkaracaktır.

Partimiz, Teslimiyetin ve Tasfiyeciliğin Her Biçimini Altedecek, Devrimci Direniş Mücadelesini Yükselterek Sosyalizme Tarihi Katkısını Yapacaktır

Burada kemalizmin ve onunla içiçe kemalist sol ya da diğer bir deyişle TKP'nin durumu üzerinde biraz daha durmak gerekir. Son zamanlarda bizzat faşist rejimin davetiyle Türkiye'ye dönen TKP'nin en üst düzeydeki yetkilisinin Evren-Özal rejimiyle uzlaşma durumu ortaya çıktığına göre, bu husus önemle ele alınması gerekmektedir.

60 yıllık tarihi bulunan ve ortaya çıkışı Ekim Devrimi'ne kadar uzanan bu hareketin kemalizme içine girdiği ilişkinin özünün ortaya konulması, bu ilişkinin sadece Türkiye gerçeği için değil, bütün dünyada özellikle ezilen uluslar ve sömürge halkların emperyalizmden kurtuluşunda ifa ettiği rolün tanımlanması hala tartışmalı olan bir konudur. Henüz 1920'lerde Üçüncü Enternasyonel'de kemalizm üzerine yürütülen tartışma bir çözüme bağlanabilmiş değildir ve bugün de güncelliğini korumaktadır. Kemalizm tipi uykardan dönüşümlerin ne kadar desteklenebileceği, bunun süresinin ve içeriğinin ne olması gerektiği tam kavranmış ve çözüme bağlanmış olmaktan uzaktır. Dolayısıyla kemalizm üzerine yürütülen tartışmalar sağ ve "sol" yorumlarıyla Türkiye devrimini ve bu alandaki gelişmeleri de günümüze kadar çok yakından etkilemiş; birçok yenilginin esas kaynağı olduğu kadar çok tehlikeli bir hastalık olarak gelişen tasfiyeciliğin de temel nedeni olmuştur. En son faşizmle açık işbirliği biçiminde gelişen tasfiyecilik, bunun en tehlikeli örneğini oluşturmaktadır.

Kemalizmin tepeden inmeci modernizasyon veya dönüşüm hareketi doğru kavranmadıkça, Leninizmin buna karşı tavrı ne olacaktır sorusunun doğru cevabı verilmedikçe dünya genelinde sosyalizmin en önemli sorunlarından biri de tam ve yetkin bir cevaba kavuşmayacak; ulusal kurtuluş hareketlerindeki proletarya önderliği bunun sağ ve "sol" yorumlarıyla karşılaşacak, yenilgiler ve sapmalar ortaya çıkacaktır. Kemalist türden ulusal kurtuluş hareketlerinin temelleri ve emperyalizm ve sosyalizmle ilişkileri daha 1924'lerde tartışmalı karakterini sürdürdüğü ve yakın dönemde birçok ülkede komünist partilerin tasfiyesi, benzer iktidarlar tarafından gerçekleştirildiği ve en önemlisi de Türkiye sol hareketinin güncel konumuna damgasını vuran tasfiyeciliğin en önemli bir nedeni olduğu için bu sorunun üzerinde özenle durmak ve çözmek gerekmektedir. PKK'nin bu konuda böylesi bir olgunun gelişimine karşı teorik ve pratik gelişimini sağlama alması, leninist uygulamaya büyük önem vermesi, her şeye rağmen bunu en zor koşullarda bile savunması ve devrimci gelişmeyi sürekli kılması, onun en önemli bir Bolşevik özelliğini ve Leninizmin günümüzdeki sağlam bir uygulayıcısı olduğu gerçeğini ortaya çıkarmaktadır. Resmi sosyalist anlayışlara karşı ne inkarcı bir yaklaşım ve ne de onu olduğu gibi kopye eden bir tutum içine girmesi, tersine emperyalizm çağının Marksizmi olan Leninizmi kendi somut koşullarına uygulamak için bütün gücünü ortaya koyması ve leninist devrim teorisini ülke gerçekliği ile kaynaştırması, bunun için sonuna kadar yaratıcı rolünü oynaması PKK'nin başarısının ana nedenidir.

Kuşkusuz bunun en önemli bir ögesi de kemalizme yönelik eleştiri, kemalizm gerçeğinin ortaya çıkarılması, onun bir uzantısı durumundaki "sol"un eleştirisi, bunun neden devrimin inkarı ve tali yönü olduğunun açığa çıkarılmasıdır ve bunun büyük önemi vardır. Bu önem evrensel niteliktedir. Kemalizm ve onun uzantısı "sol", bugün eğer hem eleştirisel düzeyde ve hem de bizzat devrimci hareket saflarından uzaklaştırılmışsa, bunda en önemli pay PKK'ye aittir. Burada kazanılan başarı eğer bölgemizde ve hatta giderek bütün ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerinde bir çığır açacaksa, bu ancak kemalizme karşı yürütülen mücadelenin başarısı temelinde olacaktır. İşte günümüzde PKK gerçeği etrafında koparılan yaygara, PKK gerçeğinin bu özelliğinden ileri gelmektedir.

PKK gerçeğinin Türkiye somutunda kemalist milliyetçiliği ve onun sol yorumunu açığa vurması ve nedenini ortaya koyması, bunun yerine Kürdistan gibi en az başarı şansının olduğu bir zeminde halkların doğru devrimci çıkışını teoride ve pratikte ortaya çıkarması, onu Leninizmin günümüzdeki en seçkin bir temsilcisi olma onuruna kavuşturmaktadır. Burada gerçekleşen şeyin evrensel ve enternasyonalist değerinin yüksek olduğunu vurgulamak gerekir. Düşmanlarının çokluğu, her türlü iftira ve özellikle resmi sosyalizmin karikatürize ve taklitçi bölgesel temsilcilikleri ve memurluklarının saldırılarına karşı en zor koşullar altında da olsa yaratıcı Leninizmi savunması ve bundan asla taviz vermemesi, PKK'nin çok büyük önem taşıyan bir özelliğidir. Yine devrimci teorinin pratik gerçekleşmesinde özgüce güvenin ve halkların devrim isteğinin belirleyici olan yan olduğu ve buna dayanılarak birçok gelişmenin yaşanabileceğini ortaya koyması ve kanıtlaması büyük öneme sahiptir.

İşte tam da bu noktada, bu başarıların peşpeşe geliştiği bir aşamada faşist rajimin bir yandan ilkel milliyetçiliğe davetiye çıkarması, bu güçleri birer alet olarak kullanmaya çalışması ve bunlarla uzlaşmayı geliştirmesi, diğer yandan bunlarla içiçe TKP'yi resmen kendi platformunda yer almaya çağırması anlaşılır olmaktadır. Hele hele bir de bunu açıkça "PKK'ye karşı tavrınızı koyun, gelip biz demokrat olarak ilan edin" biçimindeki çağrılarla gerçekleştirmesi, karşımıza son derece ibret verici bir gelişme olarak çıkmaktadır. İlkel milliyetçilik rejimin demokratlaştığını vurgulurken, TKP Genel Sekreterinin mevcut gelişmelerin demokratik nitelikte olduğunu açıklaması son derece alçakça bir tutumdur. Şimdi bu güçlerin yıllardan beri bir koro halinde PKK'ye küfür yağdırmalarının sebepsiz olmadığı çok daha iyi anlaşılmaktadır.

Daha önce biz bazı küçük-burjuva maceracılarının Partimize karşı yağdırdıkları küfürleri ajan-provokatif yaklaşımlar olarak değerlendiriyorduk. Aynı zamanda bunları karışık birtakım unsurların ajan faaliyeti olarak tanımlıyorduk. Ama bugün sorun bunu çoktan aşmıştır. TKP'nin ve ilkel milliyetçiliğin birçok temsilcisini basit birer ajan olarak değerlendiremeyiz. Bunlar daha

Devamı 26. sayfada

III. KONGRE KARARLARINDAN

Parti Örgütlenmesi

Partimiz içten ve dıştan kaynaklanan zorluklarla mücadele ederek, devrimci militan ölçüleri yaratmıştır. Teori, program, strateji ve taktiğe dayalı ulusal kurtuluş mücadelesi bütünlüğüne ulaşan Parti hareketimizin örgütlenmesi sorunu, bugün çözüm bekleyen sorunların en başında gelmektedir. Önümüzdeki görevlerin en önünde gelen ve diğer görevlerin başarılabilinmesinde temel teşkil eden sorun budur. Belli oranda çözümlense de yeterince çözüme ulaştırılamayan bu sorun, kaynağını 1979'larda başgösteren örgütsel krizden almaktadır. Bugün aynı sorun, artan devrimci görevler karşısında daha da büyüyen ve önem kazanan bir sorun olarak çözüm beklemektedir.

Partimizin örgütlenmesi sorunu, II. Kongrede ele alınmış ve öncünün örgütlenmesini engelleyen anlayışlar mahkum edilmişti. Parti düşmanlığı biçiminde tanımlanan anlayış tasfiye edilirken, ikinci ve üçüncü anlayışların Parti varlığı açısından taşıdığı tehlikelere işaret edilmiş, bu anlayışların taşıyıcıları Parti çizgisinde bütünleşmeye davet edilmişti.

Partimiz, ülkeye yeniden dönüş ve örgütsel inşa sorununa II. Kongrenin belirlemeleri ve kararları doğrultusunda çözüm getirmiş olarak yeni sürece girdi. Ancak ülkeye yeniden dönüş kararı II. Kongrede belirlenen birinci ve ikinci anlayış sahiplerinin ağırlıklı bölümü tarafından gerçekte benimsenmemiş olduğundan, bunlardan kimi Partiye karşı açık savaş başlatırken, kimi de Parti içinde kalarak Partiyi içerden ele geçirme çabasına yöneldi. Bir kesimi de ruhen ve fikren, duygu ve yaşam alanında küçük-burjuvaziyle proletarya arasında yer alarak, ama fiilen proletarya saflarında kalarak varlığını sürdürmeye çalıştı. Bu durum, bu düzeyde bile öncü açısından önemli bir gelişme olmakla birlikte, henüz yeterli bir ayrışma değildi. Bunun sonucu olarak, geçmiş dönem çalışmalarımız içinde Parti taktiğinin uygulanmasını engelleyen ve sabote eden tutucu ve tasfiyeci küçük-burjuva ve feodal anlayışlar nedeniyle öncü örgütlenememiş; Parti saflarında ve hem de üst yönetim kademelerinde bu anlayışların varlığı daha sonraki pratikte Partimize ciddi zararlar vermiştir.

Ülkeye yeniden dönüş süreci Partimiz açısından aynı zamanda yeniden örgütsel inşa süreci olmasına rağmen, bu temelde Partimizin yürüttüğü çalışmalar içinde öncünün örgütlenmesi açısından sınırlı bazı gelişmeler sağlamakla birlikte, Parti taktiğinin uygulanmasını sabote eden ve taktiği işletmeyen anlayışlar yüzünden öncü örgütlenme yaratılamamış, bir yığın halinde kalınmıştır. Parti anlayışı ve ulusal kurtuluş çizgisine karşıt olan, Parti taktiğini iflasın eşiğine getiren, öncüyü tanınmaz hale sokan ve saptıran anlayış; esasında Parti varlığına düşman olan, çeşitli yöntemlerle Parti, halk ve devrim davasına karşı mücadele içinde bulunan tasfiyeci anlayış; Parti anlayışı ve ulusal kurtuluş siyasetine karşı olan, proletarya ile küçük-burjuvazi arasında kararsızlık geçiren tepkici, tutucu ve özerk anlayış; Parti, devrim ve halkın davasına en az örgütlenme, propaganda, eylem ve sorumluluk duygusu ile sahip çıkan ve değişik pratik görüntüleri olan dar sorumluluk gibi yanlış anlayışlar yüzünden Partimiz ciddi sapma ve tehlikelerle karşı karşıya gelmiş, öncünün örgütlenmesi gerektiği gibi sağlanamamıştır. Parti anlayışına karşıt olan bu anlayışlar, Parti hareketimizin örgütsüz ve eylemsiz kalmasına yol açarak, harekete ve mücadeleye ciddi zararlar vermiştir. Besbelli ki bu anlayışlar şekilsizlikleri, uzlaşmacı, işbirlikçi ve tasfiyeci karakterleriyle Kemalizmle yüklü küçük-burjuva ve feodal alışkanlık, davranış ve önyargıların Parti saflarında kendisini dışa vurmasıdır. Ancak, Parti çizgisinin sürekli yol gösterici mücadelesi sonucunda tepkici, tutucu, özerk ve tasfiyeci çabalar önemli oranda bertaraf edilmiş, şimdiki durumuyla Parti önemli ölçüde oportünist ögelerden arınmış, küçük-burjuva ve feodal eğilimler tasfiye edilmiş ve proletaryanın militan devrimciliği zafer kazanmıştır.

Parti hareketimizin örgütsel gelişiminde hala boşluklar olmasına rağmen, pratik örgütlenmede Partinin örgütsel çekirdekleri ülkenin birçok alanına serpiştirilmiş, yürütülen çalışmalarla kısmi bir kurumlaşma sağlanmış, bölgesel ve yerel düzeyde komite çekirdeklerinin sürdürdüğü çalışmalarla kısmi bir kurumlaşmaya ulaşılmış, savaş ortamı içinde Parti gerçekliğine daha yakın bir pratik deneyim ve tecrübe edinmiş bir militan devrimcilik ortaya çıkmıştır. Bütün bunlar, geride bırakılan sürede öncünün örgütlenmesinin güçlü bir biçimde başarılmamış olmasına rağmen, yetkin bir temelin sağlandığını gösterir. Yeni dönemde, mevcut olanaklardan hareketle, Partimizin hızla gelişecek olan kitleselliği, siyasi ve silahlı ordulaşmasını yaratmasının ve halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini garantilemesinin vazgeçilmez bir koşulu olan öncünün örgütlenmesini gerçekleştirmesi ertelenemez ve mutlaka başarılması gereken bir görevdir. Bugünün tarihi koşulları, bu görevin yerine getirilmesi için geçmişe oranla her bakımdan daha güçlü olanaklara sahiptir.

Kısaca yapılan bu belirlemelerden hareketle Partimizin bu toplantısı;

1. Öncünün örgütlenmesinde Partimizin devrimci anlayışına ve ulusal kurtuluş çizgisine karşıt olan, Partimizin örgüt ilkelerini işletmeyen, örgütsel işleyişi zayıflatan, yönteminde bürokratik ve idareci bireyciliği ile dağınıklığın, bölükpörçüklüğün ve örgütsüzlüğün kaynağı olan; Partimizin öncü yönetici rolünü zayıflatma ve ortadan kaldırma, kadro gücünü yeterince örgütleyememe, sekter ve liberal tutumlarla yıpratma, örgüt bağlarını zayıflatma, çekiştirme ve güvensizlik yaratma, Partiyi kitlelerden uzaklaştırma ve kitlelerin kuyruğuna takma, Partinin öncü rolünü ortadan kaldırma, temel gücü oluşturan emekçilere öncülük rolünü vermeme ve sınıf bakış açısını yitirme, Partinin eylem ve savaş gücünü zayıflatma vb. biçimlerde tehlikeli roller oynayan; Partimizin örgütlenmesini ve birliğini engelleyen, zayıf bırakan, öncü örgütlenmesini geliştirmeyen ve bu biçimde tasfiyeci özellikler taşıyan ve Partimizin varlığına karşı olan tasfiyeci, özerk, tepkici, tutucu, dar sorumluluk türündeki anlayış, yaklaşım ve çalışma tarzlarını mahkum eder. Tüm Parti örgütleri ve militanlarının dikkatini, Parti örgütlenmesi, çalışması ve öncü örgütlenmenin yaratılmasında tehlikeli rol oynayan bu yanlış anlayışların tasfiye edilmesine, bunların her türlü belirti ve etkilerinin Partimizin saflarından silinmesine, kendi içinde öncünün profesyonel tarzda örgütlendirilmesinde Partimizin doğru devrimci çizgisinin uygulanmasına çeker. Onları, Partiye yabancı anlayışlarla mücadele etmeye, Parti içi mücadeleyi Parti kurallarıyla yürütmeye, Parti çizgisini, Parti ölçüleri ve kurallarını tam olarak özümseyip kendilerini yenileyerek uygulamaya, bu temelde Parti birliğini her şeyin üzerinde tutan bir Partililiği esas almaya çağırır.

2. Parti merkezi, halkımızın ulusal kurtuluşçu iradesinin en yüksek yönetim ve yürütme organı olarak ve hem mücadelemizin bugün ulaşmış olduğu yüksek bir aşamanın gereği olarak ve hem de yeni dönemde mücadelenin çok daha şiddetli gelişeceği dikkate alınarak, ideolojik, politik, örgütsel, askeri ve dış ilişkiler alanında güçlü bir önderlik ve bir savaş kurmaylığı biçiminde örgütlenmeli ve işlerliğe kavuşturulmalıdır. Kendi içinde profesyonel tarzda örgütlenmiş, Parti, Cephe ve Ordu örgütlenmelerine hükmedecek ve onları yönetecek, her türlü kurumlaşmayı kendisinden başlatarak merkezi görevleri hayata geçirebilecek, nitelik ve nicelikçe yeterli, uyumlu ve kollektivizmi esas alan, devrimi amaç edinmiş deneyim ve tecrübe sahibi Parti kadrolarından oluşmalı, bütün bunların merkezi yönetimine işlerlik kazandırarak faaliyet yürütmelidir.

Parti merkezi, her şeyden önce Parti ideolojisini taktik düzeyde daha fazla derinleştirecek, bu temelde Parti çizgisi doğrultusunda mücadeleye önderlik edecek, propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesine kazanacak ve mücadele içindeki kitleleri eğitecek, pratik mücadelenin sorunları üzerinde kadroların eğitimini gerçekleştirecek bir propaganda, eğitim ve kültür faaliyetini örgütlemeli, bu faaliyeti merkezi bir örgüt yapısı içinde örgütleyip geliştirmeli, bütün bu görevleri karşılayacak ve giderek ağlarını her tarafa uzatacak biçimde bu faaliyeti çok yönlü örgütlenmelerle sürdürmelidir.

Partimizin ve halkımızın iradesinin en üst organı olan Parti merkezi, ulusal kurtuluş savaşı içinde örgütlenmeyi Parti, Cephe ve Ordu düzeyinde çözecek, kitle çalışmaları yürütecek ve kitlelerin örgütlenmesini yaratıp yönetecek, kadrosal varlığını biçimlendirecek, bir bütün olarak Parti çalışmalarını tüzük çerçevesinde yürütecek, her türlü örgütsel çalışmaya önderlik edecek ve yol gösterecek; geçmişteki şematik oluşumdan farklı olarak kendi içinde işlerliği olan ve görevlerin gerçekleştirilmesine göre mevzilenmiş bir örgütlenme bürosu oluşturmalıdır.

Parti merkezi, bünyesinde stratejik ve taktik düzeyde savaşın sorunlarına çözüm arayacak, savaş planları geliştirecek, dönem dönem çeşitli mücadele biçimleriyle bu planları uygulamaya koyacak, bunun için silahlı kuvvetleri örgütleyecek ve sevk ve idare edecek, Partinin ordu içinde örgütlenmesinin temel aracı olacak bir askeri komite oluşturmalıdır.

Partimizin ilişki ve ittifaklar politikasını hayata geçirecek, bu alandaki faaliyetleri planlayıp uygulamaya koyacak ve ilişki ağlarını yaratacak bir dış ilişkiler bürosu oluşturulmalıdır. Ayrıca ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi sürecinde kendini dayatan sorunlar ve görevlere bağlı olarak Parti merkezi özel örgütler kurup geliştirmelidir.

3. (...)

4. Parti merkezi, önümüzdeki dönemde gerçekleştireceği görevleri, yürüteceğimiz mücadelenin özelliklerini ve gelişecek olan yaygın savaş durumunu dikkate alarak ve Parti çizgisi ve kararlarının uygulanmasının gereği olarak, kitleler içinde yer alan ve Partinin yürütücüler ağı görevini gören bölge, yerel ve Parti temel örgütlerini geliştirmelidir. Partinin kitleler içinde dalbudak salmasında rol oynayan bu çekirdekler, Parti merkezinin örgütsel biçim ve kapsamını esas alan bir tarzda, ihtiyaca ve olanaklara göre ve görevleri gerçekleştirmek üzere örgütlenmeli, bölgesel ve yerel çapta bir savaş karargahı rolünü oynayarak kendisini savaşın gelişim seyrine uygun bir tarzda geliştirmelidir.

5. Parti merkezi, geçmiş mücadele döneminde kadroların sergiledikleri sayısız ve çok ciddi yetmezlikleri de dikkate alarak, en başta kadroların ideolojik-politik düzeyini yükseltecek, bu konuda gerekli olan yetkinleşmeyi sağlatacak, pratik deneyim ve tecrübelerin sonuçlarını özümsetecek, kadroları hataları ve eksiklikleri temelinde eğitecek, sorumluluk ve güven duygusunu geliştirecek, Parti sorunları üzerinde kafa yoran ve onlara sahiplik eden Parti militanları durumuna getirecek, Parti saflarında proletarya dışı sınıf anlayışları ve eğilimlerini tanıyacak, ona karşı rahatlıkla savaşabilir hale getirecek olan Parti okulları sistemini Parti örgütlerinin kurulduğu her yeri esas alıp geliştirmelidir. Bunun için şimdiden pratik adımlar atılarak ve özgün örgütlenmelere giderek buna işlerlik kazandırılmalıdır.

6. Parti merkezi, Partimizin mali politikasının hayata geçirilmesinden sorumlu olan, bu doğrultuda kaynak yaratan ve giderek bir bütçe düzenine ve kendi kurumuna kavuşturulması gereken bir mali işler temsilciliğini oluşturmalıdır.

Silahlı Mücadelenin Geliştirilmesi ve Halk Ordusunun Kuruluşu

Partimiz, daha ideolojik bir akım olarak şekillenmeye başladığı andan itibaren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin temel mücadele biçimi olarak silahlı mücadeleyi esas alarak devrimci şiddet ve devrimci savaş anlayışını benimsemiş, politik ve pratik gelişimine paralel olarak bu anlayışını da geliştirip sistemleştirerek taktik çizgisini netleştirmiş, ulusal kurtuluş savaşına stratejik ve taktik düzeylerde önemli bir açıklık getirmiştir. Politik-örgütsel bir hareket olarak şekillenme döneminde, devrimci şiddet ve silahlı mücadele anlayışı doğrultusunda bir devrimci pratik mücadele içine girmiş, silahlı propaganda taktiği olarak da adlandırılan "ajanlaşmış, yapı kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelinde mücadele" taktiğiyle Kürdistan'da devrimci silahlı mücadeleyi başlatmış, böyle bir mücadele devrimci bir proletarya partisi olarak PKK'nin örgütlenmesini yaratarak, en geniş kitleler içinde ulusal kurtuluşçu düşünceleri yayıp değişik sınıf ve tabakalardan geniş kitleleri sömürgeciliğe karşı mücadeleye seferber ederek ve devrimci bir ulusal kurtuluş hareketinin şekilenmesine yol açarak doğru devrimci bir mücadele çizgisi olduğunu pratikte kanıtlamıştır. Bu çizginin pratik uygulanmasının geliştirilmesi olan 15 Ağustos Atılımı döneminde yürütülen silahlı mücadeleyle faşist-sömürgeci egemenlik darbelenip etkinliği zayıflatılmış, geniş kitleler etkilenerek harekete geçirilmiş, Ulusal Kurtuluş Cephemiz ve Partimizin örgütlenmesinin ortamı ve olanakları geliştirilmiş, başlangıç düzeyinde de olsa gerilla mücadelesi oturtularak ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesiyle Halk Ordusunun kuruluşu aşamasına gelinmiştir. Bugün böyle bir savaşın ve ordulaşmanın yaratılması süreci yaşanmaktadır. Ve Kürdistan'da her türlü devrimci gelişmenin ve örgütlenmenin yaratılmasının temeli olan silahlı mücadelenin geliştirilmesi ve Halk Ordusunun kuruluşu görevi, ulusal kurtuluş devriminin zafere götürülmesi için bugün de Partimizin önündeki en temel bir görevdir.

Kürdistan'da böyle devrimci bir role sahip olan ve düşüncede çeşitli özellikleriyle izah edilerek pratikte doğrulanmış bulunan Partimizin silahlı mücadele çizgisinin pratik uygulanmasından şimdiye kadar önemli yanlışlıklar hatalar ve yetersizlikler olmuş, çizginin pratiğe sınırlı bir uygulanması ancak gerçekleştirilebilmiştir. Geçen dönemde, son derece elverişli koşullara ve muazzam olanaklara rağmen, Parti içinde ortaya çıkan tasfiyeci, tutucu, oportünist, plansız, disiplinsiz, bireyci, dar ve boş çalışma; atılım ve saldırı ruhunda zayıflık, devrimci pratiğin üzerine yürümeyen durgunluk gibi anlayış, yaklaşım ve tutumlar nedeniyle Parti taktiği, silahlı mücadele çizgisi pratiğe doğru ve tam uygulanamamış, çoğunlukla taktik dışı, sağ ve sınırlı bir pratik yaşanmıştır. Bu durum, Parti çalışmalarının yaratıcı ve geliştirici rolünü sınırlamış, devrimci savaşın ileri düzeylerde gelişimini, silahlı ve siyasi ordulaşmanın yaratılmasını engellemiş, böylece Partiye ve mücadeleye büyük zararlar vererek imha tehditleriyle yüzyüze getirmiştir. Ulusal kurtuluş hareketini ve savaşını geliştirebilmek için, Parti taktiğine karşıt olan, taktik uygulamayı engelleyen ve sınırlayan bu tür anlayış ve yaklaşımların Parti içinden silinmesi mutlaka bir zorunluluk ve önemli bir güncel görevdir.

Günümüz koşulları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının ve halk ordulaşmasının geliştirilmesi açısından son derece elverişli özelliklere sahiptir. Doğruluğu yarattığı pratik gelişmelerle kanıtlanmış devrimci bir çizgi, zayıf da olsa oturtulmuş bir devrimci savaş ve silahlı kuvvet, zengin bir pratik ve savaş tecrübesi vardır. Irak-İran savaşı ve bölgedeki durum, hem böyle bir mücadelenin geliştirilmesini gerekli kılmakta, hem de son derece elverişli ortam oluşturmaktadır. Etkinliği zayıflatılan faşist-sömürgeci rejim, parçalanma ve dağılma sürecini yaşamaktadır. Yüzyılların sömürgeci egemenliğini altı yıldır en baskıcı ve katliamcı bir tarzda sürdüren faşist diktatörlük altında toplumumuz daha çok da-

ğıtılmış, halkımız yaşayamaz hale gelmiştir. İşsizlik, yoksuluk ve açlık ortamında yaşayamaz durumda olan halkımız, çareyi bu düzene karşı direnişte ve bu doğrultuda yürütülen mücadeleye katılmakta görmektedir. Önümüzdeki dönemde, bu durum daha hızlı ve daha çok gelişecek, yürütülecek devrimci savaşa bağlı olarak geniş kitlelerin savaş ve orduya katılımı ve çeşitli düzeylerde silahlı halk ayaklanmalarının gelişimi gerçekleşecektir. Böyle bir gelişme bu dönemde devrimimizin mutlaka ulaşması gereken önemli ve ileri bir aşaması olacaktır. Kısaca, ya devrimci mücadele bu düzeyde gelişecek ve halkımızın kurtuluş davası zafer yolunda ilerleyecek, ya da eğer böyle bir gelişme olmasa imha ve tasfiye süreci yaşanacaktır. Bu açıdan, silahlı mücadelenin ve ordulaşmanın geliştirilmesi Partimiz ve halkımız için hayati bir sorundur. Böyle bir gelişme açısından, içinde bulunduğumuz dönemin özellikleri tarihi olanaklar sunan bir elverişliliği oluşturmaktadır. Bu olanakları devrimin ve halkın yararına kullanmak, bu elverişli anı gerektiği gibi değerlendirmek Partimiz için zorunlu ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Bütün bunlara göre;

1. Partimizin bu toplantısı, ulusal kurtuluş devriminin temel mücadele biçimi olan, Partinin ve Cephenin örgütlenmesinin yolunu açan, düşmanı darbeleyip dağıtan, kitleleri harekete ve mücadeleye çeken silahlı mücadelenin, devrimci savaşın geliştirilmesi ve halk ordulaşmasının yaratılması önünde en önemli engeli oluşturan; savaş çizgisini saptırarak, uygulamayarak, dar sınırlar içinde tutarak mücadelenin gelişimi açısından en ciddi tehlike durumunda olan tasfiyeci, oportünist, tutucu, pasifist, disiplinsiz, bireyci, dar pratikçi, savunmacı, atılım ve saldırı ruhundan yoksun anlayış ve yaklaşımları mahkum eder. Tüm Partili militanları, bu tür anlayış ve yaklaşımların her türlü belirtilerinin Parti saflarından silinmesi için mücadeleye, Partinin devrimci çizgisinin tam özümsenmesi için kendilerini eğitip yenilemeye, "Kürdistan'da Zorün Rolü" kitabında izah edilen Partinin silahlı mücadele çizgisini pratiğe doğru ve tam uygulamaya çağırır.

2. Bu toplantı, içinde bulunulan koşullarda Partinin silahlı mücadele çizgisinin pratik uygulaması olarak gerilla savaşının geliştirilmesini ve gerilla ordusunun örgütlendirilmesini, diğer bütün devrimci çalışmaların ve mücadelenin bu temele bağlı ve buna hizmet edecek tarzda yürütülmesini, gerilla savaşının ve ordusunun geliştirilmesini engeleyen, onu saptıran, zayıf düşüren her türlü anlayış ve yaklaşıma karşı aktif mücadele edilmesini temel bir görev olarak bir kez daha vurgular.

3. Gerilla savaşı temelinde silahlı mücadelenin geliştirilerek yürütülmesini, Kürdistan'ın özelliklerine uygun bir planlama dahilinde ve her alanın koşullarına uyan mücadele ve örgüt biçimleriyle yapmak gerekir. Buna göre, bu toplantı, ülkemizin stratejik dağlık bölgelerini birinci dereceden gerilla bölgeleri olarak ele alıp, bu bölgelerde en yayın ve gelişmiş bir gerilla savaşının yürütülmesini ve silahlı halk ayaklanmalarının düzenlenmesini, bu temelde bölgesel gerilla birlikleri, yerel gerilla (halk milisi) ve ayaklanma birlikleri biçiminde halkın silahlı ordulaşmasını yaratan bir devrimci çalışmanın yapılmasını; buna bağlı olarak ovalık bölgelerde gerilla savaşı, toprak işgalleri, halk ayaklanmaları biçimlerinde silahlı mücadelenin yürütülmesini ve bu temelde bölgesel ve yerel gerilla birlikleri, yine işgal ve ayaklanma birlikleri biçimlerinde silahlı kuvvetler örgütlenmesini gerçekleştiren bir devrimci çalışmanın yapılmasını; silahlı güç örgütlenmesini esas alan bir askeri faaliyetin yürütülmesini, bütün bu alanlarda yürütülen silahlı mücadelenin koordinasyonunun sağlanmasını ve bu mücadele ile kitlelerin siyasal eyleminin geliştirilip korunmasını karar altına alır.

4. Bu toplantı, önümüzdeki dönemde yürütülecek silahlı mücadeleye elverişli stratejik alanlarda sömürgeci egemenliği kırma ve yerel otoriteleri yıkma ve halkın siyasal ve silahlı ordulaşmasını yaratma temelinde gerilla üslerine ve kurtarılmış bölgelere ulaşmayı, gerçekleştirilmesi gereken devrimci hedefler olarak görür. Atılımlı ve parça parça koparılan bir gelişme seyrini devrimci çalışma için esas olarak alır.

5. Geçmiş pratiği dikkate alan bu toplantı, devrimci savaşın programlı, planlı, örgütlü ve saldırgan bir faaliyet olduğuna ve bu tarzda yürütülmesine, savaşın eğitim, haberleşme, lojistik gibi çeşitli sorunlarına kendi gücüne dayanarak ve gerekli örgütlenmeleri yaparak etkin çözümler getirilmesine dikkati çeker. Koşullarını yaratarak, çeşitli düzeylerde askeri okullar açılmasını, cephane imalını gerçekleştirecek çeşitli atölyeler kurulmasını, halkın ekonomik yaşamının savaş koşullarına göre düzenlenmesini ve bütün bunlarla savaşın daha çok oturmuş ve etkin hale getirilmesini gerekli görür.

6. Bu toplantı, Kürdistan halkının devrimci silahlı kuvvetleri olarak, önümüzdeki dönemde bir gerilla ordusu biçiminde örgütlenen ve giderek daha büyük birlikler halinde gelişerek ordulaşmasını sağlayacak olan Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun kurulmasını, mevcut silahlı birliklerin hızla bu düzeyde geliştirilmesini; HRK adının Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu olarak değiştirilmesini, ordu kuruluşunun hazırlanmış olan yönetmelik esaslarına göre yapılmasını ve savaşçı alımında Askerlik Kanunu'nun uygulanmasını karar altına alır. Ayrıca bu toplantı, geçen dönemin pratiğinin ve mevcut durumun bir gereği olarak, silahlı birliklerin yönetim sorununa özel önemin verilmesine, komutan ve siyasi komiser düzeyinin hayata geçirilmesine, bu iki yöneticinin, görevlerinin gerçekten yerine getiricisi güçler olarak eğitilip yeterli kılınmasına ve görevlerin, yeterli olan kişilere verilmesine yeniden dikkat çeker.

Kitle Çalışması ve ERNK'nin Örgütlendirilmesi

Parti hareketimizin örgütsel gelişimi, etrafında geniş kitleleri birleştiren, örgütleyen ve mücadeleye seferber eden bir cephesel gelişme ile birlikte olmuştur. Partimiz, başından beri ulusal kurtuluş programına ve stratejisine uygun olarak halk bütünlüğünü oluşturan çeşitli sınıf ve tabakalar içinde devrimci çalışmayı esas almış, ulusal kurtuluşta çıkarı olan değişik sınıflardan geniş bir kitle gücünü ulusal kurtuluş siyasetiyle uyarıp bilinçlendirerek ve örgütleyip harekete geçirerek bir ulusal kurtuluş hareketini yaratıp geliştirmiştir. Bu hareketin örgütsel ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütsel bir yapı haline getirme görevini, kendi örgütlenmesini yaratmaya başladığı dönemden itibaren temel bir örgütsel çalışma olarak ele almıştır. Bu doğrultuda geçen dönemde bir ulusal kurtuluş cephesi programı hazırlayarak ilan etmiş, faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü sıcak savaş içinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin örgütsel kuruluşunu ilan ederek, geniş kitlelerin Cephe içinde örgütlendirilmesi ve birleştirilmesi çalışmasına girişmiştir. Bu çalışma, Partimizin gündemindeki en temel çalışmalarından birisidir.

Partimiz, geçen dönemde yürüttüğü çalışmaları içinde, çeşitli sınıf ve tabakalardan en geniş kitlelerin sempatisini kazanmış olmasına rağmen, Parti taktiğinin uygulanmasını engelleyen tutucu ve tasfiyeci anlayış nedeniyle bu sempatiyi gerektiği gibi örgütsel yapıya kavuşturamamış, Partinin kitle çalışmasını saptıran; öncüyü kitlelerden koparan ve geniş kitlelerin örgütlenmesine önem vermeyen, Parti için geçerli olan ölçüleri kitleler içerisinde geçerli sayan sol-sekter anlayış; öncüyü kitlelerin yöneticisi olmaktan çıkaran ve kitlelerin gerisinde bırakıp ardına takan kuyrukçu anlayış; değişik sınıf ve tabakaların durumlarını ve özelliklerini görmezlikten gelen ve ulusal kurtuluşun temel gücüne gereken önemi vermeyen sınıf bakış açısını kaybetme anlayışı; üç stratejik alanda birlikte çalışmayı esas almayan, kitle çalışmasını dağlık alanlara hapseden dar ve tekdüze çalışma gibi yanlış anlayışlar nedeniyle geniş kitlelerin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesini ve bu biçimde Cephenin örgütsel yapısını gerektiği gibi sağlayamamıştır. Parti anlayışına karşıt olan bu anlayışlar, gelişen kitle hareketinin örgütsüz ve eylemsiz kalmasına yol açarak harekete ve mücadeleye ciddi zararlar vermiştir.

Bugün faşist-sömürgeci rejimin bunalımı ve çıkmazı sürekli derinleşmekte, parçalanma ve dağılma durumu hızla yaşanmaktadır. Bu rejim altında, değişik sınıf ve tabakalardan oluşan Kürdistan halkı, tarihinin en karanlık, baskıcı, sömürücü, yoksulluk dönemini yaşamaktadır. Had safhaya varan işsizlik, yokluk ve açlık ortamında toplumumuz sürekli dağılmakta, halkımız yaşayamaz hale gelmektedir. Bu durumun yarattığı çaresizlik kitleleri artan oranda faşist-sömürgeci rejime karşı mücadeleye itmekte, bu durum Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi ile de birleşince, geniş kitlelerin bu mücadeleyi tek kurtuluş çaresi olarak görmesi ve kitlelerin yaygın bir biçimde bu mücadeleye katılması hızla gelişmektedir.

Önümüzdeki dönemde, öncü devrimci çalışmaya bağlı olarak gelişmenin hızlı ve geniş boyutlarda yaşanacağı, halkımızın ulusal kurtuluş için değişik biçimlerde ve çok geniş boyutlarda ayağa kalkacağı açıktır. Partimizin şimdi varılan geniş kitle sempatisi bu biçimde tüm halkı kucaklayacak ve harekete geçirecektir. Mevcut olan ve çok daha yüksek boyutlarda gelişecek bulunan bu kitle hareketini, ulusal kurtuluş içinde örgütlemek, birleştirmek, yönetmek, savaştırmak, halkın ordulaşması olan ERNK örgütlenmesini her alanda kurup geliştirmek; halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini yaratabilmek için ertelenemez ve mutlaka başarılması gereken bir görevdir. Bugünün tarihi koşulları, bu görevin yerine getirilmesi için her zaman olduğundan çok daha fazla olanaklara sahiptir ve tarihi bir anı oluşturmaktadır.

Kısaca belirttiğimiz bu verilerden hareket eden Partimizin bu toplantısı;

1- Kitle çalışmalarında Partimizin devrimci anlayışına ve ulusal kurtuluş çizgisine karşıt olan; Partimizi kitlelerden uzaklaştırma, kitlelerle birleştirmeme, kitle bağlarını zayıflatma, kitlelerin kuyruğuna takarak öncü rolünü ortadan kaldırma, temel gücü oluşturan emekçi kesimlere öncelik vermeme her alandaki halk kitlelerine ulaşmayı engelleme vb. biçimlerde tehlikeli roller oynayan; kitlelerin Ulusal Kurtuluş Cephesinde örgütlendirilmesini ve birleştirilmesini engelleyen, zayıf bırakan, böylece Partimizin örgütsel inşasını geliştirmeyen ve bu biçimde tasfiyeci bir özelliğe sahip olan sol-sekter, kuyrukçu, sınıf bakışı açısından uzak, dar ve tekdüze anlayış, yaklaşım ve çalışma biçimlerini mahkum eder. Tüm Parti örgütlerinin ve çalışanlarının dikkatini, kitle çalışmasında ve kitlelerin ulusal kurtuluş örgütlenmesinin yaratılmasında ve kitlelerin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesinin yaratılmasında tehlikeli rol oynayan bu tür yanlış anlayış ve yaklaşımların tasfiye edilmesine, bunların her türlü belirtilerinin Partimiz saflarından yok edilmesine ve kitle çalışması ve kitlelerin örgütlendirilmesinde Partimizin doğru devrimci kitle çizgisinin uygulanmasına çeker.

2- Günümüz koşullarında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve Kürdistan devrimci savaşının geliştirilmesinin temel siyasal gücü olarak kitlelerin siyasal ordulaşmasını, kitlelerin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesini ve eylemliliğini ifade eden Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel yapısının geliştirilmesini ve Cephe örgütlenmesinin pratik maddi biçimlerinin yaratılmasını en temel ve acil bir devrimci görev olarak görür. Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlendirilmesini engellemeye çalışan, buna karşıt olan ve bu tür devrimci faaliyete karşı mücadele eden her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, tasfiyeci, reformist anlayış ve tutuma karşı bu durumdaki örgüt, kişi, grup, çevre ve yapılara karşı her alanda aktif devrimci mücadele yürütülmesini ve bu tür anlayış ve güçlerin tasfiye edilerek engel olmaktan çıkarılmasını esas alır.

3- Devrimci savaşımızın birincil ve esas alanı olarak stratejik dağlık alanlar başta olmak üzere, üç stratejik alanda (dağlık, ovalık ve kentsel alanlar) birlikte çalışmanın, halk kitleleri neredeyse devrimci çalışmanın ve ulusal kurtuluşçu örgütlenmelerin de oralarda olacağı anlayışı esas alınarak faaliyet yürütmenin gerekli ve zorunlu olduğunu yeniden vurgular, buna göre;

a) Ulusal kurtuluş savaşımızın içinde bulunduğumuz aşamasında, birincil ve esas olan dağlık kırsal alanlarda yürütülecek gerilla savaşı, çeşitli düzeylerdeki (köy, yerel, bölgesel) silahlı halk ayaklanması şeklindeki mücadele biçimlerine uygun olarak kitlelerin halk milisi temeli üzerinde gerilla birlikleri, savunma grupları, ayaklanma birlikleri biçimindeki silahlı örgütlendirilmesini esas alan; tüm kitleleri silahlandırıp savaşır hale getiren; üretimi, sosyal ve kültürel yaşamı örgütleyip düzenleyen grupları örgütlendiren; tüm halkı örgütlendirerek halkın düşmana karşı savaşarak yaşamasını gerçekleştiren; köylülük içinde dayanışmayı ve ortak yaşamı geliştirerek halkın ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve askeri yaşamını halk savaşı esasına bağlı olarak örgütleyip yöneten bir devrimci çalışmanın yapılmasını,

b) Dağlık alanlara bağlı olarak, toplumsal yoğunlaşmanın, ulusal ve sınıfsal çelişkilerin daha belirgin ve fazla olduğu ovalık alanlarda, alanların ülke çapında yürütülen mücadele içindeki durumuna göre yürütülecek olan gerilla savaşı, silahlı ayaklanma, toprak işgalleri vb. biçimlerdeki mücadele tarzlarına uygun olarak kitleleri gerilla, ayaklanma vb. biçimlerde örgütleyen; etkisizleştirme ve ulusal kurtuluş yararına kullanma amacıyla muhtarlık, camiler, partiler, kooperatifler vb. biçimlerdeki düzen örgütleri içinde örgütlenen ve böylece kitlelerin geniş insansal ve maddi gücünü ulusal kurtuluş mücadelesine seferber eden bir devrimci çalışmanın yapılmasını,

c) Ulusal kurtuluş mücadelemize büyük hizmetler sunacak olan ve düşmanı, kendini sağlam hissettiği alanda da darbeleyip dağıtma özelliğine sahip bulunan kentlerde yürütülecek olan uygun biçimlerdeki silahlı mücadele tarzına ve yine yürütülecek olan... biçimlerdeki siyasal mücadele tarzına uygun olarak kitleleri çeşitli biçimlerde örgütleyen; düşmanın durumu hakkında bilgi toplayan geniş bir istihbarat ağı geliştiren; başta gençlik olmak üzere işçi, esnaf, memur vb. kitleler içinde propaganda ve örgütlenmeyi geliştiren; okullarda, mahallelerde, işyerlerinde grup, çevre, temsilci, komite vb. biçimlerde örgütlenme yaratan; çeşitli propaganda ve eğitim gruplarıyla harekete kadro adayı ve savaşçı hazırlamayı ve yine hareketin araç-gereç, ilaç vb. biçimlerdeki lojistik ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlayan gruplar örgütlendiren; sendika, dernek, parti, kulüp vb. biçimlerdeki çeşitli yasal örgütler içinde çalışarak kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesine çekip örgütleyen ve bu gibi örgütlerin olanaklarından mücadelemizi yararlandıran; çok çeşitli biçimlerde en geniş halk kitlelerini ulusal kurtuluş mücadelesinde örgütlü kılmayı hedefleyen bir devrimci çalışmanın yapılmasını bir kez daha belirtir ve mutlaka yapılması gereken çalışmalar olarak görür.

4- Toplumumuz içinde çeşitli alanlarda aşiretsel, kabilesel vb. yapıların bulunması, bu güçlere yönelik devrimci kitle çalışmasında özel dikkatin gösterilmesini, bu tür yapıların özelliklerini ve geleneklerini dikkate alan bir yaklaşımla devrimci faaliyetin yürütülmesini gerekli kılar. Sömürgeciliğin ve toplumsal geriliğin zorla ayakta tuttuğu bu tür yapılara yaklaşırken, özellikle bu yapıları düşmana hizmet ettirmeye çalışan işbirlikçi-ajan, aşiret reisi ve feodal-komprador, egemen güçlerin otoritesini devrimci şiddetle ezmek, düşmandan kısmen uzak durmaya çalışanları uygun yöntem ve yaklaşımlarla mücadelenin çıkarlarına hizmet ettiği sürece tarafsızlaştırmak, düşmandan uzak durmaya ve ulusal kurtuluşa eğilim duymaya çalışanları kazanmayı amaçlayan belli bir ilişki içine alarak otorite olmaktan çıkarmak; uygun bir yaklaşımla aşiret ve kabile güçlerini ulusal kurtuluş hareketine katıp bu temelde eğitip örgütleyerek hareket içinde eritmek ve bu alanda yöntemli etkin, otoriter ve sabırlı bir çalışma yürütmek gereklidir. Benzer özgün yaklaşımı dinsel, mezhepsel etnik grupların örgütlendirilmesi çalışmalarında da göstermek gerekir.

5- Ülkemizin değişik alanlarında bulunan çeşitli azınlıklara yönelik devrimci çalışmada, Cephe programının belirlediği anlayış doğrultusunda bu güçlerin özgün

Devamı 26. sayfada

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Önderlik başaşağıya giden bir tarihin, bir kişide, bir halk ve özgürlük tarihi olarak yeniden yaşanmasıdır. Bir ülkenin talan edilen kaynakları, zenginlikleri ve güzellikleri bir kişide temsil edilir. Kurtuluş isteyen on milyonlarca insanın bir kişide ses vermesidir. Yine, o çağdaş devrimler biliminin bir kişide en yetkin bir teoriye dönüşümüdür. O bütün bunlarla mücehhez olarak geleceğin özgürce yaratılmasından ibaret olan kollektif bir varlıktır. Artık burada bireysellik ve mahalli özellikler kalmamıştır. Bunlar gerçek dışı ve ütopik şeyler midir? Hayır, sonuna kadar özgürlükler tarihinin temsilcisi olmak, sonuna kadar milyonların çıkarlarını konuşturmak, bunları devrim bilimi ve devrim teorisi ile yorumlamak, öteki toplumsal etkinlikler -sanat ve yaşamın binbir çeşit biçimi- ile ilgilenmek ve geliştirmek, devrimin esas gelişimine göre bunların hepsini kendisinde temsil ettirmek; işte devrimci önder budur.

Böyle olduktan sonra o kişi rolünü oynar. Yaşadığı müddetçe görevini yapar. Yazılı ve sözlü bir yığın mücadele yöntemini —ki teknik, bu konuda çok zengindir, kişiyi bu konuda güçlendirir— kullanarak kendini aylara ve yıllara değil, onyıllara sığdırabilir. Kısmen de olsa biz bu işin önünü açmaya çalışıyoruz. Siz bunu çok daha ileri düzeylerde kapasitenizi kullanarak halkımızın seviyemize doğru yaklaşımını sağlayabilirsiniz. Patlama dediğimiz kontrol altına alınamaz ve denetim altında tutulamaz özgür bir halk gerçeğini ortaya çıkarabilirsiniz. Bir kez daha belirtelim, bunlar bireyciliği ve subjektivizmi öldürüyor. Her türlü geri, mahalli ve ortaçağ ölçülerinin biçimlendirdiği yaşamı sona erdiriyor. Bilim dışı ve kölelik kokan ne varsa hepsini silip süpürüyor.

Devrimler biliminin, sosyal gelişme öğretisinin ve özgürlükler tarihinin bize ulaşan sonucu budur. Diğeri karşı-devrimlerin bilimidir. Diğer dayatmalar dolaylı ya da direkt karşı-devrim güçlerinin, onların sözcülerinin ve onların teorisinin saflarımızdaki uzantısıdır. Orta yol kesinlikle yanlış bir yoldur. Ya sonuna kadar halk devriminin yolundayız, ya da karşı-devrimin yoluna girmişiz. Karşı-devrimin yolu bellidir. Ortada sıkışmanın anlamı tehlikelidir, sonuçları kötüdür. Karşı-devrimin birçok özelliğini veya etkisini biz devrimcilerin özellikleri veya hastalıkları diye ortaya sermeyelim. Karşı-devrimin dayattığı yaşam, başaşağı giden bir tarih, köle bir halkın gerçeği, karşı-devrim düşünceleri ve ruhsal belirtilerinin bizdeki yığınla temsili ne anlama gelir? Bu bunalım filan değildir. Bu ya düpedüz tutuculuktur ya da karşı-devrimcilik ve gericiliktir. Daha da ısrarlı dayatılırsa bu kudurgan bir karşı-devrimcilik olur.

Bizim saflarımız sonuna kadar devrim saflarıdır. Ruhuyla, bilinciyle, günlük yaşamın her türlü belirtisiyle geleceği temsil ediyor. Bir güneş kadar parlak ve canlıdır. Son nefesini bile devrim için harcama gücündedir. Kaldı ki, gerçekler bu kadar netken bizim karşı-devrim kokan, kölelik ve bozgunculuk kokan birçok özelliği taşımamız, hala "bütünleşemedim, bütünleşiyorum, yapacağım, edeceğim" diye kendimizi kandırmamız felakettir. Bizce en kötü hastalık ve içine girilecek en tehlikeli durumlardan birisi budur. Kesin olarak söylüyoruz; eğer arkadaşlar dürüstse bunun bir karşı-devrimci ruh hali olduğunu bilsinler ve içine girmeye cesaret etmesinler. Çünkü bu yaşam açısından bir şey vermez, örgüte bir şey sunmaz, sadece karşı-devrimi cesaretlendirir.

Bilindiği gibi düşman bunun üzerine yasalar ve dayatmalarla geliyor ve sonuç almak istiyor. Bazıları mutlaka düşmana hizmet etmek zorundaysa derhal karşı cepheye geçerek hizmet etseler daha iyi ederler. Çünkü böylece biz de daha iyi savaşırız, onlar da daha iyi savaşır. O halde en tehlikeli olan şey, kişinin devrimin savaşçısı mı, yoksa karşı-devrimin savaşçısı mı olduğunun belli olmadığı bir kişilik gösterisi içinde bulunmasıdır. Bizim burada bu konu üzerinde uzun boylu durmamızın ve meseleyi açımlamamızın bir nedeni de budur. Çok sınırlı da olsa öncüye bir kölelik kalıntısı ve sömürgeci bir kalıntının bulaşmaması için her şeyi yapmak zorundayız. Bunun saflardaki sınırlı bir uzantısı ve köleliğin hükmünü sınırlı bir biçimde icra etmesi bile, bu anlamda sömürgeciliğin çok sınırlı ruh ve düşüncelerinin temsili dahi çok tehlikeli olarak görülmelidir. Bu konuda hiçbir özellik, geçmişin hiçbir kalıntısı, şu veya bu nitelikte hiçbir etki bunu mazur göstermez. Onun için de çözümlemeleri bu biçimde yapmamak gerekir, özeleştirinin bu biçimde yapılması doğru değildir. Çözümleme ve özeleştirinin bu biçimde gelişmesi daha başından beri bizim uzlaşıcı bir ortayolcu durumuna düşmemizle sonuçlanacaktır. Bu açıdan çözümlemeyi devrimci yapmak gerekiyor, reformist ve uzlaşıcı değil.

Devrimcilik yapmak demek, lanetlenmesi gereken anlayış, tutum ve davranışları kesip atmak anlamına gelir. Bundan daha yaraşan, kişiyi daha iyi rahatlatan bir yöntem bulunabilir mi?

Bizde sorun yaratan tip ince ağızlıdır, mızmızdır, çevresini sürekli rahatsız eder, umutsuzluk kaynağıdır, sürekli dağıtır. Aslında karşı-devrimin resmi bir ajanından daha fazla örgütü uğraştırır. Böylesi yöntemlerle ne kendimizi geliştirebiliriz, ne de örgüte bir şey kazandırabiliriz. Bu nedenden dolayı seçilmesi gereken ve doğru olan devrimci yöntemdir. Bu yöntemi doğru uygulamalıyız, yetkince ve cesaretle uygulamalıyız. Doğru olmayan yöntemlerden kurtulursak ne kaybederiz? Açık ki hiçbir şey. Kaybedilen ve parçalanan şeyler zincirlerimiz, kokuşmuş özellikler, pasifizm, örgütlenmeme, hayalperestlik ve her türlü düşkünlük olacaktır. Buna karşı kazanacağımız şeyler ise, çok büyük olacaktır. Önümüzde muazzam bir gelecek var, yine en doğru ve en ileri ilişkilerin geliştirilmesi ve kazanılması sözkonusudur.

Bunlar da kişiyi yüz kat, bin kat güçlendirir. Bizim de en çok ihtiyacını duyduğumuz şey böyle bir güçlenme değil midir? İlişkilerin her alanda geçmişin ağır etkisi altında bırakılması ve bunun kişinin küçük düşürülmesine yol açması durumu vardır. Bunun için devrim sanatında bizi küçük düşürecek, lime lime edecek ve böylelikle düşmanın eline bir koz verecek, her türden anlayış ve tutumlardan uzak durmak çok önemlidir. İşte konuyu bu kadar işlememizin nedeni budur.

Böylesine tarihsel bir önderliğin çıkış aşamasında hiç kimse, hiçbir gerekçeyle bu tür lanetli özellikler ve ince verem ağrılarıyla kendi içinde ve Parti saflarında yaşamaya cesaret etmemelidir. Buna karşılık her şeyden yoksun bırakılmış bir gerçeğin temsilcileri, ülke topraklarından, zenginlikten, doğruluk ve adaletten, gelişmenin her türlü biçimlenişinden, sanattan, bir insanı insan yapan özelliklerden yoksun bırakılmış bir yapının temsilcileri geleceği yaratamazlar. Militan gelecekte her şeyin kazanılması için yaşamının bir anlamının olduğunu bilen; kaybedilen her şeyi yeniden kazanmak için büyük bir susuzluk ve açlıkla, kendisinden bu değerleri koparıp alana saldıran kişi demektir. Gelecek başka türlü kazanılabilir mi? Adam her şeyi elinden almışsa sen ancak ona saldırarak kazanabilirsin. Onun için de durgun militanı anlayamıyoruz. Halk üslubu ile üretken olmayan, saldırmayan kişi militan olamaz. Bu saldırı ne bir köle gibi başkaldırma, ne de bir ağa gibi saldırmadır. Haklı ve adil olanı kendi gelişmesi için esas alan, vatanın bağımsızlığı ve halkının özgürlüğü için ekonomik ve sosyal gelişmesi için başvurulan bir saldırıdır.

Halka öncülük etmesi gereken bir militanın durgunlaşmasına akıl erdiremiyoruz. Örgütsüz, pasif, işlevsiz, yaratıcılıktan yoksun olarak durmak bir militan açısından anlaşılmaz bir şeydir. Militan geleceğin yaratılması veya kazanılmasının ancak saldırı ruhunu yaşayarak mümkün olacağını biliyorsa yerinde duramaz. En pasif görünen görevlerde bile, o enerji, dönüşüm ve kazanmanın kaynağı olmasını bilir. Onun için Partiye dayatılan tutucu, sürekli verimsizlik doğuran ve giderek bunu bir metod haline getiren yapıları, kişileri ve anlayışları çok tehlikeli buluyoruz. Hele hele böyle militanlığın mümkün olabileceğini düşünmek en tehlikeli yaklaşımlardan birisidir. Üretmeyen, donatmayan, örgütlemeyen ve savaştırmayan bir militan çok tehlikeli biridir. Bunun tehlikesi sadece kendisinin çalışmaması değildir. Mademki hiç çalışmadan ve saavaşmadan da PKK'de önder olunabiliyor, o zaman herkes bu işi rahatlıkla yapabilir diye bir imaja yol açar ki, bize yapılabilecek en büyük kötülük budur.

Militanlarımız son nefeslerini verirken bile üreten, değer yaratan, savaşı geliştiren ve örgütleyen birisi olarak vermelidir. Çünkü, bunun etkisi milyonlar üzerinde sonuç yaratıyor. Hasta hasta dolaşamazsınız. Canından bezmiş, kokuşmuş, zekasını çalıştırmayan tip çok tehlikelidir. Son derece anlaşılır bir gerçekten bahsediyoruz. İstifa edin, kendinizi sığınağa kapatın, ama halkın ve Partinin huzuruna böyle çıkmayın. Bu suçtur. Dikkat edin, bazı tarihsel gerçeklere veya önderlere bakalım: Bunlar halkın arasına girdiklerinde en güzel görünümleriyle, en içten yaklaşımlarıyla, en yaratıcı yeteneklerlyle çıkarlar. Bütün yoldaşlarımızın arasında, halkımızın huzurunda, özellikle önemli toplantılarda, kader anının yaşandığı her önemli savaş gününde gerçek bir kahramana yaraşır gibi yaşamak, umut vermek, umut olmak ve bütün bunları derin bir bilgiyle ve sonuç alıcı yöntemlerle almak bir önderin en ufak tırnak gibi içiçe yaşayacağı özelliklerdir. Bazılarının içimizde önderlik sanatı ile çok tehlikeli bir biçimde oynaması, sanki böyle önderler de mümkünmüş gibi bir hava yaratması ve birçoklarının da bunlara uyması, yaşadığımız en tehlikeli ve felaketli gelişmelerden birisidir. Bizim olağanüstü çaba harcayarak göstermek istediğimiz gerçek militanlığın ve önderliğin böyle olmadığıdır.

Bazıları hala kendilerini çok çeşitli yöntemlerle dayatıyorlar. PKK'nin önde gelen bazı önderleri böyle yaşayabilirler mi? Bu kadar karışık olabilirler mi? Bu kadar üretkenlikten yoksun, kitlelere ve kadrolara değer vermeyen, alabildiğine bireysel ve subjektif, muazzam bir ikircikli ve kararsızlık içinde yaşayan birisi, niyeti ve başka özellikleri ne olursa olsun, en tehlikeli tiplerden birisi olarak Parti içinde durmaktadır. Bunlara hakkettikleri karşılığı vermekte gecikmeyeceğiz. Bunları teşhir ve gerekirse tecrit edeceğiz. Bütün olumsuz durumlarına rağmen, bunları öyle en ilerde tutmamız bizden beklenmemelidir. Çünkü tarihimizin bu dönemine böylesine tehlikeli önderlik yaklaşımlarıyla karşılık veremeyiz. Halkımızın çıkarları böylesi bir önderlik yaklaşımını kabul etmiyor.

Çoğunuz dilinizi güzel konuşturmaktan bile üşeniyorsunuz. Bütün yeteneklerini ayaklandırarak güzel bir davranışı çıkartmak, güzel bir cümleyi söylemek, iyi bir ilişki sağlattırmak, iyi bir temsili yapmak; işte halk önderliği budur. Kişinin bu kadar okuyup da bu sonucu kendi kişiliğinde yaşamaması zaten tuhaftır. Hayatın her türlü gelişimine bakalım: Önde yürüyenlerin tavırları ve stilleri bellidir. Özellikle savaşan ordulara bakalım, onların tarihçesini inceleyelim; büyük komutanlar nasıl yaşamışlar? Şimdi bu kadar okunacak, ama asgari sonuçları bile çıkarılmayacak... İşte bu kabul edilemez bir durumdur. Bu geçmişin etkisi altında olmayı ifade eder ve geçmişin kölece boyun eğen, hep yönetilen tipinin Parti saflarına taşırılması anlamına gelir. Tersinden bir çözüm uydurukçadır. Böyle bir önderlik ve yönetim, yarı ağa ve jandarma yaklaşımını yansıtan bir yönetimdir, bireysel ve subjektivisttir, bastırmacıdır. Bu tip aynı zamanda kavgacıdır, saygısızdır, despottur.

Bu biçimdeki bir yönetim anlayışını esas alma, bu sefer yönetilenler ve kölelerin ağzıyla değil, efendilerin ağzıyla bir yönetimi Partiye taşırmadır. Her ikisi de çok tehlikelidir. PKK'nin en önemli bir özelliği de binlerce yıllık geçmişi olan bu tip çıkışın mahkum edilmesidir. PKK'nin modernliği, çağdaşlığı, tarihiliği, geleceğe hükmü, eşit, özgür ve sosyalist karakteri burada yatmaktadır. Biz hepinizin harcadığı çabalara ve büyük emek değerlerimize saygılıyız. PKK'yi başka konumlarda temsil etmek, başka konumlara düşürmek, bunun kavgasını vermek gibi yaklaşımları, yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi olarak görürüz. Kim olursa olsun eğer mevcut konumumuzu sürdüremezsek, bize düşen ya bir köşede oturmak, halkın ve Partinin huzuruna fazla çıkmamak ya da atabileceğimiz en son adımı bu doğrultuda atmaktır.

PKK'de çözümlenen önderlik, tarihte halk önderliğinin çözümlenmesidir. Yüzyıllardan beri halka dayatılan sahte yönetme, yönetilme ve önderliğin yerine, halk kitleleri lehine bu büyük kurumun ve gerçeğin çözümlenmesidir. Dolayısıyla mevcut yetersizlikler ne olursa olsun, büyük bir çabayla bu çözümlemeye katılmak gerekiyor. Çözümlemeye yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi, uzun uzun anlattığımız gibi yarım karikatürler biçimindeki çözümlemedir. Türkiye'de bunun bol bol şekillenmesi çıkmıştır. Bu kendini bize de dayatıyor. Sömürgeciliğin yüzyıllardan beri süren etkisi altında bu tip önderlikler çıkmıştır. Biz bunların aşılmasını çözümlememizin en önemli bir parçası olarak görüyoruz.

Daha önce de belirttik, bizde fikrin doğuşu da zorlu olmuştur. Düşünce oluşturma uğruna verilen mücadelenin geçirdiği evreler bilinmektedir. Siyasal bir güç olmaya karar verişimiz, bunun için eyleme geçişimiz, hangi koşullarda gerçekleşti? Bütün bunlar bilinmektedir. Bu konular üzerinde çokça duruldu. Yine de bazı örnekler verirsek sanırız yararlı olur. Birkaç köylüyü veya dürüst birkaç genci bir araya getirdiğimizde, bunun bizde sadece dostluğu geliştirmek açısından değil, her bakımdan bir sevinç yarattığını; arkadaşlar ne kadar biliyor? Davamıza bir taraftar kazanmak, bunun için ta evine, köyüne kadar gitmek, gerçekten bizde bir sevinç kaynağıydı. İnsanlarımızı doğru düşünceler etrafında eğitmek, onlara çok çeşitli yönlerden yaklaşmak, ilgisiz durumda ilgiyi yaratmak büyük bir olaydır. Birçok arkadaş bu olayları unutmuş durumdadır. Halbuki biz insanlarımızda sıradan bir ilgiyi yaratmak için bazen yıllarımızı verdiğimizi de hatırlıyorum. Yalnız bizim değil, şehit yoldaşlarımızın pratiği de böyledir. Siyasal bir güç olmaya karar vermek, bunun ilanını yapmak, Kürdistan adının söylenmesinden tutalım da Parti adını söylemeye kadar, birçok şeyi geliştirirken, en az birkaç yıl düşündük. Açık ki, bütün bunların bir sorumluluğu vardır. Ülkenin adını yükseltiyorsun, bir kurtuluş partisi olarak ortaya çıkıyorsun; işte bütün bunlar kişiye son derece önemli sorumluluklar yükler. Bu açıdan, birçok arkadaşta sorumluluk bilincinin zayıf olduğunu söylüyoruz. Biz bu kavramları ortaya attığımızda, belki birçok arkadaş bunlara katıldı. Ama bu arkadaşların ne kadar sorumluluk duyarak buna katıldıkları belli değildir. Biz yüksek sorumluluktan bahsederken bu kavramların tarihi değerlerinden hareket etmekteyiz. Bütün bunlar kişiye büyük bir sorumluluk yükler. Eğer bu yükler zamanında iyi yüklenilebilinseydi; bugün her biri dev boyutta bir gelişmeye yol açardı. İlk eylemimiz bizde muazzam duygular ortaya çıkarmaktaydı. İlk bildiriyi çıkarmak, ilk sözcükleri kaleme almak, insana hem heyecan verir, hem de müthiş zorlar. Bunlar, sonuç itibarıyla ağır sorumluluklara yol açan adımlardır. Bütün bunları biz nasıl geliştirdik? Bütün bunları biz evire-çevire siyaset yaparak yürüttük. Doğru düşünceleri savunmak, doğru düşünceden etkilenen insanları gruplaştırmak, bunları maddi bir güce dönüştürmek, bir hedef doğrultusunda harekete geçirmek ve benzeri daha birçok şeyi geliştirmek, gerçekleştirmek, gerçekten son derece önemli durumdadır.

İnsanların çok ilkel düzeyde bile olsa, hedefin belirlenerek hareket ettiği bir zeminde siyasal faaliyet başlamıştır denilebilir. Tartışma sürecinden eyleme geçildiğinde, siyasal faaliyet yürütülüyor demektir. Bizde siyasal faaliyet, muazzam bir çaba sonucu gelişti. Adeta şurdan burdan rüzgar estirip, en umutsuz bulut kümelerini bir araya getirip, bunlardan bir yağmur yağ-

dırtma hareketi olarak şekillendik. Bizde bir siyaset haline gelme böyle gelişti. Çok çeşitli insanları küme küme bir araya getirerek, yine usta yöntemleri kullanarak bir hareketi geliştirdik. Ancak böylesi bir gelişmeyi arkadaşlar yüreklerinde ne kadar hissediyorlar? Bunları ne kadar kendi meseleleri olarak görüyorlar? Birçok arkadaş bizden daha acımasız koşullarda yaşamış, ama bunu siyasal bir yaşam olarak ne kadar derinliğine ele almış ve kavramıştır? Yaşamlarını, yürek çarpıntılarını bu temelde ne kadar layık oldukları yere oturttular? Bütün bunlar ne kadar siyasetleştirildi? Bol bol değerlendirmeler, tartışmalar yapıldı. Bunlar siyasal birliğe ne kadar hizmet etti? Her bir arkadaşın bir yaşamı var. Bu gözden geçirildiğinde nasıl bir siyasal yoğunluk yaşandığı, sağ veya maceracı bir siyaset mi yürütüldüğü, yine yerinde ve zamanında var olan imkan ve fırsatları bir araya getiren bir siyaset mi geliştirildiği, yoksa bir ilgisizlik, siyasallaşmadan kaçma mı yaşandığı açık olarak görülür. Her arkadaş bu konularda düşünürse, ne türden bir siyasal faaliyetin sahibi olduğunu açık olarak görür.

Kürdistan'da siyasal bir güç olmak, bizde savaşım gücü olmak anlamına gelir. Yani mevcut sömürgeci ve işbirlikçi siyasete karşı bağımsız ve özgür bir siyasetin yürütülmesidir. Bizim yaşadığımız gerçeklik aynı zamanda işte böylesi bir siyasetin geliştirilmesi ve korunmasıdır. Bugün çok açık olduğu gibi, siyasal faaliyetimiz, halkın en temel yaşamsal faaliyetidir. Hiçbir faaliyet halkımızı bu derece güç gösterisine, eyleme ve canlılığa çekmemiştir. Ne aşiretçilik, ne mezhepçilik ve ne de şu veya bu gücün uyduluğu böylesi bir gücü ortaya çıkarabilmiştir. Halkımızın bu dereceye gelmesi ne bir falcılık, ne de bir büyücülük olayıdır; tam tersine kendi özgücünün harekete geçirilmesidir.

Bizim mücadelenin diğer bir yönü ise saygı ve sevgiyi geliştirmektir. Biz bugüne kadar, herkeste büyük bir saygı uyandırmanın ve sevgi yaratmanın savaşını verdik. Eğer biz bu saygıyı ve sevgiyi yaratmazsak bir gelişme sağlayamayız. Ustaların da belirttiği gibi bir devrimci düşmanında bile saygı uyandırmasını bilmelidir. Bu nedenle, her arkadaş saygı ve sevgi ilişkisini yaratmayı başarabilmelidir. Hırçınlık, kötürümlük ve düşkünlüğü herkes sergileyebilir. Böyle birisi siyasal önderlik düzeyine ulaşamaz, hep altta kalır. Hatırlıyorum; daha ilkokuldan bu yana tanıştığımız büyüklerimiz, bizi doğru bir temelde anarlar. Neden böyle bir şey yaparlar? Çünkü biz onlara karşı en iyi davranışların sahibiyiz de ondan. Şimdi çok iyi hatırlıyoruz; sağda solda bir yığın dost sadece kendisini ortaya koydu, sadece "benim çocuğum, evim" dedi. Bunlar, kendisini beğenmiş, kendi evinden başkasının evine değer vermeyen, çıkarcı bir durumu yaşarlar. Tabii ki, böyle bir kişiyi kim yıllarca yad edebilir? Büyük davranış sahibi olmak, gerçekten onlar üzerinde büyük bir saygınlığı, büyük bir haklılığı yaratmaktan geçer. Yaşamınızda bunları ne kadar hesapladınız? Konuşmalarınız, davranışlarınızla buna ne kadar özen gösterdiniz? Açık ki, dosta karşı ayrı, düşmana karşı ayrı bir yaklaşım olur. Örneğin öğretmeninizi, okul arkadaşlarınızı, mahalle çevrenizi, iş arkadaşlarınızı ve görev alanındaki yoldaşlarınızı ne kadar ince eleyip sık dokuma yöntemi ile değerlendirdiniz. Bunun yanısıra, kendinizi ne kadar yüksek erdemler olarak sundunuz?

Birçok arkadaş bugün, "niye beni otorite olarak kabul etmiyorlar? Neden beni dinlemiyorlar" diye sormaktadır. Eğer, sen ağzını bile kıpırdatmaz, insanlar için gösterilmesi gereken çabayı en hayati alanda bile göstermekten kaçınırsan, daha ne haktan bahsedebilirsin? Şimdi önderlik demek son derece önemli bir olgudur. Biz okullarda yetişmedik. Ne sosyalist ülkelerde, ne Türk solunun yanında ve ne de başka bir yerde. Aslında bir okulsuzluğu da yaşadık. Ama bunun yerine biz esaslı tecrübemizi hayat okulundan aldık. Bu temelde belli bir gücü ortaya çıkardık. Bugün ise, PKK okullar sistemi ortaya çıkarmıştır. Bu okul değme üniversitelerden daha çok eğitmekte, bilgi aktarmaktadır. Bir ilkokulun bile nasıl yaratıldığını düşünürseniz, bizim okullar sistemimizin değeri daha iyi anlaşılır. Bilindiği gibi eskiden tarikatlar vardı. Bu tarikatlara girebilmek için, bir şeyhin dergahında kaç yıl çıraklık yapılırdı. Daha sonra bunun mertebeleri vardır. Bu da bir okul sistemi gibidir. Ta yaşlanana kadar bu sisteme girer, ondan sonra bir derece alır. Yine, üniversitelerden mezun olanlar vardır. Bunlar önce asistan, sonra sırasıyla doçent, profesör, ordunaryus olurlar. Başka yerlerde de böyle aşama aşama yükselinir. Örneğin, bir meslek öğrenirken bile başta çırak, sonra kalfa ve en sonunda usta olunur. Bizim okulumuzda da böyle aşama aşama yükselme olur. Bizde de çıraklık öğrenme ve tam öğretme veya komutanlık aşaması vardır. Şimdi biz buna çok dikkat ettik. Hepsini de içiçe yaşadık. Halen iyi bir çırak olmak için muazzam çaba harcarım. Çıraklık nedir? Öğrenmem gereken çevrelerden öğrenme, öğretmem gerektiği yerde öğretme, yürütmem gerektiği yerde yürütme, komuta yapmam gerektiği yerde ise komuta yapmadır. Arkadaşlar da bu konuya dikkat göstermelidirler. Bu konuda bakıyoruz, arkadaşlar ne iyi bir uygulayıcıdır ne de iyi bir icra edicidirler.

Halkımızın en yüce okulu, ne bir tarikata ne de sömürgecilerin bir okuluna benzer. Partimizin okulu, davranışları, öğretim ve özümseme ile örnek olmak zorundadır. Türkiye'de bile harp okulları pratiği vardır. Bu okullardan mezun olan öğrencilere bakın; her biri adeta bir tarağın dişleri gibi birbirlerine çok benzerler. Bizim okulumuz ise, halkın siyaset ve savaş okuludur. İşte okulumuz, bunların en üst düzeyde yeniden üretilmesini sağlayan üniversitedir. Bu okullarımızdan her branşta mezun olmak gerekir.

Dikkat edilirse günümüzde en gelişkin örgütlenme olan ordu örgütlenmesinde subaylar çıta gibidirler. Subay her şeyine dikkat eder, itina gösterir. Bu, neden böyledir? Çünkü egemen sınıfın iradesi orduda en yoğun ve en örgütlü ifadesini bulur da ondan. Safları dağınık olan güçlerin durumu ezilen sınıfların ruh halini ve örgütsüzlük düzeyini yansıtır. Demek ki nerede olursa olsun, militanın örgüt içinde her davranışının belli bir sınıfsal temeli, bir etkisi ve bir sonucu vardır. Bu davranışlar katı bir biçimde dayatılırsa ve bunlarda ısrar edilirse, bu bir savaşıma dönüşür.

Gelişme, açılma ve yetkinleşmeden bahsediyoruz. Şimdi basit ve eski örnekler tekrarlanmaktadır. Partimizin ölçüleri daha da gelişmiş durumdadır. Ama birçok arkadaş okulumuzun yetiştirme tarzını anlamıyor. Okulumuz yetenekleri geliştiren bir kurumdur. Mensuplarından beklediği görevler yüklüdür. Fedakarlık bekler.

Kısacası, bir önderlik okuludur. Bu hayatın her alanında, ekonomiden tutalım da felsefeye, askerlikten tutalım da ahlaka kadar hemen her konuda öğretiyor ve pratik uygulamasını yaratıyor. İşte PKK programının bu okullar temelinde özümsenmesinin anlamı budur.

İlk eylemlerin sorumluluğundan bahsettik; bu, ardında bir devleti gerektirir. Sadece bir devlete yönelme anlamında değil, onun her bakımdan yönetilmesini gerekli kılacak planlamalar yapmayı zorunlu kılar. Biz bunun sorumluluğu ile sürekli yaşadık.

Meseleler karşısında cesur olalım, birbirimizi en iyi bir biçimde görevlendirelim ve en iyi görevlere talip olalım. Büyük kişilik, çok hata yapmak değil, hatalarına karşı cesaretli, atak davranabilmek, zorlukların üstesinden gelmesini bilmek ve bütün bunları zamanında bulup ayarlayarak yürütebilmektir. İşi fazla sağa sola saptırmadan, düşkünce yaklaşımlara girmeden yürütme gücünü kendisinde bulan kişidir. Bu az yapar, çok yapar mühim değildir. Ama temel espri ve üslubu böyledir. Böylesi bir yaklaşımla kazanılacak şeyler daha fazla olur ve kazanılabilir.

O halde anlayışlı olmaya ve doğruları uygulamaya büyük bir önem vereceğiz. Yeni döneme yönelirken, anlayışlı olmayı elden bırakmamalıyız. Anlayışlı olmak, basit bir kelime ama hepimizin muhtaç olduğu bir gerçeği ifade etmektedir. Her arkadaş, "anlayışlı değil miyiz" diye sorabilir. Bu konuda belirteceğimiz; gerçek anlamda bir anlayışsızlığın yaşandığıdır. Anlayışlı olmalıyız derken, sadece kelimelerin anlaşılmasından bahsetmiyoruz. Anlayışlı olmak; bütün süreç boyunca, her konuda sağduyuyu kullanabilmektir. Şimdi bu öyle bir konudur ki; sağduyunun kullanılmasını kesin bir ilke durumuna getirmektedir. Bu konuyu biraz daha açarsak; ideolojinin, siyasetin, örgütlenmenin, eylemin, bilimin, ahlakın vb.'nin ölçülerini en objektif bir temelde uygulamayı bilmektir. Yine anlayışlı olmak; bütün yoldaşların çabalarının değerini bilmeyi, hareketimizin yaşadığı zorlukları paylaşmayı, kişinin üzerine düşen görevleri iyi kestirmeyi ve beklenenleri hakkıyla vermeyi, bütün süreci iyi bir şekilde değerlendirmeyi ve oynanması gereken rolü gerçekten hiçbir ikircikliğe, mağlubiyete girmeden en açık bir biçimi ile belirlemeyi ve gereklerini yapmayı içerir. Kısaca anlayışlı olmak, Partimizin yoğun bir çaba ile geliştirmek istediği sağlam ölçülere ulaşmak, bunları uygulamak, bizim çabalarımıza destek olmak ve bunun yerine kendisini koymamaktır.

Toplumumuzun önemli bir özelliği vardır. Adeta kendisini bir kördüğüm haline getirir. "Bütün dünyam, ruhum, kafam ve yaşamım budur" der. Açık ki, böylesi bir özellikle hiçbir şey kazanılamaz. Ancak, bu tür kafalar birbirine girer, dolayısıyla birbirlerini anlamazlar. Bizim toplumumuzda insanlarımız bir toklu gibi birbirleriyle dövüştürülmektedir. Birbirini anlamaz ve birbirleriyle ortak iş yapmazlar. İşte bugün analar babalar, çocuklarını mücadeleden koparmak için büyük bir çaba harcamaktadırlar. Bu, açık ki düşmanın yarattığı bir durumdur. Devlet, halkı birbirine vurdurarak, mücadelemizin amacına ulaşamayacağı imajını yaratmak istemektedir. Bize dayatılan bu sıfatlar ağır ve aynı zamanda lanetlenmesi gereken iddialardır. Bütün bunlara karşı koymak gerekmektedir. Şimdi birçok arkadaş, halkın doğru müca-

delesini yürütmenin ve örgütlü çalışmanın gereğini teorik olarak sık sık dile getirmektedir. Fakat büyük bir anlayışsızlık yaşanmaktadır. Bundan dolayı anlayışlı olmamız gerektiği üzerinde durduk. Adeta anlayışta bir devrimi gerçekleştirmek gerekmektedir. Bu konuda kavramamız gereken diğer bir husus ise, toplumumuzda yaşanan samimiyet, uzlaşma, ailesel, mahallesel, dinsel vb. ilişkilerde bir sahteliğin var olduğudur. Fakat buna rağmen dinsel cemaatler olsun, diğer ilişkiler olsun, çok değerli özellikleri de bulunmaktadır. Bu konular araştırılır ve anlayışlı olunursa, olumlu ve olumsuz özellikleri ayırtetmek mümkündür.

Bu hususlar bir önderin dikkate alması gereken konulardır. Anlayışlı olmak, aynı zamanda bütün bu konulara gerekli dikkati göstermektir de. Eğer kişi bu gerçeklere objektif bir temelde yaklaşır ve önderlik hastalığına kapılmazsa, önemli bir gelişmeyi de yaratabilir. Fakat, önderlik hastalığı bir kişide başgösterirse, son derece tehlikeli bir durum ortaya çıkar ve gelişir. Hele bu biraz da insan yönetir duruma gelmişse, kendisini daha da tanınmaz bir hale getirir. Büyük hizmet, büyük çaba göstermesi gereken yerde, eğer sağında-solunda bir denetim aygıtı veya hesap vereceği bir kurum yoksa, hemen yanındakilerini bastırmaya kalkışıyor ve onları tanınmaz bir hale sokmak istiyorsa, bu tipler gaflet içerisinde olan iflah olmazlardır.

İnsanoğlunun güçlü yanlarının yanısıra muazzam zayıflıkları da vardır. Bazıları zayıflıklarında ısrar ederek örgüte kafa tutuyor. Açık ki, bunların çabası önderlik anlayışına tam ters bir durumu yaşatmaktır. Örneğin, biz arkadaşların gelişmesi, önder konumuna yükselmesi için bu kadar yoğun çaba harcıyoruz, emek sarfediyoruz ve sağlıklı bir ilişkinin geliştirilmesi için son derece kendimizi zorluyoruz. Buna, arkadaşlarımız da, neden güçlü bir karşılık vermesinler? Biz direnişleri temsil ediyoruz. Her arkadaş da isterse bunun bir parçası olabilir; fakat bunun üzerinde bir tasarrufta bulunma, bunu kendi benliği için kullanma ve küçük hesaplar içerisine girme, ancak kişinin çılgın biri olduğunu gösterir. Öyle sanıyoruz ki bazıları, bizim geliştirmeyi esas alan olgun, kişiye hizmet eden yönetimimizi çok saf veya istediklerini dayatabilecek bir durumda görmek istiyorlar. İki insanı bile doğru-dürüst yönetemeyen biri, hemen yanındakilerini bastırmaya çalışıyor. Bu adama sorulur; daha iki kişiyi bile yönetemiyorsun, nasıl bastırmaya kalkıyorsun? Halbuki yaptığı, örgütü dağıtmaktan öte bir şey değildir. Birçoğu da bu dayatmanın adına otorite diyor. Bizim yaptıklarımız bellidir. Bir sonraki aşamanın güçlü geçmesi için dayatmalarımız olmaktadır. Bunun da yolu yöntemi bellidir. Çoğu arkadaş kendisini ve çevresini adeta bir hamal gibi çalıştırıyor, zorluklara katlanıyor; ama, en başta kendisini ve bizim bu kadar emekle hazırladığımız yapıyı tanınmaz hale getirmekten kurtulamıyor. Bu neyin göstergesidir? Bu, önder taslaklarında düşkünlük, iflah olmama belirtileridir. Biz bunlarla çok uğraştık, fakat bunlar kavga isteyen tiplerdir. Ciddi önderler açık kavga isterler. Böyle basit kavgalara girmeyi kolay kolay kabul etmezler. Bunlar kavgaya girdiklerinde sonucu mutlaka almaları gerektiğini bilirler. Kavga; ulusal, sınıfsal yani ciddi siyasal sorunlar üzerinde olur. Basit bir kişinin kendisini tanınmaz hale getirmesiyle niye kavga edelim?

PKK'nin kendisine has bir üslubu vardır. Halen birçokları gergin, muğlak üsluplarıyla adeta, "ha yenildim, yenilmek üzereyim" demektedirler. Biz ilk günden bu yana herkesten daha çok mücadele ettik, ama böyle yenilgili bir ruh halini yaşamadık. Fakat, bizim yanlış önderlik içinde bulunan baylarımız ne öğretebiliyorlar; "ne de olsa meydanı boş buldum" diyerek açık hırsızlık yapmaktadırlar. Biz bunun üzerinde durduk ve sahiplerine açık olarak, "örgüt içerisinde bayağı hırsızlık veya tilki kurnazlığı yapıyorsunuz" dedik. Halen bazı tilkiler böyle ortaya çıkabiliyorlar. Ama bunlar, hiçbir zaman aslan olamazlar.

Üzerinde durmak ve doğru bir izaha kavuşturmak istediğimiz diğer bir husus ise, bir önderin çalışma tarzıdır. Bir kişi diyelim ki yönetici oldu, bunun ne yapması gerekir? İlk olarak, bu birim ne kadar yoğun emekle, kimlerin çabasıyla bir araya gelmiş, bunu görmesi gerekir. Ayrıca bu birim hangi siyasal gelişmenin ürünüdür, yakın ve uzun vadede hangi güçler burada yer aldılar, bu topraklar uğruna ne kadar kan dökülmüş? Niçin kan dökülüyor? Partimiz bu alanı yerleşim sahasına nasıl dönüştürdü? Partimiz, bu sahaya bizi nasıl getirdi? Sık sık arkadaşlara belirttiğimiz bir husus vardır: Karşımıza bazen öyle önderler çıkar ki, adeta kovalanan bir çocuk gibi kıyameti koparır. Bunlar kimdir? İşte bütün bunlar iyi irdelendiğinde bugün ulaşılan aşamanın kendisi de kavranırdı. Şimdi yöneticimiz bunları esas almak zorundadır. Bütün bunlardan sonra kendisine verilen görevi kavramak ve derin bir anlayış ve kavrayış temelinde bu yapıya ne verebildiğini de hesaplamak zorundadır. Militan yapımıza, "yap" denilirse yapar ve tümü de bu konuda anlayışlıdır. Burada önemli olan yapıya bir şeyler verebilmek, var olanla yetinmemektir. 8 yıldır yapıyı burada hazırlıyoruz; bir arkadaşa, "biraz da sen bu yapıya bir şeyler kat" diyoruz. Hayır o, tam tersine hızla kendisini nasıl kabul ettirecek, onu hesaplıyor. Biz böyle yapmıyoruz. Böylesine basit bir tutuma asla girmiyoruz. Açık ki, bu doğru da değildir. İstersek, size her söylediğimizi yaptıracak gücümüz vardır, ama biz böylesi basit bir yönetimi yürütmeyiz. Yönetimimizin esasını, savaş potansiyelimizi artırmak oluşturuyor.

Bazıları, emirlerine verilmiş imkanları bulduklarında hemen değişiyor ve sinsi hesaplar içine giriyorlar. Bir iki ay geçiyor, birçok şey değerini yitiriyor, aşılıyor; sonra bir bakıyorsunuz ki adeta bir uyduluk yaratmış, kendisine sevdalanmış ve birtakım ince hesaplar içinde harekete darbe vurmaya başlamıştır. Bu tür ögeleri geri çağırınca bu kez ağlamaya, sızlamaya başlıyorlar. Neredeyse, "bir gün paşa gibi yaşadım, bu bana yeter" diyor. Biz böyle diyen adama, "madem senin de bu kadar cevher var, bu işi yiğitçe yap" diyeceğiz. Bu aynı zamanda bağlı olunan ötekine karşısında duyulması gereken bir sorumluluktur da. Birçok güçle biz de uğraştık. Davayı sonuçlandırana kadar, bu işleri yüzümüzün akıyla götüreceğimize inanıyoruz. Muazzam işler yaptık ve hiçbir zaman düşmedik. Yoğun bir savaşım yürüttük. Arkadaşlar da Partimizin çalışanlarıdır, daha fazla hesap vermeleri gerekir. Bunu, "şöyle gelişemedim, şöyle yetişemedim, şöyle engellendim" vb. sözlerle ertelemek mümkün değildir. Bir devrimcinin sözlüğünde bu tür kelimelerin yeri yoktur.

Bu tür önderleri ülkede de çok

gördük. Hazırlık çalışmalarımızda da bunlar ortaya çıktı. Bunlar, ne idüğü belirsiz bazı ruhsal belirtilerdir. Bir üslup tutturulmuştur. Kişiliklerinizi sağa sola saptırmakla uğraşıyorsunuz, bunun karşısında ise, hakketmediğiniz halde, bir mevkiye sahip olmak istiyorsunuz. Parti içerisinde böyle yaşamak istemenin ne anlama geldiği açıktır. Bazıları ise, kendilerini hastalık numaralarına vuruyorlar. Şimdi arkadaşlar yıllardır eğitim görüyorlar, niye bu kadar imkana rağmen okunup öğrenilmiyor. İnsanlık sayfalarını yeniden çiziyoruz. Burada üslup, terbiye ve davranışlara dikkat göstereceğiz. Ciddi önderliğin gelişmesini köstekleyen bu türlere ne diyeceğiz? Biz, bunlara örnek olmaya çalıştık. Şehitlerimizin ve zindan direnişçilerimizin bir abide olarak, örnek oluşturduğunu söylüyoruz. Yine halen ülkede de direnenlerimiz bulunmaktadır. Bunların belirleyici örnekler olarak ele alınmaları gerekir. Bir kişi olumsuz yapısında diretiyorsa, açık ki bu Partimiz içerisinde erimemiş demektir. Partimizin değeri haline dönüşmemektir. Bunlar, ister iyiniyetten olsun, isterse de artniyetten olsun, Partimize küçük-burjuvazinin, sömürgecilerin ve ailelerinin çıkarını dayatmışlardır. PKK'de bunların başarıya gitmeyeceği açıktır. PKK'de önderliğin gelişimi açısından bunlar bir hiçtir. Partiyi bu şekilde uğraştırmak bir sefalet, bir düşkünlüktür. Eğer, bunlar karşımıza iyi bir hizip savaşı ile çıksalar insan dinler, belli bir yere oturtur.

Geliştirdiğimiz bir yığın eleştiriye rağmen, hala birçok arkadaş aynı davranışları tekrar ederek karşımıza çıkmaktadır. Bu ise, sorunu daha değişik ele almamızı gerektirmektedir. Bu tür tavırların devrimcilikle bağlantısı olmadığını ve hatta düşmana kadar giden bir davranış olduğunu söyleyeceğiz.

Kişinin adı ve ün'ü ne olursa olsun, eğer devrimci çabada bir eksiklik içerisine girerse, bu kişi, ezilmekten kendisini kurtaramaz. Bundan sonra bizim işleyebileceğimiz hata, kuralları yetkince işletmemek olabilir. Saflarımızda ilkellik, amatörlük hastalığını yaşayanlara şimdiye kadar ihtiyatla yaklaştık. Ama bunlar 8 yıldır durumlarını devam ettirmekte ve bir türlü düzelmemektedirler. Diğer yandan saflarımızda devrimci mücadeleyi yürütebilecek ve birçok görevi gerçekleştirebilecek militanlar da ortaya çıkmaktadırlar. Devrimimizin siyasi, askeri görevlerini göğüsleyebilecek ve birçok örgütsel soruna sahip çıkabilecek önderler yetişmektedir. Bu nedenle Partimiz öyle zayıf değildir. Yani şu veya bu kişinin ayrılması, Partimizde herhangi bir zayıflığa yol açmaz. Eğer kişi, "ben bir köşe taşıyım, çürük de olsam benim konumum böyledir" diyorsa, bu kişi büyük bir yanılgı içerisindedir. Tam tersine, bu tür çürük ögelerin Partimizden ayrılması bizi güçlendirir. Parti sağlıklı ve ilerleme şansı olan ögelere dayandıkça gelişme kaydeder. Bunun için bütün Parti görevlilerinin açık, dürüst ve özlü olmaları büyük bir önem taşımaktadır. Hele bundan sonra böylesi bir yaklaşımın gösterilmesi şarttır. Çoğu arkadaşın bu gücü göstereceğine inanıyoruz. Partimizde öyle dokunulmaz kişiler yoktur.

Bazıları, Partiye karşıt bir duruma düştüklerini rahatlıkla anlatabiliyorlar. Biz, Partiyi nasıl bir adım daha ilerletmek için büyük çaba harcıyoruz. Bunlar ise, kendilerini nasıl düşkün bir duruma düşürdüklerinin izahını yapıyorlar. Bu bir sefalet örneğidir. Bu tür durumlar içerisine düşülmemesi gerektiğini belirttik. Demek ki, bazı insanlar için geçerli olan halen kendi çıkarlarıdır. Bunu yapanların sonuçlarına da katlanmaları gerektiğini belirttik. Sonsuz bir fedakarlıkla değerlerin üretimi var. Ortamımız, son derece berrak bir ortamdır. Böylesi bir ortamda, böyle kurnaz, entrikacı tiplerin ortaya çıkıp değerlerin üzerine oturmasına müsaade edilemez. Bu konulara ilişkin çeşitli aydınlatma yazılarımız bulunmaktadır. Bu nedenle bu konuları yeniden tekrar etmeyeceğiz. PKK'nin önderliğini mevcut karikatürlerin düzeyine düşürmemek için, bütün bunları iyi özümsemek gerekmektedir. Herkesin Partiye ancak bir hizmet görevi vardır. Partiden özel haklar beklemek, Parti dışı ögelere ait olan bir taleptir. Parti hizmetkarlığı kişiyi büyük bir Parti üyeliğine götürür. Üyeliğimizi öyle sıradan bir istek olmaktan çıkaralım. Gerçekten üyeliğimizi başarılı hizmetlerle kanıtlanan bir üyeliğe dönüştürelim. Parti içerisinde önderlik gelişmelidir. Çok sayıda önderimiz çıkmalıdır. Bunlar en doğal isteklerdir.

Mevcut durumun ortaya çıkarılmasında hepimizin emeği vardır. Bu bireysel bir olay değildir. Bu halkımızın en gelişmiş kollektif aygıtının en gelişmiş emeğinin bir ürünüdür. Buna sağlıksız bir temelde dayatılacak, dıştan müdahaleleri ise kabul etmiyoruz. Bazı arkadaşlar, bu kuralı çiğniyorlar. Bu ilgisizlik, küçük-burjuva kariyerizmi, kurnazlığı ve düşmanın dayattığı biçimler şeklinde ortaya çıkmaktadır. Dışımızdan gelen düşmanın saldırıları bellidir. Bunları karmakarışık biçimler altında Parti içinde denemek küstahlıktan öte bir şey değildir. Bu aynı zamanda tehlikeli bir durumdur da. Bazıları kendilerine kocaman bir köşe açmak istiyorlar. Bazıları sürat yapıyor, kurnazlıklara başvuruyor, iyiniyetli arkadaşları bastırarak, kendilerinin omuzlara kaldırılmasını dayatıyorlar. Böyle bir otorite dayatanlardan nefret ediyoruz. Gaflet, dalgınlık içerisine düşülmemesi gerektiğini defalarca belirttik.

Biz bugün, gerçekten büyük bir kollektivizmin yaratılmasına katkıda bulunuyoruz. Her zaman bunları sizlerin onayına sunuyoruz. En ufak bir bastırma, bir saptırmaya meydan vermemekteyiz. Bütün konularda sonuna kadar tartışmaya hazırız. Fakat birçok öge konuşmuyor bile. Sanki ellerinde sihirli sopa var ve her şeyi bununla halledeceklerini sanıyorlar. Adama, "sen kimi kandırıyorsun" derler. Bu kimin yöntemidir? İşte bazıları gözümüzün içine baka baka bunu yaptılar. Bu en alçakça durumlardan birisidir. "Nasıl olsa Parti kritik bir durumdadır, istediğim gibi oynarım, ne de olsa filankes ayrıldı, ben de kendimi dayatırım" demek en tehlikeli durumlardan birisidir. Hesabını bu tür şeyler üzerinde yapan adam, her türlü uygulamayı da çoktan hakketmiş birisidir. Bunlara artık müsaade edilemez. Biz bu tür şeyler için bir araya gelmiyoruz. Sınıf savaşımı böyle olmaz. Fakat bizimkiler hizipçilik yapacaklarına, —bunlar biraz sınıfın adamı olmadıklarından dolayı— kurnazlık, bastırma, üslupsuzluk ve aşağılık durumlar içerisine girmektedirler. Böyle ucuz şeyler için bir araya gelmedik. Birliğimizi bunlar için kurmadık. Niye bu durumlara düşülüyor? Neden dikkat edilmiyor? Bir devrimci uygun olmayan davranışlara bir daha girmez. 30-33 yaşına gelmiş, bu kadar eğitilmiş, ama hala bu hafiflikler içerisine girmektedirler. Bir devrimci; kemkümlüğü, anlaşılmazlığı kendisine yakıştıramaz.

İnsan yenildiği an "ben yenildim, ezildim" der. Ama yok "ben en yüce yerlerde bulunacağım" de, fakat en alttaki sıradan işlerle uğraş... Peki bu nasıl oluyor? Hem kendinize en ileri roller atfediyorsunuz, hem de bunun asgari gereklerini bile yerine getirmiyorsunuz. "Yetkim var" diye kişi kendisini aldatamaz. Bu yetkiyi size kim verdi, kime karşı kullanıyorsunuz? Bu sorulara doğru bir yanıt bile verecek durumda değildirler. Bu durumun önderlikle de herhangi bir alakası yoktur. Ortamı biz o kadar aydınlatmamıza rağmen, hala bazıları karışıklıklarını sürdürmektedirler. Halbuki, ortam son derece aydınlıktır. Yine bu konuda temel alınması gereken ölçüler de bellidir.

PKK, bugün ülkemizin en özgür iradesine dayanarak hareket ediyor. Yine PKK, bireyin açımlanmasını ve açığa çıkmasını sağlayan bir harekettir. En demokratik ve en gönüllü birliği yaratan bir harekettir. Böylesi özellikleri olan bir hareket içerisinde, bu türden irade çarpıtmaları olmaması gerekir. Bu konuda birçok arkadaş hala bizi uğraştırmaktadır. Kısaca bunu çok çeşitli biçimlerde geliştirdiler. Hatta bazıları hiçbir çalışma yürütmeden fahri başkanlık peşinde koşuyorlar. "Ne de olsa reislik bana yakışır" diyerek, kendisine böylesi roller atfediyor. Bir iki kelime bile söyleyemediği halde, akıl hocalığı rolüne soyunuyorlar. Halbuki bunlar, bir iki koyunu güdemeyecek durumdadırlar. Ucube bir çıkışı olan bu ögeler, istiyorlar ki Parti gemisine kendileri kumanda etsinler. Hiçbir emeğin sahibi olmadıkları halde, Partinin bütün emeğini gaspetmek istemektedirler. Bunlar açık olarak hareket etselerdi, işler kolay olurdu. Ama bunlar her şeyi karmakarışık ederek, ortaya çıkıyorlar. İşte bizde Partinin önderliksel gelişimini zorlayan önemli bir iç engel ise, bu şekilsizliktir.

PKK önderliği, bugün milyonların kaderini daha fazla çiziyor ve halkımızın kurtuluşunu daha fazla temsil ediyor. Yine saflarda yer alan unsurların yaşamını daha fazla geliştiriyor. Böyle bir durum karşısında hala kişisel özelliklerde diretmenin bir anlamı yoktur. Partimizde yaşanan yoğun dönüşüme rağmen, kişilerin hala eski konumlarında diretmeleri bir tutuculuktur. Bugün propaganda ve örgütlenmeden en çetin teorik problemlerin çözümüne kadar, mücadelemizin gelişiminin en canalıcı aşamalarından birini yaşıyoruz. Tecrübemiz bir hayli gelişti. İmkanlarımız eskisinden daha fazla gelişmeye hizmet ediyor. İşte bu imkanları kullanmamak, Parti içerisinde sürekli bir biçimde bizi tehdit eden sağcılığı yaşamak ve Partiyi geriye çekmek anlamına gelmektedir.

Biz Partinin onurunu sürekli yüksek tutmak için müthiş bir çaba harcadık. Eğer kişi düşmüşse, ancak kendisine zarar verebilir. Bunlar hiç kimseye bir şey kazandırmaz. Bunlar kendisini ekarte eder, yani tasfiye ettirirler. Böylesine kötü bir önder olmaktansa, iyi bir üye veya savaşçı olmak daha tercih edilir. Bu; hırsla, kinle ve öfkeyle yaratılamaz, ancak insanlarımıza büyük bir hizmet temelinde gerçekleştirilebilinir. İyi önderler olmak gerekiyor. Bunun kuralı kişinin kendisini örgütlendirmesi, konuşması ve karşıdaki onu anlamazsa bile, onun anlayışlı olması temelinde yürütülmesi gerekir. Biz de, bu kadar anlayışla dünyada eşine ender rastlanır bir temelde mücadele yürütmekteyiz. Kişi anlayışlı olmak zorundadır; kişi eğer anlayışlı değilse ne kadar çaba harcarsa harcasın, en sıradan bir başarı elde edemez. Yavaş kazmayı vurmasını ve elde ettiği bir karış toprağı genişletmesini bilmelidir. Bunun tersi durumlara kesinlikle müsaade edilemez. Parti içerisinde de bazıları hiç çalışmadan hem de en tepede yer almak istiyorlar. Bazıları bugün bulunması gereken yerin aşağısında bulunuyorlar. Biz bütün bunlara karşı da kuralları işlettik. Dışımızda bulunan bazı çevreler her türlü halk düşmanı faaliyeti yürütmekte, aynı zamanda bizden de onaylanmasını beklemektedirler. Açık ki, bu kabul edilemez bir durumdur. Halka her türlü zarar verilecek, ardından biz de önderiz denilecektir... Önderliğin bugün tarih sahnesinde kanıtlanması gereken özellikleri vardır. Bunun savaşımı daha şiddetli vereceğiz. Bize sahte, uydu kişilikler dayatılacağına, halkımızın özgür iradesine saygı duyulmalıdır. Militana düşen görevler bunlardır. Bizim görevimiz ise, böylelerini geliştirmek ve yapıyı bunlardan oluşturmaktır. Partinin bu konudaki imkan ve tecrübeleri iyi kullanılmak durumundadır. Her arkadaş bizden de ilerde daha fazla rol üstlenebilir. Biz böylesi bir görevi üstlenen arkadaşlara karşı sadece hayranlığımızı dile getirebiliriz. Halkımızın davasını bazı arkadaşlar bugün iyi yürütürlerse, bunlara karşı büyük bir hayranlık gelişir. Her arkadaşta ortaya çıkması gereken de budur. Bir arkadaş eğer iyi yönetiyor, yürütüyor ve geliştiriyorsa, herkes bunun emrinde çalışmalıdır. Bunun kim olup olmadığı önemli değildir. Mühim olan işlerin Parti davamıza uygun olarak yürütülmesidir. Yine, eğer işleri savsaklayan biri karşımıza çıkar ve bu önderliğe yakışmayan tavırlarında ısrarlı davranırsa, bunu teşhir etmeliyiz. Bunun için toplantılar yapılır, ama yine de düzelmiyorsa görevden alınır ve bu görevi yapabileceklerle değiştirilir. Bir Parti militanı odur ki, olumludan yana çıkar, olumsuzluğun karşısına dikilir. En iyisi hangisiyse ona sahip çıkar. Olumsuzluğun üzerine gerekirse en sert biçimlerde gider.

Eleştiriler açık ve resmi bir platformda yürütülür. Bu konuda geliştirilmesi gereken kurallar vardır, dedikodular biçiminde yürütülmez. Bir yönetici genelin iradesini temsil ettiği oranda yöneticidir. İnsan gaflet içinde yaşamamalıdır. Birçok arkadaşı biz eleştirdik ve yöneticiliğin anladıkları biçimde olmadığını onlara söyledik, uyardık. Bu benim çok kudretli olmamdan mı kaynaklanıyor, yoksa bu yönetici taslaklarının zayıflıklarından mı doğmaktadır? Dürüst ve görevini yapabilen arkadaşları yerlerinden almak mümkün değildir. Bu, kaldı ki, arkadaşların kendilerinin bile kabul edemeyeceği bir durumdur. Mesele bir güç ve otorite olma sorunu değildir. Esas olan güç ve otorite sahibi nasıl olunduğudur. Bazı arkadaşlar siyasal yeniliği bireysel alışkanlıkları içerisinde boğmak istemektedirler. İnsan her zaman kendisini bu duruma düşürmez. Sömürgeciliğin, eski toplumun kalıntılarının sürdürülmesi gibi bir durumu yaşamaz. Bu türden otoriteler bize dayatıldı. Gerek içimizden ve gerekse dışımızdan bunu dayatanlar çok oldu. Ama hepsi de gerekli karşılığı aldı ve hala da böylesi tiplere karşılık verilmektedir.

Biz iyi fikir ve davranışa her zaman değer veririz. Bunlara katılır ve candan destekleriz. Fakat ortaya çıkan son gelişmelerde bize dayatılmak istenenler tam tersi bir durumu ifade etmektedir. Arkadaşlar, yapmamamız, uğraşmamamız gereken şeylerle bizi uğraştırmaya çalışmaktadırlar. Açık ki, bu türden dayatmalara karşı köklü tedbirler almak zorundayız. Bunlar, bizi de zayıflatan yanlardır. Düşmanımıza ve işbirlikçilerine karşı kendimizi güçlendirirken, aynı zamanda bu hususlarda da tam bir kavga adamı haline gelmesini bilmeliyiz. Bu temelde arzulanan yapıya ulaşmamız mümkündür. Yine anlaşabilmenin ve birleşebilmenin olanakları ortaya çıkar. Anlaşmış ve birleşmiş çok muazzam bir yapı ortaya çıkardığımızı iddia etmiyoruz. Fakat böylesi bir yapıyı geliştirmemiz için koşullar son derece elverişlidir. Bu olanakları küçümsememek gerekir. Eğer bu olanaklar iyi bir şekilde değerlendirilebilinirse, her konuda iyi ulaşabilen insanlar topluluğu ortaya çıkar. Bu temelde, her türlü ilişkiyi yeniden gözden geçirebilir ve yetkinleştirebiliriz.

PKK, bir anlamda düşündürtme hareketidir de. Bu temelde kişi, doğru Parti ölçülerine ulaşamamışsa kendisini yeniden ayarlayabilir. Fakat bunu, "yoldaş sana şöyle veya böyle kötü davrandım, af istiyorum" biçiminde yapmaz. Bu türden davranışlar içerisine girmeye gerek yoktur. Doğruların hakim kılınması gerçek yoldaşlık ilişkisidir. Doğruların hakim kılınmasını tamamlayan ve geliştiren her şeye evet deriz.

III. Kongre'den bu yana geliştirdiğimiz hazırlık çalışmalarımız bizi yeni bir noktaya, pratikte görev yapacak bir düzeye getirmiştir. PKK, bir otorite hareketi olarak gelişmektedir. Bu, aynı zamanda bir yargılama, denetleme, yürütme ve yönetme hareketidir de. Eskiye göre, insanları yargılama ve yürütmede daha ileri bir konuma ulaştık. Yarın her arkadaş da benzer görevlerle karşı karşıya gelecektir. Birçok çevre, Partimizin böylesi bir görevi yerine getiremeyeceğini sanmaktadır. Ama biz usta bir savaşçı olduğumuzu kanıtlayacağız. Yine insanlarımızda sahip çıkılması gereken olumlu şeylerle, ezilmesi gereken olumsuz şeylerin neler olduğunu ayırdedebilme gücünü geliştireceğiz. Bu görev aynı zamanda güzel ve zevkli bir iştir. Halen biz iyi bir yürütme ve yönetim gücü haline gelebilmek için yoğun bir çaba sarfetmekteyiz. Kendimizi iyi bir yürütme gücü haline getirmekteyiz. Elimizde ise, son derece gelişmiş muazzam silahlarımız vardır. Bunlarsa, planlarımız ve eylem kararlarımızdır. Böylesi silahlarla donanmış bir güçle son derece önemli görevleri gerçekleştirebiliriz. Halkımız üzerinde uygulanan binlerce yıllık zulmün hesabını sorabiliriz. İşte bu tür görevleri gerçekleştirmek kişiye zevk verir. Eğer devrimin bu büyüklüğü, görkemliliği sizleri sarmamışsa, gerçekten düşkün kişilerin ta kendilerisiniz. Bu kadar zulmün yaşandığı bir ortamda özgürlüğün büyük aşkı ile yanıp tutuşmayan bir kişi bırakalım önder olmasını, sıradan bir işçi bile olamaz. Bu tür kişiler ayaklar altında ezilmekten kendilerini kurtaramazlar. Fakat eğer bu tür bir tutku sahibi iseler, bunları ne TC'nin ordu gücü ve ne de başka bir güç yener. Bugün düşmanımızı yenilgiye götürecek, onu çökertecek biricik özellik budur. Bu özellikler son derece gereklidir. Büyüklük bu özelliklerin içinden doğar. Zaten önemli olan husus da budur. Büyük önderler ve büyük eylem adamları çizdiğimiz bu sınırlar çerçevesinde gelişebilir.

Kürdistan'da iyi bir birliği yürüten ve temsil eden bir kişi soylu bir insandır. Kim olursa olsun, halkın

Devamı 25. sayfada

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine - IV

TÜRKİYE'DE EN ÇOK SÖZÜ EDİLEN "DEMOKRASİ MÜCADELESİ" ÜZERİNE GERÇEKLER NELERDİR?

Baştarafı 1. sayfada

Tarih bilimi, tarihin olayların bir tekerrüründen ibaret olmadığını, tersine sürekli bir değişme ve gelişmeyi yaşadığını söyler. Tarihin bir tekerrürden ibaret olduğunu sananların, onu böyle görüp böyle göstermeye çalışanların birincisinde trajediyi ikincisinde ise komediyi yaşadıklarını belirtir. Şimdi, eğer güncel bir olay olarak B. Boran'ın tabutunun meclise düşmesi bir trajedi idiyse, Kutlu ve Sargın'ınkinin bir komedi olacağı açıktır. Yine meşhur TKP tarihiyle olayı değerlendirirsek, Ankara'nın icazetiyle M. Suphi'nin 1920'de Türkiye'ye gelişi nasıl bir trajedi olduysa, bu hainlerin dönüşünün de herkesi güldüren bir komediye dönüştüğü ortadadır.

Kutlu ve Sargın döndüler, kendilerini faşist Evren-Özal rejimine teslim ettiler. Ama hayır, dönenler sadece bu iki kişi değildir, onlar kendileriyle birlikte TKP ve TİP dedikleri örgütleri de götürdüler. Onlar sadece bununla da yetinmediler, kendisini kemalizmin uşaklığında dile getiren altmış yıllık Türkiye solunun tasfiyeci, oportünist, çürümüş tüm yapısını da birlikte faşist cepheye taşıdılar, dünya komünist hareketi içindeki revizyonizm ve oportünizmin emperyalizmle nasıl birlik içinde olduğunu bir kez daha gösterdiler. Tarih günümüzde nasıl ki faşist Türk sömürgeciliğine karşı gelişen Kürdistan devrimini öne çıkarıyorsa, ihanette de Türk sosyal-şovenizmine öncülük tanıyor. Artık açıkça teslim olmanın yolu açılmıştır, bütün hainler bu yolda yürüyebilirler. Ve zaten yurtdışında tabutunu hazırlayıp sıraya geçmiş olan bir yığın çürümüş ceset var, daha Ağustos ayında faşist rejimden icazet almak için başvuru yapmış olup bekleyenler duruyorlar. "Sol Birlik" denen güruhun bütün figüranları önderlerinin yolunda yürüyeceklerdir ve yürümelidirler. Yine PKK ile ilişkiyi boyna geçirilmiş bir değirmen taşı olarak görenler efendilerinin yanına koşmalıdırlar. Cezaevlerinde kendilerini temize çıkarmış siyasetçiler olarak hazırlamaya çalışanlar faşist cephede yerlerini alıyorlar, alacaklardır... Baksanıza baylar, kollarını açmış sizleri bekliyor Evren-Özallar.

Şimdi, Türkiye'de yaşanan bu olayların anlamını yeterince bilince çıkarmak gerekiyor. Dünya devrim tarihlerinde, devrimci liderlerin siyasal mülteci durumuna düşmeleri ve günün birinde de ülkelerine dönmeleri az rastlanan olaylardan değildir. Ve bunun yadırganacak ve karşı çıkılacak bir yanı da yoktur. Örneğin, Büyük Ekim Devrimi'nin lideri Lenin de uzun bir süre yurtdışında yaşamak zorunda kalmış ve bu sürede bir kez 1905 ayaklanması döneminde, ikinci kez de 1917 Şubat devriminden sonra ülkesine dönmüştür. Yine yakın geçmişte anıları hala taze olan başka tür dönüş olayları vardır. Örneğin Filipinler'de burjuva muhalefet lideri Aquino da ülkesine dönmek istemiş, ama daha uçaktan inmeden düzenlenen bir komployla trajik bir tarzda yaşamını kaybetmiştir. Yine Avrupa'dan İran'a Humeyni'nin uçakla dönüşü vardır; Tahran'da milyonlar tarafından karşılanmış ve İslam devrimini İran'da muzaffer kılan bir gelişme yaratmıştır. Peki, Türkiye'nin bu gedikli uşaklarının dönüşünün, her biri bir sınıfın temsilciliğini ifade eden bu dönüşlerle hangi bağı ya da benzerliği mevcuttur? Bunlarınkine yurtdışında mülteci olarak yaşamak zorunda kalmış siyaset adamlarının dönüşü denebilir mi? Daha çok yurtdışında rejimin elçiliğini yapmış olan kişilerin dönüşüne benzemiyor mu? Bu durum, bunların çoktan ruhlarını burjuvaziye satmış olan hainler ve uşaklar olduklarını göstermiyor mu?

Açık ki önemli siyasal olaylar yaşanıyor ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye devrimi yeni komplolarla karşı karşıya bulunuyor. Olaylar çok yönlü hesaplar, çeşitli anlaşma ve uzlaşmalar temelinde tezgahlanıyor. Ve sadece Türkiye'de de değil, dünya çapında bir dönüm noktasını oluşturabilecek derinlikte bir anlama sahip gelişmeler oluyor. Komünist hareket içinde bir illet gibi yuvalanmış olan revizyonizm ve oportünizm böylece en aşağılık bir tarzda kendisini açığa vuruyor. Artık bütün gizlilikler ve sahtelikler çözülüyor, perde aralanıyor ve gerçek olduğu gibi açığa çıkıyor. Bu nedenle, yaşanan olayları, 67 yıllık Türkiye tarihinin sağlı-sollu sonuçları açısından, dünya sosyalizminin durumu açısından, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin geleceği açısından ele almak, bu kapsamda anlamlarını ortaya koymak gerekiyor.

Bu konuda Türk solunun altmışyedi yıllık tarihi ne diyor? Geçmiş pratiğin deneyleri bize neler öğretiyor? Geriye dönüp altmışyedi yıla baktığımızda yaşanan olayların yeni olmadıkları ve şimdi birdenbire ortaya çıkmadıkları görülüyor. Bu nedenle, bunlara "hain" veya "bunlar teslim oldular" demek bile doğru olmuyor. Hayır, burjuvazinin ve faşizmin bu sadık uşakları, devrim için, proletarya ve halkın çıkarları için çalışmadılar ki ihanet etsinler, hain olsunlar. Kemalizmin ruhunun bu sadık temsilcileri hiçbir zaman burjuvaziye karşı direnmediler ki, şimdi teslim olsunlar. Onlar başından beri proletaryayı ve halkı aldatmak, kitleleri burjuva düzene hizmet ettirmek için çalıştılar. Onlar başından beri burjuvaziye teslimiyeti ve uşaklığı yaşadılar. Onların yurtdışında olmaları düzene karşıtlıklarından ve eylemciliklerinden değildi, kendilerinin bütün yalvarma ve yakarmalarına karşı burjuvazi kendilerini kabul etmiyordu. Kemalist burjuvazi onların böyle bir öcü konumunda tutulmalarını kendi çıkarları için daha yararlı görüyordu. Şimdi değişim burda oldu, Kutlu ve Sargın değişmedi, burjuvazinin çıkarlarını koruyabilme durumu değişti, zorluk burada ortaya çıktı ve değişikliği burjuvazi yaptı. Burjuvazi yöntem değiştirmek zorunda kaldı, bu da Kutlu ve Sargın'a böyle yansıdı. Şimdi her şey açık yapılır, altmış yıllık burjuva uşaklığı, teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik gözle görülür hale geldi.

1914-18 savaşının dünya sosyalist hareketi üzerindeki etkisini değerlendirirken Lenin şöyle diyor: *"Çeşitli görüşleri yansıtan gözlemciler, gerçekte, İkinci Enternasyonal'in liderlik katlarında oportünistlerin egemen olduklarını uzun bir zamandan beri kaydediyorlardı. Savaş, yalnızca, hızla ve gözle görünür bir biçimde, bu egemenliğin gerçek ölçüsünü ortaya çıkardı."* (Aktaran Toplumsal Kurtuluş, sayı: 4, syf: 46)

PKK'nin baştan beri belirttiği gibi, 1970'lerdeki Türkiye solunda (ve sınırlı iki istisna dışında tüm tarihi boyunca), özellikle onun çeşitli gruplar biçiminde ortaya çıkan örgütlü yapısında ve liderlik katlarında sosyal-şovenizm, oportünizm ve tasfiyecilik yaşanan egemen gerçeklikti. Örgüt yönetimleri düzeyinde yaşanan bu durum, tabandaki geniş kitle hareketiyle örtülüyor, gizleniyordu, geniş kitle hareketi nedeniyle gözle görülemiyordu. 12 Eylül faşist-askeri darbesi, kitle hareketini en aza indirerek ve mücadele ortamını sertleştirerek "sosyalist partiyim", "devrimci örgütüm" diyerek ortalıkta dolaşan bu güçlerin yaşadığı tasfiyeciliği hızla açığa çıkardı, gözle görülür kıldı. 12 Eylül faşist darbesine karşı en küçük bir direnişte bulunulamaması bunun en kesin ve açık bir kanıtı oldu. Yani "sol" örgütlerin yönetim katlarında teslimiyet ve ihanet ağırlıklı olarak 1970'li yıllarda da vardı ve bu durum yaşanıyordu. Uzlaşmaz ve ihtilalci bir devrimci hareketi en geniş ve sağlam temellerde örgütleme, geniş halk muhalefetinin birleşik direniş cephesini yaratma, bunun teorik, programsal ve taktiksel sorunlarını çözümleme ve halk devriminin koşullarını hazırlama gibi devrimci bir faaliyet yoktu.

Bu durumu çok iyi bilen 12 Eylül faşizmi, daha darbenin ilk bir-iki yılında sert birkaç vuruşla bu yapıyı darmadağın etti, parçaladığı güçleri bütünüyle teslim aldı ve kendine hizmet eden uşaklar haline getirdi. Bundan sonra tasfiye olmuş bu güçlerin, örgüt koruma, örgütlenme biçimindeki çabaları gerçekte tasfiyeciliği örgütleme, direniş eğilimlerini ortadan kaldırma ve direniş potansiyelini tasfiye ederek düzenin hizmetine sokma çabasıydı. Devrimci direnişi kararlılıkla sürdüren ve devrimci örgütlenmeyi geliştirerek 12 Eylül faşist-sömürgeci rejiminin karşısına çıkan PKK'ye karşı bu denli saldırgan davranmaları, onun karşısında en geniş birlikler oluşturup her türlü komploya başvurmaları, sömürgeci rejim gibi kendilerinin başdüşmanı olarak PKK'yi görmeleri elbette boşuna değildi ve onların faşizmin ajanları haline gelmiş olan bu konumlarının açıkça ifade edilmesiydi.

Yaşanan upuzun yedi yıllık süreyi hatırlayalım. Türkiye'nin soluyuz diyen bu güçler, başka hiçbir şeyde bir araya gelemediler, ama PKK'ye karşı en geniş birlikleri kurdular. Sayfalar dolusu PKK aleyhine küfürnameler yazıp dağıttılar. Kürdistan'dan Avrupa'ya kadar her alanda bir dizi komplo tezgahladılar, ondan fazla PKK kadro ve savaşçısını katlettiler. Uluslararası alanda gittikleri her yerde PKK'yi kötülediler ve binbir türlü yalanla bir öcü olarak göstermeye çalıştılar. İçlerinden Dev-Yol, TKEP gibi bazıları, FKBDC içinde devrimci direnişi ve PKK'yi boğmak, faşizme teslim etmek istediler. Faşizmin ajanlarına, provokatörlere kol-kanat gerdiler. Aşiretçi-feodal Kürt gericiliğiyle birleşip PKK ve ulusal kurtuluş hareketinin üzerine gelmeye çalıştılar. Barzaniler, Talabaniler ve onların küçükburjuva çömezleri, önce ilişki ve oyunlarla, bu olmayınca Türk sömürgeciliğiyle birleşip savaşarak PKK'yi ezmeye, bir direniş gücü olmaktan çıkarmaya çaba harcadılar.

12 Eylül faşizminin karşısına 15 Ağustos devrimci silahlı direnişi çıkınca, bu onları iyice kudurttu, yüzlerini açığa vurarak uşaklıklarını gösterdi. Tıpkı faşist Türk sömürgecileri gibi saldırıya geçtiler. PKK partizanlarına "eşkıya", "katliamcı" dediler. Devrimci direniş savaşını "provokasyon", "Kürt halkına yapılabilecek en büyük kötülük" olarak tanımladılar. Kürdistan'dan açılan devrimci halk cephesine karşı hemen faşizmin koruyucu cephesi olarak "Sol Birlik"i kurdular. Aynı HP-SODEP birleşmesi gibi, bunlar da faşist rejimin korunması ve halk muhalefetinin rejime kanalize edilmesi için hemen bir araya geldiler. "PKK teröristtir, provokatördür", "PKK ile hiçbir ilişkimiz yoktur" diyerek Evren-Özal faşist çetesine yeminbillah ettiler. Kürdistan'da silahlı direniş kökleştikçe ve yenilmez bir tarzda süreklilik kazandıkça bu yeminkar vaazlarını her gün tekrarlar hale geldiler.

Peki, yedi yıldır bütün bu yapılanların anlamı ve amacı neydi? 12 Eylül cuntasının pasaport vererek yurtdışına gönderdiği bu uşakların yaptıkları gerçekten sosyalizm aşkına mı yapılıyordu? Halk demokrasisi mücadelesi uğruna yapılması gerekenler bunlar mıydı? Bu yapılanların faşist Türk sömürgecilerinin yaptıklarından hiçbir farkı var mıdır? Sömürgeciler de tüm güçlerini harcayarak PKK'yi dünyadan tecrit etmeye çalışmıyorlar mı? PKK'ye "eşkıya", "halka zulmeden güç" demiyorlar mı? Özel savaşı en vahşi bir tarzda uygulayarak PKK'yi ezmeye ve teslim almaya çalışmıyorlar mı? Bu yapılanlar bir ve aynı şeyler değil midir? Faşizm ve faşizmin solu olan bu uşak güçler aynı ortak amaç doğrultusunda çalışmamışlar mıdır? Şimdiye kadar bu güçlerin yaptıkları PKK düşmanlığı, faşizm önünde günah çıkarmak ve faşistlerce kabul edilir hale gelmek çabası değil midir? Ve bugün ortaya çıkan sonuçlar, yıllarca yapılan bu düşmanlığa karşı verilen bir mükafat olmuyor mu? Gerçekler söz götürmeyecek kadar açıktır. Bazıları, Türkiye solu olarak geçinen bu tasfiyeciler güruhu ile PKK arasındaki mücadeleyi "sol içi çatışma" olarak görüyor ve böyle göstermeye çalışıyorlardı. Böylece de kendilerini "uslu devrimciler" olarak lanse ediyorlardı. Şimdi her şey pek açık ortadadır, bu güçler ve herkes kendini tanımlamalıdır; şimdiye kadar ne yapmış, kimden yana olmuştur, bunu açıkça belirlemelidirler. Sosyalist olmanın başka yolu yoktur ve kendisi için bunu yapmayanlar için devrimciler yapacaklardır.

Yedi yıllık 12 Eylül rejimi altında yaşananları kısaca böyle belirledik. Gördük ki, bugün Ankara yolunu tutan tasfiyeciler güruhunun bu durumları yeni olan bir şey değildir. Bugünkü, yedi yıldır yaşananların sadece bir sonuç olarak ortaya çıkmasıdır. Aslında bu geçmiş yedi yıl da değildir, altmış yıllık bir süreci kapsamaktadır. Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketi denen şeyin altmış yıllık tarihi esas olarak böyledir ve bu bakımdan son derece öğreticidir. Şimdi bugünü daha iyi anlayabilmek için bu tarihe biraz daha yakından bakalım.

Şimdiye kadar Türkiye solu diye tanımlanan şeyin tarihinde burjuvaziye aldanarak ya da burjuvazi ile anlaşarak Ankara yolunu tutan genel sekreterlerin sayısı hiç de az değildir. Hareketin daha yeni örgütsel yapı kazanmaya başladığı 1920'ler döneminde, M. Suphi liderliğindeki merkez, M. Kemal ve çetesinin sözlerine aldanmış ve işgale karşı savaşa katılmak üzere Ankara yoluna düştüğü bir sırada bu çetenin kurduğu komplo ile katledilmiştir. Kemalizmi bu sağ ve hatalı değerlendirmenin bedeli böyle trajik bir ölüm olmuştur. Burada hata ve saflık vardır, ama bununla birlikte halkın kurtuluşu için savaşmak gibi büyüklük, direnişçilik ve yiğitlik de vardır. Burada, daha sonra birçoklarının yaptığı gibi ihanet, burjuvaziye boyun eğme ve teslim olma yoktur. Tarihten başka bir örnek olarak, 1939'da milli şef İnönü ile anlaşarak Şefik Hüsnü yurtdışından Ankara'ya dönmüş, yıllarca doktorluk yapmıştır. Tasfiyecilere göre, Türkiye'de faşist uygulamaların en yoğun yaşandığı bu savaş yılları döneminde Şefik Hüsnü bu biçimde illegal çalışma yürütmüştür. Gerçek bunun tam tersidir. Kemalist rejim, savaşın yarattığı zorluklar döneminde Ş. Hüsnü'yü bu biçimde etkisizleştirmiş, onu kendi çıkarlarına hizmet ettirmiş, ne zamanki düze çıkmışsa, savaşın etkisinden kurtulup ABD ile köprüleri düzlemişse, o zaman 1947 yılından itibaren bu anlaşmayı da bozarak Ş. Hüsnü'nün üzerine yürümüştür. Türkiye solundaki demokratik mücadeleciliğin, "demokratik haklardan son kırıntısına kadar yararlanma" edebiyatının pratik durumu tarihte böyledir işte. Burjuvaziye teslim olmanın adı "demokrasi mücadelesi", "demokratik haklardan yararlanma" olarak konmaktadır. Bu komedi Türkiye'de "sol" denen şeyin gerçeğidir, ve günümüzde ise tabutun peşinden giden Kutlu, Sargın ve ardılları tarafından dram haline getirilmektedir.

Yine Türkiye solu denen şeyin tarihinde örgüt arşivini sırtlayarak gidip burjuvaziye teslim olan genel sekreterlerin sayısı da az değildir. Bundan tam altmış yıl önce, V. Nedim Tör denen hain, örgüt arşiviyle kemalist rejime teslim olmuş, 1927 yılının kasımında yaygın tutuklama ve ezme operasyonu yaşanmıştır. Yine 1951-53 döneminde Zeki Baştımar'ın polise verdiği çok kapsamlı bilgiler 1950'li yıllar boyunca devrimci-demokratik güçlerin ezilmesinin esas kaynağını oluşturmuştur.

Şimdi, H. Kutlu, N. Sargın ve ardıllarında dile gelen şey bunların bir toplamı ve tarihin bir tekerrürü olmaktadır. Hem de baştan beri ruh ve anlayışta burjuvaziye teslimiyeti ve uşaklığı yaşayan, örgütü daha 12 Eylül darbesiyle faşizme teslim etmiş olan ve yedi yıldır devrime ve devrimci harekete karşı alçakça bir savaş yürütecek görevlerini yerine getirmiş bulunan bunlar, kalanları da toplayarak gönül rahatlığıyla faşist cephede yerlerini almaya koşmaktadırlar. Tarih, böyle bir uşaklığa ve oyuna çok az tanık olmuştur.

Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketinin tarihinde, doğuşundan 1930'lara kadar olan dönemle 1965'lerden günümüze kadar olan dönem birbirine birçok bakımdan pek benzemektedir. Tarihin adeta bir tekerrürünü andıran bu dönemlerden birincisinde yaşananlar bir trajedi, ikincisinde yaşananlar ise bir komedi olmaktadır. Her iki dönemin de başlangıcında yeni bir doğuş, sorumlu bir yaklaşım ve yeni bir oluşum yaşanmıştır. 1920 ile 1971 yıllarında burjuvazinin sert darbesi her iki oluşumu da katliam-

dan geçirmiştir. İki seferde devrimciler, bütün yiğitliklerine rağmen, yanılgıları ve saflıkları nedeniyle burjuvazi tarafından katledilmişlerdir. Her iki katliamı da izleyen yıllar, yani 1922-27 dönemi ile 1974-80 dönemi hareketin parçalandığı ve içten içe tasfiyeyi yaşadığı dönemler olmuştur. Ve her ikisinde de, sonuçta gizli tasfiyecilik açığa çıkmış, 1927 teslimiyeti ile 1981 teslimiyeti hareketin likidasyonuna yol açmıştır. Bilindiği gibi, 1930'larda TKP, burjuvazinin desteklenmesi kararını alarak kendisini lağvetmiş ve bu konuda Amerika, Mısır gibi ülkelerin komünist partilerine önderlik yapmıştır. Şimdi gerçekleşen şey de bundan farklı bir olay değildir, tersine daha kapsamlı ve daha alçakça yapılmaktadır. Her iki dönem arasında görülen belirgin tek fark, birincisinde dünya devrimci hareketinin büyük gelişmeler kaydetmesine rağmen Türkiye ve Kürdistan'da her şey ezilirken, ikincisinde Türkiye'de direnişin ezilmesine rağmen Kürdistan'da ulusal devrimci direnişin büyük bir kuvvet olarak gelişiyor olmasıdır. Bu fark, bugün gelişmelere yön veren ve enkazlara bile yaşama olanağı sağlayan bir olgu durumundadır. Eğer bugün, bu tasfiyeciler güruhu yaşama imkanı buluyor ve burjuvazi nezdinde beş metelik ediyorlarsa, bu da Kürdistan'daki direnişin sayesinde olmaktadır. Eğer PKK önderliğinde yükselen direniş olmasaydı ve faşist-sömürgeci rejim bununla zorlanmasaydı, burjuvazinin bu güruha bir gün bile yaşama hakkı tanımayacağı, bunlara dünyayı dar getireceği açıktır. Evren cuntasının başlangıçtaki doludizgin haşmeti bunu açıkça gösteriyordu. Ne var ki bunlar namert, hain, onursuz, ajan, hiçbir şeyde gerçeği göremeyecek kadar kördürler. Bu gerçeği, Diyarbakır zindanının bir numaralı dönekleriden Yıldırım Merkit, *"Yaşamamız için PKK yarı yarıya tasfiye edilmelidir, ona karşı savaşılmalıdır, ama tümden de yok edilmemelidir"* diyerek teslim etmektedir.

Türkiye'de bu her iki dönem arasındaki karşılaştırma daha da devam ettirilebilir. Yazılanlara ek olarak burada şunları da belirlemek gerekir. Marksizm-Leninizmi inceleme ve bunun ışığında Türkiye gerçeğini tanıma, düşüncede devrim için çözümler arama, birinci dönemde ikincisinden daha yoğun ve daha derindir. Bu yazının çokluğu açısından değil, yazılanların devrim olayına bağlı olması açısından böyledir. İlk dönemde Türkiye sorunlarının tespit edilmesi ve bunlara devrimci çözümler önerilmesi doğrultusunda hata ve yetersizlikleriyle de olsa harcanan bir çaba vardır. Burada elbette Ekim Devrimi'nin sıcak etkisinin ve III. Enternasyonal'in önemli rolü vardır. Devrim için teorik ve programsal çalışma yapılmıştır, ama bunları pratikte uygulama, ilkelere pratikte sonuna kadar bağlı kalma, düşünceyi örgüt ve eylem alanına aktarma aynı biçimde yapılmamıştır. Türkiye'de ortaya çıkan emekçi kitle hareketlerine ve özellikle Kürdistan'daki isyanlara örgütlü önderlik etmeye girilmemiş, bunların bir dönem lafzı yapılarak pratikte oportünizm yaşanmıştır. Bu durum, 1925'lerden itibaren kemalizmin sağ değerlendirilmesini ve sosyal-şovenizmi daha çok geliştirmiş, giderek her alanda tasfiyecilik ve devrimi inkar egemen olmuştur. Burjuvaziye teslimiyet, boyun eğme, "sol kemalizm" adı altında rejimin korunması ve onarılması çabası 1970'lere kadar "sol" adına yaşanan gerçek durumdur. Gençliğinde sosyalizme atılan aydınlar, olgunlaştıkça demokratlaşmışlar, birer küçük-burjuva demokratı olarak rejimin soldan tamamlayıcısı haline gelmişlerdir. Türkiye'de sınırları belirsiz "demokrasi mücadelesi", işte devrimci hareketin böyle tasfiye edilmesinin bir ürünüdür ve esas olarak tasfiyecilerin kendilerini maskeleme aracından başka bir şey değildir.

Bugünü anlamak açısından 1960'lar ve sonrası üzerinde biraz daha fazla durmak yararlı olacaktır. Çünkü 1960'lar sonrası hareket, Türkiye'de yeni sosyal yapının iyice ayrışması temelinde ve adeta yeni bir doğuş biçiminde ortaya çıkmıştır. Türkiye'de ekonomik ve toplumsal gelişmenin ulaştığı düzey ve Türk kapitalizminin çöküş sürecine girmesi, sınıflar savaşımında yeni bir kabarışa ve keskinleşmeye yol açmıştır. Eski solun bu yeni gelişmeye dayattığı şey, TİP, MDD'cilik ve sol-cuntacılık olmuştur. Burada sözde iktidar hedefi vardır, ama bu hedef neye dayanır? Açıkkı kitlelerin devrimci savaşımının devrimi zafere götürmesine değil, "sosyalizm bayrağının meclise dikilmesine", yani esas olarak parlamentoculuğa, seçimlere ve bunun karşıtı olanlarınki de "genç subayların sol cuntasına" dayanmıştır. Yani, burjuva rejiminin, burjuvaziye rağmen içerden fethedilmesi gibi, burjuvazinin bir kesimine dayanma esas alınmıştır. Kitlelerede bol bol "demokrasi mücadelesi" ve "demokratik hak ve özgürlüklerin son kırıntısına kadar kullanılması" edebiyatı yapmıştır. Ama derinleşen bunalımın arttırdığı kitle muhalefeti, özellikle 1970'lere doğru işçi ve devrimci gençlik hareketinde büyük gelişmelere yolaçarak dayatılan bu ütopyaları ve oportünizmi ezip geçmiştir. Devrimci gençlik hareketi, bütün bunlara karşı THKP-C, THKO, TKP-ML gibi hareketleri ve 1971 direnişçi çıkışını yaratmıştır. Düşüncede eskinin hatalı yaklaşımlarından henüz yeterince arınmayan, yeterli bir örgüt ve taktik gücü haline gelemeyen, henüz çocukluk dönemini yaşayan bu hareketler de burjuvazinin 12 Mart darbesi karşısında ezilmekten ve yenilmekten kurtulamamışlardır.

12 Mart faşist darbesiyle Türkiye'de yenilgiye uğrayan şey nedir? En başta eskinin reformizmi ve oportünizmidir, yani parlamentoculuk ve cuntacılıktır. Bununla birlikte doğru ve yeterli bir devrim anlayışına ve örgütsel ve taktiksel güce dayanmayan şiddettir. Kısaca küçük-burjuva devrimci-demokratlığı kendi başına ve her biçimiyle kendini denemiş, fakat yeniligi almaktan kurtulamamıştır. Bu durumda, devrimci açıdan 1974'ten itibaren ne yapılması gerekirdi? Açıkkı yapılması gereken şey, '71 deneyinin köklü bir değerlendirilmesi, yenilginin nedenlerinin ayrıntılı bir tarzda ortaya çıkarılması, yanlış anlayışlar atılarak doğru devrimci görüşlerin yeterli bir tarzda geliştirilmesi, buna göre yeterli bir programa ve doğru bir stratejik ve taktik anlayışa ulaşılması, kadrolaşma ve hazırlıkların yapılması ve bu temelde örgüt ve eylemin adım adım geliştirilmesi idi. Böyle derin ve sorumlu yaklaşım güçlü bir devrimci hareketin gelişmesine kesinlikle yol açardı ve nitekim Kürdistan'da PKK'nin doğuşunu ve gelişimini yarattı.

Yapılması gerekenler böyleyken Türkiye'de "sol" adına yaşananlar ne oldu? Bütün eğilimlerin yaşadığı ortak şeyler şunlardır. Bir, bölünüp parçalanmak; birleşmeye en çok ihtiyaç olduğu bir dönemde hiç de ciddi ayrılıklara dayanmayan bu parçalanmanın ne anlama geldiği açıktır. Hele hele "Pekinci-Moskovacı" biçiminde bölünmenin dünya çapında nasıl emperyalizm tarafından kışkırtıldığı, Türkiye'de rejimin bunu nasıl teşvik ettiği, ütopikdoğmatik yaklaşımın ise bunun nasıl piyonu haline geldiği bugün çok daha iyi anlaşılmaktadır. İki, geçmişin ciddi ve gerçekçi bir değerlendirmesini yapmamak; bunda ısrarlı olan bütün hareketler teori ve program alanında geçmişin de çok gerisine düşmüşlerdir. Üç, iktidar diye bir hedefi tümden kaybetmek, sözle söylense de strateji, taktik ve örgütlenmede, yani pratikte bunun gereklerine yanaşmamak; burjuvazinin ekonomik, toplumsal ve siyasal alanda derin bir bunalımı, çürümeyi ve çöküşü yaşadığı bir dönemde sözde devrimci siyasal hareket olduklarını söyleyenlerin bu durumu yaşamalarının ne denli bir felaket olduğu daha sonraki pratik gelişme ile de çok açık görülmüştür.

1925'ten beri yaşanan oportünizmin ve tasfiyeciliğin bir devamı olarak ortaya çıkan güçler, bu dönemde de TKP, TİP, TSİP, vb. adlar altında örgütlenip artan kitle muhalefeti nedeniyle kısmen güç bulmuşlarsa da, bunların yaşadığı şey geçmişin daha olumsuz bir tarzda devamı, burjuvaziye teslimiyet ve uşaklık kitle potansiyelini tasfiye etmek olmuştur. Bu dönemde bunların ileri sürdüğü şey, "demokrasi mücadelesi" ve "demokratik hak ve özgürlüklerin korunması"dır. Burada devrim diye bir şey yoktur. Bütün çabaları CHP'nin iktidar olması, kendilerinin de yasallaşması veya yasallıklarının korunması doğrultusunda olmuştur. Bunlar, küçük-burjuva demokratları olarak burjuva düzenin reformize edilmesi, onarılması, yani daha sağlam hale getirilmesi için çalışmışlardır. Bu nedenle, bunların "komünist" ya da "sosyalist" adını kullanmaları tam bir sahtekarlık olurken, proletarya ile burjuvazi önderliği arasında da tercihlerini ta baştan burjuvaziyi izleme doğrultusunda yapmışlardır. Şimdi eğer Evren-Özal rejiminin kucağına büyük bir kurtarıcı bulmuş gibi atılıyorlarsa, bu onların devrim tarafından ne kadar sıkıştırıldıklarını gösterir. Ve baştan yaşadıkları şeyin şimdi sadece açıktan yapılması olur.

1971 ihtilalci çıkışının mirası üzerinde şekillenmeye çalışanlar, onun hata ve eksikliklerini düzeltip mücadeleyi geliştirerek devrimci hareketi ilerletmek bir yana, burjuvazinin vurduğu darbeden ürkerek, bölünüp parçalanarak ve her bakımdan geriye çark ederek en kötü bir tasfiyeciliği yaşamışlardır. Evet, bir dizi grup ve örgüt ortaya çıkmış ve bunların bir kısmı da alabildiğine genişlemiştir, ama bu sadece kitle potansiyelinin genişliği düzeyinde kalmış, planlı ve örgütlü bir öncüye kavuşulmamıştır. Devrime katılan kitle gücünün yoğunluğu, 12 Eylül'e kadar bu güçlerin tasfiyeci konumlarını gizleyen, yaşadıkları gerçeği görünmez kılan esas durum olmuştur. Bunlar içinde TKEP, KSD, vb. sağa kayanlar, giderek eski "sol"la özde aynı anlayış ve pratikte birleşmiştir. MLSPB, TİKKO gibi oluşumlar, geçmişe hiç dokunmaksızın girdikleri mücadelede gelişme gösteremeyerek tükenmişlerdir. Dönemin en tipik hareketi ve 12 Eylül yenilgisinin baş sorumlusu Dev-Yol, vb. hareketler olmuştur. Bu hareket, önce olgulara sorumlu yaklaşacakmış gibi bir görünümle umut vermiş, adayları toplamış, kitleselleşmiş, ama örgütlü öncünün yerine getirmesi gereken görevlerin hiçbirisini pratikte gerçekleştirmemiştir. En kısa tanımıyla aydın anarşizminin ve oportünizmin en seçkin temsilcisi olmuştur. Gerçek anlamda '71 pratiğini değerlendirmemiş, hiçbir politik sorunda ciddi ve kesin görüş ileri sürmemiş, hep muğlaklığı ve eklektizmi yaşamış, öncü bir parti olarak örgütlenmekten vebadan kaçar gibi kaçmış, taktik bir güç olmamak için her türlü çabayı harcamış, her şeyde en ağır bir kendiliğindenliği yaşamıştır. Tabanda kitle genişlemesi ve eylemliliği sürekli artarken, bu gücün üstte yaşadığı en kötü, en korkak ve en tehlikeli bir tasfiyecilik olmuştur. Bu, burjuva düzenin ihtilale ittiği küçük-burjuva aydınının önderlik katında yaşadığı gerçekliktir. 12 Eylül sorgulamaları, Dev-Yol'un merkezi olan bayların bu durumu bilerek ve özenle yarattıklarını, burjuvazi tarafından örgüt yöneticisi olarak suçlanmamak için bu yolu tercih ettiklerini açığa çıkarmıştır. Açık ki bunun Mahir Çayan'ın devrimci anlayış ve tutumuyla hiçbir yakınlığı ve bağı yoktur. Dev-Yolculuk, 1970'lerin kendiliğindenliği olarak, eski "sol"un sendikalizmini ve parlamentoculuğunu tamamlamış, 12 Eylül döneminin sert koşullarında ise onlarla aynı sonuca ulaşarak bir teslimiyet ve tasfiye yığını haline gelmiştir.

Kısaca tanımlarsak, 1960'larda Türkiye'de iki eğilim gelişti ve 12 Mart darbesi bunları yenilgiye götürdü; parlamentoculuk ve hazırlıksız şiddet. Yani bu dönemde cılız da olsa devrim için önerilen iki yol denendi, başarısız kaldı. Yoksa '60'larda bir şey yoktu ya da olamazdı demek, gerçeği yadsımak olur. 1970'ler ise, bir yandan bu iki yolu demokratlaştırırken, yani burjuva düzenin ayrılmaz bir parçası haline getirirken, diğer yandan kendiliğindenliği ve gerçek devrimciliği ortaya çıkardı. Dev-Yol şahsında kendiliğindenlik çürüdü, 12 Eylülle ölümünü buldu, devrimcilik ise PKK şahsında yaşanan gelişmeleri yarattı.

Bu kadar devrimci gelişmeden ve gerçeklerin ortaya çıkmasından sonra hala kendilerinin eski tüfek olduklarıyla övünmeye çalışan bir çokları, 1960'larda, hatta daha önceleri 1940'larda, '50'lerde Türkiye'de marksist-leninist ideoloji ve politikanın doğru bir tarzda gelişemeyeceğini, bunun yetkin bir proletarya partisi biçiminde şekillenemeyeceğini, başarılı pratik uygulamasının yapılamayacağını, bunun koşullarının olmadığını söylüyorlar, kendilerince yeni şeyler icat etmeye çalışıyorlar. Hayır, bu doğru değildir. Bu, oportünistleri ve tasfiyecileri, kuyrukçuları ve boyuneğmecileri aklamaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Bu, insanı, V. N. Törleri, Ş. Hüsnüler, Z. Baştımarları ve İ. Bilenleri ve günümüzün Ankara yolcularını haklı görmeye götürür. Zaten, burjuvazinin çığırtkanlığına karşı bu tür bayların suskunluğu belli bir ipucu verir durumdadır. Türkiye yaşadığımız yüzyılın başından beri ciddi bir devrim süreci yaşamaktadır. Bu, 1908'de, 1920'lerde en keskin düzeye ulaşmıştır, 1930'larda, '40'larda zayıf da olsa Türkiye'de emekçi hareketi, Kürdistan'da ise büyük isyanlar vardır; 1960'dan beri ise her iki ülkede kitle hareketi en geniş boyutlarda gelişmektedir. Tüm süreç boyunca proleter devrimcilik açısından yaşananlar ise, sınırlı iki istisna dışında birbirinin benzeridir. 1980'de Türkiye proletarya hareketinin örgütsel durumu geçmişten pek farklı değildir, yoksa hala koşullar elverişli değil mi demek gerekir. Nasıl ki geçmişte oportünizm ve tasfiyecilikte, özellikle parti lağvetmekte Türkiye dünyaya öncülük etmişse, marksist-leninist hareket de doğru bir teori ve pratikte gelişebilir demektir. Belliki bunun sorumluları ve suçluları vardır; bunlar oportünistler ve tasfiyeciler, teslimiyetçiler, boyuneğmeciler ve burjuva kuyrukçularıdır. Bu greçeği böyle belirlemeyen ve kendi çıkışını bu temelde bulmayan hiçbir hareket Türkiye'de doğru devrimci çizgiye oturamayacak ve gelişme gösteremeyecektir. Türkiye'nin ihtilalci ve uzlaşmaz sosyalizmi ise bu gerçekler temelinde gelişip güçlenecektir. Ve yarası kanayan eski tüfekler, eğer kendilerini yenilemezlerse iyi bir sonuca ulaşamayacaklardır.

Yazdıklarımız gösteriyor ki, bugün komedi tarzında yaşanan olaylar, şimdi ortaya çıkan olaylar değildirler, altmışyedi yıldır Türkiye'de "sol" adına yaşanan olayların bir benzeri ve açık sonuçları olmaktadırlar. Başlangıçlarıyla sonuçları birbirine çok yakın olan 1920 ve '71 direnişleri çıkışları dışındaki altmışyedi yıllık oportünizm ve tasfiyecilik, teslimiyet ve burjuva kuyrukçuluğu bugün Kutlu, Sargın ve ardılları şahsında kendini 12 Eylül faşizminin kucağına atmaktadır.

Dünyanın ibretle izlediği bu kucaklaşmanın üzerinde durulması gereken başka yönleri de var. Bu kucaklaşma, kucaklaşan taraflar açısından bir ilerleme midir, yoksa gerileme mi? Kucaklaşma kimin ve hangi tarafın istem ve insiyatifiyle olmaktadır? Bunun, Almanya'dan uçağa binerek Ankara'ya düşenlerin kendi karar ve istekleriyle gerçekleştiği söylenebilir mi? Besbelli ki hayır. Yukarıda yazdıklarımız, TKP'nin ve onun çeperini kıramamış olan Türkiye solunun altmış yıllık mücadelesinin yasallaşmak, legal bir parti haline gelmek uğruna olduğunu göstermektedir. Bunun için zaman zaman genel sekreterlerin uçakla Ankara'ya inerek rejime teslim olmaları ya da örgüt arşivini sırtlayarak savcılığa gitmeleri çokça yaşanmıştır. Yani zaten altmış yıldan beri TKP ve ortakları yasal bir parti olarak kurulmayı burjuvaziden istemekte, bunun için burjuvaziye her türlü tavizi vererek sürekli önünde kuyruk sallamaktadır. Ama şimdiye kadar TKP'ye bu icazeti vermeyen ve onu engelleyen burjuvazi ve rejim olmuştur. Peki altmışyedi yıldır bunu engelleyen Türk burjuvazisi neden şimdi, hem de faşist bir dikatörlük altında buna izin vermektedir? Demekki ortada hainane oyunlar, alçakça anlaşmalar ve hesaplar bulunmaktadır. Kucaklaşma onyıllardır oynanan sahtekarlık oyununun, yıllardır gerçekleştirilen anlaşmaların (politik uyum anlamındadır bu) bir sonucu olmaktadır.

12 Eylül faşizmi ile tasfiyeci sol arasındaki birliğin günümüzdeki kucaklaşmalar düzeyine varmasının faşist rejimin istek ve insiyatifiyle gerçekleştiği hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktır. Yoksa Kutlu, Sargın ve ardılları, Ankara yolunu, yürüttükleri hangi mücadele ve yarattıkları hangi gelişme üzerinde tutmaktadırlar? Kendilerini "demokrasi kahramanları" olarak göstermeye çalışan, gerçekte ise kokuşmuş cesetler olarak bulundukları yerleri kirleten ve gömülmeyi bekleyen bu düşkün yaratıkların, 12 Eylül faşizmine karşı yedi yıldır küçük bir karşı çıkışlarının olmadığı, hatta 12 Eylül rejimine bile ancak '83'de faşist diyebildikleri bilinen bir gerçektir. Ama bunlar, öncesiyle birlikte yedi yıldır devrimci hareketleri ve devrimci kitle potansiyelini tasfiye edebilmek için ellerinden gelen her çabayı harcamışlar; PKK önderliğinde yükselen devrimci direnişe karşı alçakça bir mücadele yürüt-

müşlerdir. Demekki günümüzdeki kucaklaşma, sergilenen bu tutumun ve yürütülen bu mücadelenin sonucunda ve bunların bir mükafatı olarak gerçekleşmektedir.

Altmış yıllık tarih, bu konuda insiyatifin kemalist rejimin elinde olduğunu, TKP'yi rejimin çıkarları doğrultusunda istediği gibi kullandığını göstermektedir. TKP'nin altmış yıldır yasallaşmak için rejimden izin istemesine karşın, rejimin uyguladığı çok açık bir taktik vardır: Kemalist rejim, güçlü olduğu dönemlerde TKP'yi sahte illegal bir güç olarak tutmuş, sürekli topluma onu bir öcü olarak göstermiş ve böylece her türlü devrimci-demokratik gelişmenin üzerine yürüyerek ezmeyi başarmıştır; zayıf ve sıkışık olduğu dönemlerde ise, malum TKP şefleriyle anlaşmayı, onları denetimi altına alarak etkisiz kılmayı ve böylece zorlukları aşmada onları kullanmayı yeğlemiştir. 1920'nin ve İkinci Dünya Savaşı yıllarının zorlukları ve kendi zayıflığı dönemlerinde M. Suphi ve Ş. Hüsnü'ye Ankara'ya gelme çağrısının yapılmış olması ikincisine, diğer bütün tarihi dönem ise birincisine örnektir. Demekki bugün, Kutlu, Sargın ve benzerleri, Milli Güvenlik Kurulu ve Özel Harp Dairesi'nin kararlarıyla Ankara'ya davet ediliyorlarsa, bu, sadece faşist-sömürgeci rejimin nasıl büyük bir çıkmaz ve çöküş içinde olduğunu, ne denli bir zayıflığı ve çaresizliği yaşadığını; her şeyden, ihanetten, ayak takımından medet umacak kadar biçare düştüğünü gösterir. Ve bu, bunun karşıtı olarak, Kürdistan'da yükselen ulusal direniş gücünün ve bunun Türkiye'de yaratacağı gelişmelerin düzeyinin çok açık bir göstergesidir. Ve yine bu olay, çok açık bir biçimde, faşist Türk sömürgeciliğinin PKK'ye ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yürüttüğü "özel savaş"ın yeni bir yöntemi olmaktadır. Evet, sömürgeci-faşist Türk rejimi işte bu kadar çaresizleşmiş ve alçalmıştır. Elbette kitlelerin karşısına çıktığında "irticaya karşı mücadelenin kahramanı" kesilen, ama karısını üfürükçü Mustafa Hoca'nın nefesiyle tedavi ettirmeye çalışan bir faşist şefin yönetimindeki bir rejim ancak bu kadar olabilir. Diğer taraftan ise, Ankara yolunu tutarak faşist rejimle kucaklaşmayı yeğleyen baylar, açık ki faşist sömürgeciliğin vahşi özel savaşının bir aracı durumuna gelmiş olmaktadırlar, ve elbette ki bunun yaratacağı sonuca katlanmayı da göze alacaklardır.

Açık ki günümüzde yaşanan kucaklaşma olayını, Kutlu, Sargın ve benzerlerinin Ankara yolunu tutmasını dünya sosyalizminden bağımsız olarak ele almak da mümkün değildir. Bu nedenle, olay ulusal sınırları da aşmakta ve uluslararası bir boyuta sahip bulunmaktadır. Zira altmışyedi yıldan beri TKP, uluslararası komünist hareket tarafından tanınmakta ve desteklenmektedir. Peki buna karşılık uluslararası komünist harekete TKP ne katmıştır? Teorik çalışmada ya da pratik gelişmede TKP'nin katkısı ne olmuştur? Türkiye düzeyinde hangi gelişmeyi ortaya çıkarmış, hangi mücadeleyi örgütleyip yönetmiştir? Altmışyedi yıla dönüp bakıldığında bunun hiçbir şey olduğu çok açık görülecektir. Türkiye'de ve Kürdistan'da yaşanan somut devrimci gelişmelerde TKP'nin yeri hiç olmadığı gibi, kemalizmi övme ve sahip çıkma dışında diğer gelişmelere karşıtlığı ve düşmanlığı vardır. Türkiye'deki emekçi direnişleri açısından durum böyledir; Kürdistan'daki isyanlara, 15-16 Haziran işçi hareketine, 1971 direnişine karşı durumu budur. On yıldan beri PKK önderliğinde Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırabilmek için elinden gelen her türlü çabayı harcamaktadır. Bugün Kürdistan'da kanıtlanmış bir proletarya hareketi ve ulusal direniş mücadelesi varken, TKP'nin faşizmle kucaklaşmasını onaylamak ve ona destek vermek sosyalizm ve proletaryanın çıkarları açısından ibret vericidir. TKP elinde, dünya proletaryasının ve sosyalizmin yarattığı değerler şimdiye kadar ne için kullanılmıştır ve kullanılmaktadır? Artık bütün bunların köklü bir dökümünün yapılması ve yeterince cevaplanması zorunludur.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere çok çeşitli sosyalist güç, TKP ve ortaklarının 12 Eylül faşizmiyle uzlaşmasını neden onaylamaktadır? Açık ki buna olumlu anlam verebilmek çok güçtür. Eğer bir başbelasından, bir yükten kurtulunmak isteniyorsa, bunun yolu bu değildir. Yok eğer, TKP pratik çalışmaya sevkedilmek isteniyorsa, bu faşizme teslim olunarak yapılamaz. Başka bir olasılık olarak, TKP'nin yasal bir parti olması uğruna eğer Türk faşizmiyle bazı uzlaşmalar yapılıyorsa, bu yapılabilecek en kötü şeydir. PKK ve Kürdistan halkı, böyle bir tutumun kesin karşısında olacak, kendi çıkarlarının ve ulusal kurtuluş hakkının başka şeylerde pazarlık konusu yapılmasına gücü yettiği oranda olanak tanımayacaktır. Mevcut politik yaklaşımlarda bunun izlerini de görmemek mümkün değildir. Proleter devrimin ve halkların kurtuluş mücadelelerinin gelişimi, küçük çıkarlar uğruna feda edilemez ve edilmemelidir. O halde, bütün bunların toplamı olarak yaşanan nedir? TKP şahsında yaşanan şey, uluslararası komünist hareket içindeki hatalı ve yanlış tutumların, reformizmin ve oportünizmin yeni bir iflasıdır. Sosyalist ülkelerin ve örgütsel güçlerin Ortadoğu ve Kürdistan politikalarının açıkça boşa çıkmasıdır. Artık bu güçler açısından da doğru devrimci politikalara yönelmek kesin bir zorunluluk olmaktadır. PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu açıdan ortaya çıkardığı gerçekleri ve yarattığı gelişmeleri kararlılıkla ilerletecektir.

Ankara'da yaşanan kucaklaşma olayının gelecek üzerindeki etkisi ne olacaktır? Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin gelişimi açısından önemi nedir? Bu konuda da bir olumlu, bir de olumsuz ve dikkatle üzerinde durulması gereken yandan söz edeceğiz.

Olumlu yan şudur: Kutlu, Sargın ve benzerlerinin Ankara yolunu tutması ve faşist-sömürgeci rejimle bütünleşmesi, devrimci-demokratik hareket içindeki sahtelikleri ayrıştıracak, köklü bir ayrışma yaratacak, hareketi temizleyecek ve böylece devrimcinin kim olup olmadığını kitleler daha rahat görebilir hale gelecektir. Bu, Türk burjuvazisinin "illegal TKP" sahtekarlığıyla altmış yıldır oynadığı oyunun son bulması olmaktadır. Türkiye devrimci hareketinin altmış yıldır gelişimini engelleyen, onun önünde ayak bağı olan, onu sürekli düzene kanalize eden bir sahtekarlık, Kürdistan'da gelişen devrimci hareketin dayatmaları karşısında böylece ortadan kalkmaktadır. Bu, müslümanların **elhamdülillah** demelerine benzer bir şeydir. TKP sahtekarlığından kurtulmuş olan Türkiye devrimci hareketi, teori ve taktikte doğru ve sağlam temellerde gelişme gösterecektir. Artık bunun yolu daha çok açılmış, olanakları daha da artmış olmaktadır. Türkiye'nin tüm devrimci güçlerinin önünde bu koşulları değerlendirme, faşizmle uzlaşma eğilimlerine karşı kararlı bir mücadele yürüterek ve Kürdistan devrimci hareketiyle sağlam bir dayanışma içinde olarak yeni devrimci hareketi ve mücadeleyi örgütleyip geliştirme görevi vardır.

Ama bu olumluluk yanında, kucaklaşan tarafların taşıdıkları sinsi ve alçakça amaçları da iyi görmek gerekir. Referandumla başlayan ve bugün TKP ve TİP'in faşizmle açıkça kucaklaşmasına varan gelişmeleri, "pişmanlık kanunu"nun kapsamının genişletilmesi ve faşist-sömürgeci rejimin yürüttüğü özel savaşın yeni bir yönteminin uygulanması olmaktadır. Bu, faşist-sömürgeci rejimin en başta PKK ve Kürdistan ulusal direnişine dayatmak istediği bir özel savaş taktiği ve Türkiye'deki devrimci halk potansiyelini tasfiye edebilme oyunudur. Rejim, bu kapıyı daha da çok açarak teslimiyeti alabildiğine geliştirmek ve devrimci cepheyi bununla tasfiye etmek istemektedir. Belki de şimdilik bunlara açık parti kurdurtmayacak, fakat denetim altında çalıştırarak bu amacı doğrultusunda kullanacaktır. Ama devrimci direnişin daha da yükseldiği koşullarda, açık "komünist" partilerinin de kurulması ve bu konuda her yola başvurulması gündeme gelecektir. Faşist şeflerin "zamanı gelmemiştir" demeleri bunu açıkça göstermektedir.

Bugün faşizmin kucağına oturan kokuşmuş cesetlere gelince, onlar şimdiye kadar efendileri kemalistlerin istemleri doğrultusunda görev ifa etmişlerdir ve şimdi de görevlerini bu tarzda yürütmek istemektedirler. Bunlar, şimdiye kadar kendilerini çok alçakça maskelemişlerdir ve yine de maskelemeye, "komünist", "sosyalist" adını kullanmaya ve halkı aldatmaya çalışacaklardır. Bunlar, artık kemalist faşist rejimin ayrılmaz bir parçası, onun sol tarafı haline açıkça gelmişlerdir. Böylelerinin devrimci-demokratik hareket içinde kesinlikle yerleri yoktur, onların yeri faşist-sömürgeci cephe içindedir. Bu cephe içinde, onlar, Kürdistan'da yükselen direnişin burjuva sağını yenilgiye götürdüğü koşullarda burjuva düzeni yaşatmak için iktidar yolunun kendilerine açılacağının hesabını bile yapmaktadırlar. Açık ki Portekiz örneğini çok iyi özümsemiş durumdadırlar. Bu, Türkiye işçi sınıfı ve halkı için çok ciddi bir tehlikedir, devrimci hareketin gerekli örgütlülüğü ve gelişmeyi yaratarak bu tür alçakça hesapları bertaraf etmesi gerekli ve zorunludur. İşçi sınıfı ve halk devrimcilerinin önünde böyle uyanık olma görevi de vardır. Kaldı ki artık faşizmin bu uşaklarının kelleri iyice görünmüştür; bunların kendilerini maskelemeleri ve halkı aldatmaları artık eskisi gibi kolay olmayacaktır.

Faşizmin kucağına oturma yönelimi bir hata değil, düpedüz halk düşmanlığıdır; burjuvazinin ve faşizmin en tehlikeli ajanları haline gelmedir. Kürdistan ve Türkiye halkları faşizmin bu ajanlarını asla affetmeyecektir. Bugün devrimciyim diyen, emekten, halktan yana olduğunu söyleyen onurlu herkesin görevi, bu alçakça birleşmeyi açıkça lanetlemek ve devrimci mücadelenin gelişimine olan katkısını daha da arttırmaktır. Faşist-sömürgeci rejimi ve uşaklarını böyle sefil bir duruma sokan gelişmelerin yaratıcısı olan PKK ve Kürdistan halkı, bu alçaklığı asla affetmeyecek; ulusal direniş mücadelesini hızla geliştirerek devrimci direnişi Türkiye alanına da yaymayı başararak ve bu mücadeleleri ortak cephede birleştirerek faşist Türk sömürgecilerini ve onların kucağına oturan hainleri ortak mezara gömmesini bilecektir.

Bir sonuç olarak yaşanan güncel olayların geçmişle bağı ve Türkiye'de demokrasi mücadelesinin durumu hakkında tarihin öğrettikleri böyledir. Faşizme karşı mücadele konusunda dünya halklarının pratik deneyleri de bu durumları aydınlatıcı nitelikte öğretici derslerle doludur.

DEVAM EDECEK

Devrimciler, Demokratlar, Yurtseverler

DEVRİM HAİNLERİ VE DÖNEKLERİNDEN HESAP SORALIM! TC'NİN UŞAKLARI İLE CASUSLARINI TEŞHİR EDELİM!

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi TKP'nin şahsında kendi tarihinin en utanç verici anlarından birini ve en sonuncusunu yaşamaktadır. 12 Eylül faşist rejiminin gedikli uşağı olan Haydar Kutlu, 70 yıla yaklaşan tarihinde kendisini ikinci kez resmen tasfiye eden TKP'nin, son fesih kararını yerine getirmek ve TKP'yi Evren-Özal çetesine teslim etmek üzere Ankara'nın yolunu tutmaktadır. TKP'nin ikinci Vedat Nedim'i rolünü oynayan Haydar Kutlu, dünyada eşine ender tanık olunan bir alçaklık örneği sergileyerek, yüzkızartıcı ihanet yolculuğuna bir tören havası verdirmek istemektedir. Türkiye aydınının Kemalizm tarafından çarpıtılmış mantığı şimdi kendisini bir kez daha dışa vurmakta, ihanete kahramanlık yaftası vurulmaya çalışılmaktadır. Ancak kendisini dayatan yaşamın katı gerçekleri, TKP'nin artık tarihin karanlıklarına gömüldüğünü göstermektedir. TKP tarih sahnesinden silinmiştir. TKP'nin şahsında, Kemalizmin egemenliği altına alarak özünden boşalttığı Türk solu da ölmüştür. Faşizme teslimiyetini fiiliyatta gerçekleştirmeye giden Haydar Kutlu, görünürde TKP'nin cenazesini, esas olarak da 12 Eylül rejiminin kılıç artığı olan bütün mülteci solun cesedini de beraberinde götürmektedir.

TKP'nin komünizm ve işçi sınıfı hareketine ihaneti, yeni bir olay değildir. Onun ihanetinin kökleri çok daha öncesine dayanmakta, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının kemalistler tarafından katledildiği döneme kadar uzanmaktadır. Henüz yeni kurulmuş bir parti olan TKP, devrimci önderlerinin kemalistler tarafından imhası ile birlikte kemalist aydınların ideolojik-politik denetimi altına girmiş, günümüze gelinceye kadar da sınırlı bir seçkin aydınlar kulübü olarak varlığını devam ettirmiştir. 12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra TKP bünyesinde önemli değişiklikler olmuş, Haydar Kutlu ve benzerlerinin kişiliğinde, TKP Kemalizmin en has uşakları ve ajanlarının eline geçmiştir. Bu yüzden TKP'nin 12 Eylül rejiminin platformunda yer alma kararı, birdenbire ortaya çıkan bir olay değildir. Eskiden beri hazırlanmış olan bu senaryo, bugüne gelinceye dek çeşitli biçimlerde sahnelenmiş; ve şimdi bu senaryonun son perdesi oynanmaktadır. 12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra TKP, yurtdışında rejim hesabına görev yürütmüş, sol hareket içinde faşist rejimin beşinci kol faaliyetini sürdürmüştür. Varılan nokta ise bu faaliyetin son aşaması; yani açıktan yürütülmesidir.

Bugün Ankara'nın yolunu tutarak Turgut Özal'ın manevi evladı olmaya soyunanları, sadece iflah olmaz reformistler biçiminde tanımlamak yeterli değildir. Bunlar, reformist olmanın da ötesinde, Türk burjuvazisi hesabına Türk solu'nu tasfiye edip bitirmeyi kendilerine görev edinmiş kemalist misyonerlerdir. Bunlar, yüzlerine sosyalist maske takınmış sosyalizmin ve emekçi halklarımızın en amansız ve iflah olmaz düşmanlarıdırlar. Bunun içindir ki, bunlar Türkiye'ye dönerlerken, yüklendikleri misyona uygun olarak görevlerini başarmış olmanın rahatlığı içindedirler. Devrimci direnişe düşman olan bu güçler, 12 Eylül darbesinin üzerinden geçen yedi yıl boyunca, 12 Eylül rejimi ile paralel bir biçimde halkımızın kurtuluş umutlarını öldürmek için, her türlü alçakça yöntemi kullanmaktan geri durmamışlardır. TKP ve onun genel sekreteri Haydar Kutlu, Kenan Evren'le aynı ağzı kullanarak PKK'yi "terörist" olarak tanımlamış, Partimizi devrimci-ilerici kamuoyundan tecrit etmek için her yola başvurmuştur. Kürdistan ulusal direniş tarihinde yeni bir çağ açan 15 Ağustos Devrimci Atılımı, TKP tarafından "provokasyon" olarak damgalanmıştır. Çeşitli işbirlikçi Kürt milliyetçi çevrelerini koruyucu kanatları altında toplayan TKP, bunlar eliyle bizzat Kürdistan zemininde birçok provokasyonu geliştirmiş; yurtdışından Kürdistan'a kadar uzanan geniş bir alan üzerinde Kürdistan Ulusal Direniş Savaşına karşı bir mücadele cephesi açmıştır. PKK'nin yükselttiği devrimci direniş savaşı, faşist Türk sömürgecilerinin sayısız karşı-devrimci saldırı taktiklerini olduğu kadar, TKP'nin başını çektiği saldırı ve provokasyon çemberini de paramparça ederek gelişmiştir.

TKP'nin kendi kendisini tasfiye ederek, 12 Eylül rejiminin çizdiği platform içinde erimeyi kabul etmesi, Kürdistan'da gelişen ulusal direniş savaşı ile doğrudan bağlantılıdır. Yaşanan gelişmeler, bu mücadelenin indirdiği darbelerle her alanda yoğun bir çıkmazı ve çöküşü yaşayan TC'nin çaresizliği ortamında ortaya çıkmaktadır. Sömürgeci rejim sadece askeri, siyasi, ekonomik, kültürel kurumları ile değil, yaratmış olduğu icazetli, yani kemalist sol ile birlikte çökmekte ve derin bir bunalım yaşamaktadır. İşte bu gelişmeler rejimin sol içindeki uzantılarını açıktan uzlaşmaya götürmektedir. Bir başka ifade ile devrimci savaş, devrimle karşı-devrim arasındaki safları alabildiğine netleştirmekte; çatışmanın kızgın boyutlara ulaşması arada kalan güçlere yaşam olanağı tanımamakta ve herkesi bir taraftan yana tavır almaya zorlamaktadır. Yıllardan beri devrim ve halk düşmanı yüzlerini bir ölçüde de olsa gizlemeyi başaran bu güçlerin yüzlerindeki maske, devrimin sert rüzgarı karşısında düşmüştür. Bu güçler bugün kendi gerçek yerlerine oturtulmakta ve karşı-devrimci cephe içinde yerlerini almaktadırlar. Kısacası, yaşanan gelişmeler devrimin gelişip güçlendiğinin bir kanıtıdır. Yoksa sosyalizm düşmanlığında üstüne güç tanımayan, sosyalist sisteme karşı baştan beri ikiyüzlü ve düşman bir politika izleyen, Kürdistan halkına karşı en çirkin bir katliamcı çehre ile ortaya çıkan TC'nin, çözülme ve çöküş aşamasında bu denli demokrat kesilmesi başka türlü izah edilemez. Yükselen devrim, kendi önünde duran engelleri temizleyerek ilerlemektedir. TKP'nin kendi kendisini tasfiye etmesi anlamına gelen bu eylemiyle birlikte, Kemalizmin ağır etkilerini yaşayan Türk solu da devrimci hareket önünde bir engel olmaktan çıkmakta, yeni devrimci solun doğup gelişmesinin bütün koşulları hızla olgunlaşmaktadır.

PKK hareketi, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi karşısındaki enternasyonalist görevlerini pratikte başarıyla yerine getirmektedir ve bundan sonra da Türkiye halkının devrimci mücadelesinin doğru temellerde gelişmesi için üzerine düşeni yapmakta kararlıdır. Halklarımızın faşist TC'ye karşı birleşik devrimci savaşının önüne dikilen güçlerin safdışı kalmalarıyla, bu görevlerin başarılması daha da kolaylaşmaktadır. Partimiz devrimci hareket içinde Kemalizmin beşinci kolu rolünü oynayan güçlerin peşini bırakmayacak, bunlardan mutlaka hesap soracaktır. Gerçekten emekçi halklarımızın hayati çıkarlarından yana olan bütün güçler, TKP'nin ihanetini her yönüyle teşhir etmeli, devrimi yaşatan PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bütün güçleriyle desteklemelidirler. Bugünkü aşamada devrimci ve demokrat adlarına layık olmanın bundan başka bir yolu yoktur. Faşist diktatörlüğün baskı ve sömürüsüne son vermiş, demokratik bir Türkiye'nin yaratılması için mücadele etmek isteyen bütün güçler, faşizme karşı mücadeleyi her türlü teslimiyete ve ihanete karşı mücadeleyle birleştirmeli; devrim hainlerini ve döneklerini layık oldukları yere göndermelidir.

TKP ölmüştür, TKP'nin şahsında Kemalizmin çemberini kıramayan sosyal-şoven Türk solu da ölmüştür. Böylece ihtilalci ve uzlaşmaz devrimci solun gelişmesinin yolu daha da açılmış ve düzlenmiştir. Türkiye devrimi, bu ihtilalci ve uzlaşmaz devrimci solun önderliğinde yükselecek ve devrimin döneklerinden hesap sormasını bilecektir.

— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği!
— Kahrolsun oportünizm ve sosyal-şovenizm!
— Yaşasın devrimci direniş mücadelemiz!

PKK-Avrupa Temsilciliği
15 Kasım 1987

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI GERÇEĞİ, TÜRK EGEMEN SINIFLARININ KATLİAMLARI VE TERÖRİZM İDDİASI ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

Oysa Türk egemenlerinin durumu bundan çok farklıdır. Bunlar hep çağdışı kalan, aşılmayla yüzyüze olan ve artık gerici bir konuma gelmiş olan düzenleri yaşatmaya çalışmışlardır. Yani hiçbir zaman ilerici oldukları dönemde bir toplumsal gelişmenin içinde yer almamışlardır. Tarihi hep geriden izlemişler. Aşılan ve çağı dolan rejimlere sarılmış ve kimi zaman bunları yaşatmak için de büyük bir gericilik örneği sergilemişlerdir.

İlk Anadolu'ya gelişlerinden şimdiki cumhuriyetin kuruluşuna varana kadar hep böyle olmuştur. Oğuz boyları Orta Asya'dan göç edip Anadolu'ya doğru göçe geçtiklerinde barbarlığın yukarı aşamasında bulunuyorlardı. Ama geldikleri yerlerde halklar yerleşik yaşama geçmiş, feodalizmi yaşamaktaydılar. Türk boylarının saldırıları, bu halklar için ciddi bir tehlike oluşturur. Dikkat edilirse, Türk boyları yerleşik medeniyetlere karşı savaşır.

Anadolu'ya yerleşmeleri ve Osmanlı İmparatorluğunun geniş topraklar üzerinde egemenlik kurma aşaması da benzer bir özellik gösterir. Osmanlı İmparatorluğunun Balkanları, Kafkasları ve Kuzey Afrika gibi geniş bir sınırı kapsayan hakimiyeti döneminde yaşananlar daha ilginç bir görünümü sergilerler. Bu dönemde Avrupa'da kapitalizm hızla gelişmektedir. Osmanlı İmparatorluğunun yaptığı ise, Ortadoğu'yu bu gelişmelere kapatmak olmuştur. Türk egemenleri imparatorluğun sınırları içinde kapitalizmin gelişmesine olanak tanımadıkları gibi, feodalizmi de ordu gücüne dayanarak ayakta tutarlar. Bu yılda teknikte yapılan birçok keşfin ve yenilenmenin çok sonraları, yüzyıllar sonrasında imparatorluğun sınırlarından içeri girmesi, durumun anlaşılması bakımından yeterli sayılacak örneklerdir.

Daha sonraki yıllarda da Türk egemenlerinin gerici özelliklerinin daha belirgin bir tarzda ortaya çıktığını görmekteyiz. I. Dünya Savaşına doğru gidilen yıllarda Alman emperyalistleri ile çok sıkı bir şekilde örülen dostluk ilişkileri vardır. Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu bu derece birbirine yaklaştıran ne gibi özellikler mevcuttur? Her iki güç de dünyanın toprak bakımından paylaşılmasından pay istiyorlardı. Alman şemsiyesi altında Türk egemenleri Turancı hülyalarını, "Tüm dünya Türklüğünün birliği"ni gerçekleştireceklerini sanıyorlardı. Almanlar ise, Osmanlı kılıcı ile Ortadoğu'da egemenliklerini kuracaklarını hesaplıyorlardı.

I. Dünya savaşı bilinen gelişmelerle sonuçlandı. Ne Almanya'nın ne de Osmanlı İmparatorluğunun hayalleri gerçekleşebildi. Bu her iki güç de, dünyayı bir savaş ortamına sürüklemelerine rağmen, bekledikleri sonucu alamadılar.

Osmanlı toprakları savaş sonrası paylaşıldı. Bazı topraklar üzerinde bağımsız devletler doğarken, büyük bölümünü Fransız ve İngiliz emperyalistleri kendi aralarında paylaştılar.

Kürtlerin de yakın desteğini alan Türk burjuvazisi, Türk toprakları üzerinde çetelerin başlattığı kurtuluş savaşının başına geçerek, işgal kuvvetlerine karşı verdiği mücadeleyi kazanır. Türk burjuvazisinin sonradan başına geçtiği bu hareket tam bir ulusal ve demokratik hareket niteliğine bürünmez. Burjuvazinin 1789 Fransız devrimi ile sağladığı gelişmelere ulaşamadığı gibi, 1917 Ekim devriminin Rusya'da yarattığı gelişmeleri de hedeflemez. Bu anlamda tamamlanmayan bir hareket olarak kalır. Daha hareketin geliştiği yıllarda emperyalizmle bir uzlaşma içerisine girilir. İşçi-köylü, halk düşmanı yüzü hareketin ilk yıllarında kendisini açığa vurur. Bu anlamda, Türk burjuvazisi ileri bir karaktere de bürünebilecek olan bir hareketi, daha başlangıçta kendi şovenist, halk düşmanı karakteri içine alarak boşa çıkarır. Bu yıllarda dışta meydana gelen bazı gelişmeler, hareketin bu niteliğini gizlemez.

1950'li yıllara gelindiğinde Türkiye emperyalizmle içerisine girdiği sıkı ilişkilerin bir sonucu olarak, NATO'ya alınır; Kore'ye asker gönderir ve emperyalizmin Ortadoğu bekçiliğini üstlenir. Bu yıllar, Türk egemen sınıflarının kendi gerçek yerlerine biraz daha oturduğu ve esas olarak yüzünü ortaya çıkardığı bir dönemdir.

Şimdi, Türk egemen sınıflarının NATO'ya girişi ve bundan sonra meydana gelen gelişmeleri biraz daha yakından inceleyelim.

NATO, II. Dünya Savaşı sonrasında emperyalistlerin sosyalizmin artan gücüne karşı koymak amacı ile 1949 yılında oluşturdukları siyasi-askeri nitelikte bir örgütlenmedir. Orijinal adı ile North Atlantic Treaty Organization (Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü) olan NATO, emperyalist devletlerin sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir saldırı örgütü durumundadır.

Türkiye'nin NATO'ya katılmak istediği 1950 yılında, bu örgütlenmede ilk saldırılarından birini Kore halkına karşı gerçekleştirecektir. Amerikalı General Mac Arthur komutasında, içinde Türk askerlerinin de bulunduğu bir kuvvet Kore'ye çıkarma yapar. Kore halkına karşı vahşi saldırılar gerçekleştirilir. Kore halkına karşı yürütülen savaş içinde, 1951 yılında Türkiye'nin NATO'ya alınması kabul edilir. Böylece Türk burjuvazisi, Kore savaşı ile NATO'nun bulunmaz bir uşağı olduğunu kanıtlar. Yani Türk egemenleri NATO'ya girişlerini kanlı bir saldırıya girişerek onaylatırlar. Emperyalizm için sadece Ortadoğu'da değil, her yerde savaşacağını kanıtlar.

İşte, Türk egemenlerinin NATO'ya girişi tam da tarihlerine yaraşır bir şekilde gerçekleştirilir. Eskiden kendi adına kılıç şakırdatan Türk egemenleri, bu kez emperyalizmin en sıradan bir uşağı olarak şakırtılarını sürdüreceklerdir.

Bu örnekte tarihsel bir gerçekliğin, güncel gelişmelerde yeniden sahneye konuluşunu görüyoruz. Türk egemenlerinin adeta iliklerine kadar işlemiş olan şovenizm, halk düşmanlığı, içte ve dışta şiddeti vazgeçilmez bir araç olarak kullanma, bu sınıfın ayrılmaz bir özelliği olarak yeniden kendisini değişik tarihsel koşullarda da olsa gösterecektir.

Türk egemenlerinin NATO adına Kore'ye kadar asker göndermeleri, nasıl bir iflah olmaz uşaklıkla ortaya çıktıklarına açık bir kanıt oluşturmaktadır. Nitekim, Türk egemenleri NATO içerisinde uşak ve saldırgan rolünü günümüze kadar da, en gerici, şoven ve insanlık düşmanı bir şekilde yerine getirmiştir.

Ülkesinde en ufak bir demokratik kıpırdanmanın gelişmesine müsade etmediği gibi, Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı sömürgecilikle de tam bir azgın gerici olarak ortaya çıkmıştır. Şimdi, bütün bu özellikler, çok önemli bazı ipuçlarını yakalamamıza ve burdan gerçeği aydınlatmamıza yol açıyor. Türk egemen sınıfları, tarihlerinde olduğu gibi, günümüzde de halk düşmanı bir karakteri sergiliyor. Fakat, günümüzde nitelikte herhangi bir değişme olmasa da, Türk egemenlerinin konumunda değişiklikler oldu. Daha önceleri kendi adına halklar üzerinde kurduğu hakimiyeti, bugün emperyalizmin bir uşağı olarak geliştirmektedir. Tam da bu uşak karakterine yaraşır bir şekilde hareket etmekte, emperyalizmin çıkarlarını güvence altına almak için her türlü maceraya atılmaktadır. Türk egemenlerinin bugün geldiği nokta budur. İran'da şahlığın yıkılması ile birlikte, emperyalizmin NATO içindeki rolü olarak bekçiliğini Ortadoğu'da üstlenmiştir. Bugün herkesin de bildiği gibi Türk egemenleri Ortadoğu'da NATO'nun bekçiliği görevine getirilmiştir.

Türk egemen sınıflarının böylesi bir özellik arzeden gelişim tarihlerine, bir de halklar üzerinde uyguladığı katliamları eklersek, ortaya nasıl bir sınıfın çıktığını tasavvur etmek zor olmasa gerek. Emperyalizmin saldırgan, insanlık düşmanı niteliği ile bütünleşen Türk egemenleri kendi özelliklerinin de buna uygunluğundan dolayı, NATO'nun siyasi-askeri amaçlarını gerçekleştirmek için adeta biçilmiş bir kaftandır. 1950 ve sonrası yıllar, bunun örnekleri ile doludur.

12 Eylül, Türk egemen sınıflarının vardığı son durak

Türk egemen sınıflarının hakimiyetleri geliştirme bakımından vardıkları en son durak 12 Eylül faşist-askeri darbesidir. Egemenliklerini bundan daha öteye geliştirmeleri mümkün görünmemektedir. Çünkü faşizmden öte gidebilecekleri herhangi başka bir yolları yoktur.

Faşizmin hazırlıkları, emperyalizmle birlikte geliştirildi. NATO, Pentagon ve CİA karargahları, darbenin planlandığı merkezler durumundadır. Burada planlanan darbe, Türk faşist generalleri tarafından uygulandı.

12 Eylül faşist darbesine öyle kendiliğinden ulaşılmadı. Bunun altında yatan birçok neden var. Gerek içte meydana gelen gelişmeler, gerekse de bölgesel gelişmeler, Türkiye'de faşist bir darbenin varlığını kaçınılmaz bir hale getirmiştir. Bundan dolayı, 12 Eylül faşist darbesine gidildi.

Hemen yeri gelmişken şunu da belirtmek istiyoruz. 12 Eylül faşist darbesi, kısa bir dönem öncesinin hazırlıklarına da dayanmamaktadır. Bu, Türk burjuvazisinin gelişimine olduğu kadar, bölgede meydana gelen değişikliklere de çok sıkı bir şekilde bağlıdır.

Türk burjuvazisi, daha doğuşunda ve Kemalistlerin şahsında TC olarak ortaya çıktığı dönemde, faşist bir karakterde şekillenmiş, ancak bunu, 12 Eylül askeri darbesi ile birlikte tümden açığa çıkarmıştır. Bu anlamda 12 Eylül askeri faşist darbesi, Kemalizmin gerçek özüne dönüşmesi; yani faşist yüzü ile ortaya çıkmasıdır. Türk burjuvazisinin izah ettiğimiz gelişimi de bu konuda son derece açık bir örnek oluşturmaktadır.

1970'lere doğru gelindiğinde, devletteki faşist tırmanış belirgin bir hal almıştır. Özel Harp Dairesi eliyle, bu tırmanış daha da geliştirilmiştir. Nitekim bu Daire, devletin faşistleştirilmesini adım adım gerçekleştirecek ve en sonunda da bunu 12 Eylül'le tamamlayacaktır. 12 Eylül'e gelmeden önce, devlet de, amacına ulaşmak için birçok adım atacaktır. Bu Özel Harp Dairesi'nin faaliyetleri daha önceleri çeşitli biçimlerde işlendiğinden dolayı, burada fazlası ile üzerinde durmayacağız. Ancak, bu Daire'nin rolünün çok iyi kavranması gerekmektedir. Sözkonusu Daire, bugün de halkımız üzerinde sömürgeci terörün uygulanmasında birincil derecede bir rolü oynamaktadır.

12 Mart 1971 darbesi, bu faşist tırmanış için önemli bir dönüm noktası oldu. 12 Mart'ta faşist bir darbe denenir. Fakat koşulların yeterince olgun olmamasından dolayı, bundan sonradan vazgeçilir. Fakat devleti faşistleştirme planlarından vazgeçilmez. I. MC ve II. MC hükümetleri döneminde yoğunlaştırılan faşist terör, bunun bir ön adımı olarak uygulamaya sokulur. Öyle ki, Özel Harp Dairesi bu dönemde birçok katliamı bizzat planlayarak gerçekleştirir. Bundan amaç açıktır. Devlet faşistleştirilecek, Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci mücadele terörle ezilecek veya sindirilecektir.

Bunun için de, bir yandan sivil faşist terör hareketlerine başvururken, diğer yandan ise, Özel Harp Dairesi, MİT ve kontr-gerilla eliyle saldırılar tezgahlanır. Türk egemen sınıfları, içte ve dışta, emperyalizmin yüklediği rolü yerine getirmek için, faşist bir gelişmeye büyük bir ihtiyaç duyar. Bu nedenle, gerek içte ve gerekse dışta buna yönelik çeşitli girişimlerde bulunur.

1974 yılında, ABD'nin de açık isteği ve desteği ile Kıbrıs'a müdahale edilir. Aslında Kıbrıs'a karşı gerçekleştirilen işgal, bölgeye yönelik işgal ve saldırıların da bir provası niteliğindeydi. Yüzbinlik bir sayıya ulaşan askeri bir güçle, Kıbrıs'a çıkarma yapılır. Türk ordusunun karşısında, adına ordu bile denilemeyecek kadar zayıf bir güç vardır. Kıbrıs'ın yarıya yakını ele geçirilir. Burada Rum halkı üzerine uygulanan katliamlar, benzerlerini aratmaz.

Türk burjuvazisi Kıbrıs'ı işgal etmekle, içte şovenizmi körüklediği gibi, dışta de saldırgan yüzünü ortaya koymuştur. ABD emperyalizmi ile ortak geliştirilen bu işgal, emperyalizmin Ortadoğu'da yeni bir saldırı üssüne kavuşmasını da birlikte getirir.

Dışta oynadığı role bağlı olarak, içte de, faşist özünü dışa vurmak için komplolar geliştirir. MİT ve Özel Harp Dairesi, MHP'de birleşen sivil faşistlere de dayanarak katliamlar geliştirirler. Sivas, Çorum, Malatya vb. yerlerde toplu katliam girişimlerinde bulunulur. Fakat bu oyunun en kanlısı Maraş'ta sahneye konulacaktır. MİT-MHP ortaklığı ile tezgahlanan bu komploda 1.000'in üzerinde Kürt katledilir. Bu sayının 2-3 katı da yaralanır. Evler yıkılır, ateşe verilir, dükkanlar dağıtılır. Kısaca, tam bir terör ortamı yaratılarak, Kürt halkı sindirilmek istenir. Maraş katliamının hemen ardından, Kürdistan'ın büyük bir kısmında sıkıyönetim ilan edilir. Zaten, sıkıyönetim ilanı, faşizmin ayak seslerinin daha da yakınlaştığının açık bir işareti olur. Ve gelişmeler, 12 Eylül durağına gelinerek tamamlanır. Türk burjuvazisinin faşist özü kendisini açığa vurmuş, ve 12 Eylül durağında askeri üniformaları ile birlikte faşist maske ve armalarını da takmıştır. Bundan sonra, faşist yüzünü gizlemeden ortaya çıkmıştır.

12 Eylül'e kadar devam eden Türk burjuvazisinin faşistleşme evrimini kısaca da olsa izah ettik. Bu izahlarımız, Türk egemen sınıfının karakterinin de anlaşılması için önemli bir açıklığı getirmektedir. Bu temelde daha özgül bazı sorunların kavranması da, daha kolaylaşmıştır. Görüldüğü gibi, Türk egemen sınıflarının çok farklı bir gelişimi vardır. Benzerlerinden kendisini birçok yönüyle ayıran yönler vardır. Hem doğuşu, hem gelişimi ve hem de durumu benzerleriyle karşılaştırıldığında birçok yönüyle kendisine özgü yanları ve apayrı özelliklere sahip olan gerici, şoven ve bugün faşist bir sınıf gerçekliğiyle karşılaşıyoruz. İşte bugün karşı karşıya bulunduğumuz düşmanın özellikleri böyle. Düşmanımız sadece faşist karakterine dayanmıyor. Aynı zamanda emperyalizmin en saldırgan kesimi olan ve Reagan şahsında bugün en somut ifadesini bulan ABD'den de yakın destek görüyor. Böylesi bir düşmanla mücadele ederken, onun dayandığı temelleri ve niteliği kavramanın önemi küçümsenemez. Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı dayattığı haksız ve karşı-devrimci terörün altında yatan nedenlerden çok, bugün nasıl uygulandığı üzerinde de durmakta yarar var.

12 Eylül sonrası ve Kürdistan'da durum

ABD, diğer emperyalist devletler ve Türk sömürgecilerinin bugün sıkı bir şekilde sarıldıkları "uluslararası terörizm" tezi, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çıkarılan bir saldırı aracı haline getirilmiş durumda. Bu tezin arkasına sığınan emperyalistler ve faşist Türk devleti, ulusal kurtuluş mücadelemizin uluslararası alanda destek görmesini engellemeye çalışmaktalar.

Ulusal ve uluslararası terörizm tezi, faşist Türk sömürgecilerinin çok sıkı bir şekilde sarıldıkları bir tez olmakta. Bunu dayandırdıkları gerekçeleri, konumuzun ilerleyen bölümlerinde açıklayacağız. Tabii TC, uluslararası alana bu şekilde bir saldırganlıkla yönelmekte ve kendi gerçek yüzünü gizlemeye çalışmaktadır. Bir başka ifade ile bu tezi, kendi terörünü gizlemek için bir kılıf olarak kullanmaktadır.

Tarih, buna benzer örneklere çok sayıda tanık olmuştur. Marks ve Engels, **Komünist Partisi Manifestosu**'nda burjuvazinin gerçekten kendisinin yaptıklarını, proletaryaya mal etmek istediğinden bahsederler. Aradan 150 yıla yakın bir zaman da geçmiş olsa, burjuvazinin bu özelliğinde herhangi bir değişiklik meydana gelmiş değildir. Bugün emperyalistler sosyalist ülkeleri saldırgan, ulusal kurtuluş savaşlarını ise terörizm olarak nitelemektedirler. Gerçekte ise hem saldırgan ve hem de terörizme başvuran kendisidir. Benzer bir örneği, günümüzde Türk burjuvazisinin şahşında görülmektedir. Kendi vahşetini ve terörünü gizleyerek, ulusal kurtuluş mücadelemize aynı sıfatları yüklemeye çalışıyor.

12 Eylül faşist-askeri darbesi ardından Türk sömürgecilerinin halkımız üzerinde yürüttüğü işkence, zulüm ve katliam boyutları ölçülemeyecek düzeydedir. Kürdistan halkına yeniden bir katliam yaşattırılarak ulusal uyanışının önüne geçilmek istendi. 12 Eylül faşist darbesinin dış nedenleri olmakla beraber, esas olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engellemeye yönelik olduğu bilinmektedir.

Bu nedenden dolayı da esas olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini hedefledi. Faşist Türk devletinin bölgede rolünü oynaması da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesine bağlıydı. Bunu başaramadan faşist Türk sömürgecilerinin bölgeye açılması, başta Musul-Kerkük olmak üzere birçok alana askeri müdahalede bulunması bir hayli güç olacaktı. Emperyalizmin de yakın desteği ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmaya yönelik saldırılar gündeme geldi.

NATO, CIA karargahlarına bağlı olarak Özel Harp Dairesi'nin faaliyete geçirildiğini görmekteyiz. Zaten saldırıları, esas olarak yürüten merkezin kendisi de budur. Bu anlamda Özel Harp Dairesi, Türk egemen sınıflarının terör merkezidir.

12 Eylül sonrasında Özel Harp Dairesi'nin faaliyetlerindeki artış, olağanüstü bir boyuttadır. Kürdistan'da yürütülen işkence, katliam ve zulüm bu dairede planlanmış ve uygulamaya geçirilmiştir. Kürdistan tam bir terör çemberi içerisine hapsedilmiş, insanlar büyük oranda zulüm altına alınmış, işkence görmeyen hemen hiçbir insan kalmamıştır. Sürgün planları yeniden gündeme konulmuş, yüzlerce köy zulüm altında yaşanamaz bir hale getirilmiştir.

12 Eylül'ün hemen ardından Kürdistan'a saldırılmış, ordu köy köy operasyonlar düzenleyerek katliamlara ve yaygın tutuklamalara girişmiştir. Diyarbakır, Elazığ, Antep, Erzurum, Maraş ve Adana cezaevleri Partimizin militan ve sempatizanları ile doldurulmuştur. Dersim, Mardin, Batman, Pazarcık vd. birçok alanda onlarca devrimci alçakça katledilmiştir. Kürdistan tam bir vahşet ortamına dönüştürülmüştür.

Köy operasyonlarında, mahalle ve ev baskınlarında kitlelere en adi işkenceler yapılmıştır. İnsan onurunu ayaklar altına alan birçok uygulama yapılmış, birçok yurtsever köylü bu baskın ve operasyonlarda katledilmiştir. Buna bağlı olarak cezaevleri de bir işkence merkezi haline getirilmiştir. Devrimcileri davalarından vazgeçirmek için her türlü uygulamaya başvurulmuştur. İşkencenin her türlüsü uygulanmış; kaba dayaktan joplamaya, falakadan elektriğe, fosseptik çukuruna sokmadan günlerce aç-uykusuz bırakmaya kadar her türlü uygulamaya, tutuklular maruz bırakılmıştır.

Bütün bu terör uygulamalarında güdülen amaç açıktır: Önemli bir gelişme sağlamış olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurmak ve bir daha toparlanmasının önüne geçmektir. Bu amaçla, özellikle de cezaevlerinde baskı ve işkence yoğunlaştırılmıştır. Partinin önde gelen kadroları burada teslim alınıp Partinin yeniden toparlanma çalışmalarına büyük bir darbe vurulmak isteniyordu. Bu amaca ulaşmak için özellikle de Diyarbakır cezaevine yönelik olarak büyük bir vahşet gerçekleştirildi. Bu cezaevinde yapılan uygulamalar üzerinde daha önceleri genişçe duruldu. Bütün okuyucularımız bu konuda bilgi sahibidirler.

Diyarbakır zindanlarında gerçekleştirilen uygulamalar Türk egemen sınıflarının terörizminin en belirgin olarak kendisini açığa çıkardığı bir alandır. Burada uygulanan vahşet bütün dünyada duyuldu. Aynı zamanda dünya ilerici insanlığının büyük tepkisini aldı. Faşist Türk devletinin uyguladığı katliamlar, bütün dünya tarafından lanetlendi. Belli başlı insan hakları kuruluşları faşist Türk devletini protesto ettiler. İşkence ve katliamları üzerine binlerce sayfayı aşan raporlar yayınladılar. Uluslararası alanda tanınmış birçok hukukçu, gazeteci Kürdistan'ı ve Diyarbakır zindanlarını dolaştı. Kürdistan'da uygulanan zulmü, yerinde tespit ettiler. Bu sonuçları raporları ile birlikte İnsan Hakları Mahkemesi'ne, Uluslararası Af Örgütü vb. diğer kuruluşlara ilettiler. Cezaevindeki yaşam ve Kürdistan'da uygulanan zulüm bu kuruluşların yaptığı açıklamalarla kamuoyuna duyuruldu.

Aynı dönemde Avrupa başta olmak üzere daha birçok alanda faşist Türk cuntası aleyhine geniş bir kamuoyu oluştu. İnsan haklarına saygı duyan ve halkların bağımsız gelişmesinden yana olan bütün kurum, kuruluş ve kişiler, Türk faşist devletinin Kürdistan halkına karşı uyguladığı zulmün karşısında seslerini yükselttiler; ve halkımıza yakın desteklerini sundular.

Bütün bu gelişmeler olurken, Türk sömürgecileri ise büyük bir sahtekarlık örneğine başvurarak oyunlarını devam ettirdiler. Faşist yüzlerinin, ilerici insanlık tarafından lanetlenmesine rağmen, bu azgın halk düşmanı cellatlar işkence, zulüm ve katliamlarını devam ettirdiler. Bu terör günümüzde de halen en vahşi biçimlere bürünerek devam etmektedir.

PKK'nin 1982'de gerçekleştirdiği II. Kongresi ile birlikte ülkeye dönüş kararını alması, faşist terörde tırmanışı da artırır. Sömürgeci Türk devleti, içerde ulaşamadığı amacını dışarda gerçekleştirmek için, saldırılarını dışarı kadar uzatır. 1983 Mayıs'ında Türk ordusu, Güney Kürdistan'a müdahale eder. Bu müdahaleden güdülen amaç açıktır: Burada üslenmiş olan PKK'nin kadro ve savaşçılarını, daha Kuzey Kürdistan'a girmeden imha etmek, böylece hareketin toparlanmasını boşa çıkarmaktır. Ancak Türk ordusu bu saldırıda amacına ulaşmayacak, Güney Kürdistan'ın dağlık alanlarında çakılıp kalacaktı. Bu saldırı harekatı ulusal ve uluslararası alanda bir tepki görecektir. Benzer örneklere, Güney Afrika'nın Namibya ve Angola'ya, Israil'in Lübnan'a karşı geliştirdiği harekatlarda rastlıyoruz. ABD ise bütün emperyalist rejim adına bu türden saldırıları yürütmektedir. Fakat Türk devletinin Güney Kürdistan'a saldırısı da bu örneklerden farklı bir nitelikte değildir. Bu, sadece uluslararası hukuk kurallarını hiçe sayan bir harekat değil, aynı zamanda her türlü insan hak ve kurallarını da ihlal eden bir saldırıdır.

Türk basınının bu saldırıya yaklaşımı ve veriş tarzı da, bizim yaklaşımımızı doğrulayan diğer bir örneği oluşturmaktadır. Manşetten verilen saldırı haberi ile kamuoyunun yaklaşımı çarpıtılmak istendi. Öyle ki, saldırı harekatında bir tek PKK'li sempatizan bile yakalanmamışken, binlerce köylü toplatılıp, bunlar PKK savaşçıları olarak gösterilmiştir. Yine, işe Ermeni örgütlerinden ASALA'nın adı da karıştırılmış; "PKK ve ASALA militanları yakalandı" biçiminde asılsız haberlerle sömürgeci basının sayfaları doldurulmuştur. Aynı yalan haberler uluslararası alanda da yaygınlaştırılarak, TC'nin Güney Kürdistan üzerinde uyguladığı terör hareketi meşru bir harekatmış gibi gösterilmeye çalışıldı. Tabii olayın bütün gerçek yönleri gizlenerek gelişmeler, Özel Harp Dairesi'nin kaleminden ve açıklamalarından yansıtıldı. Bütün bunlarda güdülen amacın ne olduğu ise bilinmeyen bir şey değildir. Önemli bir gelişme sürecine girmiş olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bir terör hareketiymiş gibi gösterip saldırılarına gelebilecek tepkilerin önüne geçmek isteyen sömürgeci Türk devleti bu dönemde yoğun bir saldırı içerisine yöneldi.

Yaşanan somut ve güncel olaylar haklı olan tarafın gerçekliğini apaydınlık bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Sömürgeci Türk devletinin güncel gerçekleri çarpıttığı ve kendi saldırgan yüzünü gizlemek için çeşitli entrikalara başvurduğu inkar edilemez bir gerçek olarak ortaya çıkmıştır. Her ne kadar sınırötesinde terör hareketini temizleme gibi bir kılıfa büründürülmüş ve uluslararası alana da böyle yansıtılmış olsa da, bu saldırının altında yatan gerekçelerin daha başka şeyler olduğu ortaya çıkmış ve TC'nin terörist yüzü açıkça anlaşılmıştır.

Daha sonraki gelişmeler de bu konuda açık bir örnek teşkil etmektedir. Sömürgeci Türk devleti sadece bu saldırı ile yetinmemiş, yoğun bir işkence ve zulüm furyasını yeniden başlatmıştır. Köy baskınları ve operasyonlara ağırlık verilmiştir.

15 Ağustos 1984 tarihinde Eruh ve Şemdinli'nin basılması ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yeni bir atılım başlatması ile birlikte sömürgeci Türk devletinin saldırıları daha da artmıştır. Kürdistan halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkışı, sömürgeci Türk devletini şaşkına çevirmekle kalmamış büyük bir şok içerisine de sürüklemiştir. Bu şokun etkisinden kolaylıkla kurtulamayan Türk sömürgecileri, halkımızın bu uyanışını engellemek için büyük bir saldırganlıkla uygulamalarına hız vermişlerdir. 15 Ağustos Atılımının Kürdistan halkı üzerinde yarattığı güçlü etkiyi boşa çıkarmak için her türlü yönteme başvurmuşlardır.

Kürdistan halkı ile Türk sömürgecileri arasında esaslı karşılaşma da, denilebiir ki, 15 Ağustos ile birlikte başlamıştır. Kürdistan halkı bu tarihle birlikte Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü mücadeleyi yeni bir aşamaya vardırmıştır. Türk sömürgecilerinin ikinci kez, "bitirdik, artık bir daha Kürtlerden ses çıkmaz" dedikleri bir dönemde Kürdistan halkı PKK önderliğinde ulusal kurtuluş savaşını daha güçlü bir zirveye ulaştırarak, silahlı mücadeleyi başlattı.

Halkımızın yüzyılların süregelen kölelik zincirini kırmak için başlattığı bu mücadele, tabii ki Türk sömürgecilerinin de büyük bir saldırısı ile karşılaşacaktır. Kürt varlığını dahi kabullenmek istemeyen Türk sömürgecileri açık ki bu halkın ulusal kurtuluş savaşını da reddedecek ve bunu engellemek için tarihinin ve günümüzün bütün gericiliğini arkasına alacaktır. Nitekim Türk sömürgecileri de tarihlerine en yaraşır olanı seçtiler. Bütün tarihi boyunca hep insanlığın ve toplumun gelişmesini durdurmaya çalışmış olan bir egemen sınıfın, tarihinin en gerici dönemini yaşadığı bir aşamada yapacağı bundan farklı bir şey de olmayacaktır. Bugün TC her bakımdan gelişmesinin en son aşamasına gelip dayanmıştır. Bu nedenle, çürümüş ve gerici varlığını yaşatmak için elinde var olan tek kozu şiddete dayanmaktadır. Halkımız üzerinde uyguladığı karşı-devrimci saldırı ve şiddet harekatları TC'nin varlığını zorla ayakta tutma çabalarından başka bir şey değildir. Bir tek sermayesi bu kalmıştır. O da bunu en uç noktalara kadar vardırıp uygulamaktadır.

15 Ağustos Atılımının ardından günümüze kadar da Türk sömürgecilerinin uyguladığı bu olmuştur. Özel savaşın çeşitli biçimlerine başvuran Türk sömürgecileri gerici varlıklarını ayakta tutmak için büyük bir çaba harcadılar. Son üç yıl içerisinde gerçekleştirilen uygulamalar bu konuda apaçık bir örneği oluşturmaktadır. Karşı-devrimci terörü kitleler üzerinde daha da yaygınlaştırmak için bunun birçok biçimi bulunmuş ve büyük bir şiddet örneği sergilenerek uygulanmıştır; ve halen de uygulanmaktadır. Türk sömürgecileri içerisine düştükleri bataktan kurtulmak için, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşını durdurmayı en büyük hedefleri olarak belirlemişlerdir.

Son yıllar içerisinde uygulanan bazı özel savaş yöntemleri, Kürt halkının nasıl bir faşist terör ile karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Türk sömürgecileri hem kendi, hem de emperyalizmin şimdiye kadar var olan tecrübelerinden yararlanarak birçok uygulamayı geliştirmektedir. Emperyalizmin Vietnam vb. alanlarda, bugün özellikle de Latin Amerika ülkelerinde uyguladığı özel savaş yöntemlerini özenle ele almış ve hepsini de peşpeşe Kürdistan'da uygulamaya başlamıştır.

Birçok devrimde rastlanıldığı gibi, yine Türk tarihine de Hamidiye Alayları olarak geçen milis çeteler yeniden örgütlenmeye başlanmış, bunlar en modern araçlarla donatılarak ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırıya geçirilmişlerdir.. Bu hain milis çetelerin üslendiği alanlar ise bir karakoldan daha fazla tahkim edilmiştir. Bunların benzerlerini, Latin Amerika ülkelerinde "kelle avcıları" olarak, başka alanlarda ise "beyaz terör çeteleri" ismi altında görüyoruz. Nitekim bunlara, kelle avcılığ da verilmiş, her bir devrimcinin başı için milyonlarca lira konmuştur.

Bunlarla da yetinilmemiş, özel tim birliklerinin, diğer adıyla kontraların örgütlendirilmesine geçilmiştir. Sayılar şimdiden 10 binin üzerine çıkarılmıştır. Bu kontraların yanında özel kolordu, komando birlikleri gibi vurucu güçlerin Kürdistan'a sevkiyatına da hız verilmiştir. Bütün bu hareketlilik ise, Kürdistan'da Kürt halkına karşı savaş yürütmek için ortaya çıkarılmıştır. Somut gelişmelerin de çok açık bir şekilde ortaya çıkardığı gibi, Türk sömürgecilerinin ordusu, karşı-devrimci terörü yürütmekte tek başına yetmemekte, bu ordu kendi varlığını yaşatmaktan bile aciz bir durumdadır. Bu nedenle özel birliklerin kuruluşuna gidilmiş ve bütün bu karşı-devrimci güçler de en modern silahlarla donatılarak halkımızın üzerine saldırtılmıştır. Bu birlikler, bugün Kürdistan'da en vahşi saldırılarını gerçekleştirmekte ve katliamlarını yürütmektedirler. Kürdistan halkı üzerinde sürekli bir terörü uygulayarak, halkı Türk sömürgeciliği ile işbirliğine zorlamakta, ulusal kurtuluş mücadelemizin karşısına çıkarmak istemektedirler.

Yaşanan bu somut durumdan dolayı halkımızla Türk sömürgeciliği arasındaki savaşın en kanlı ve en önemli bir aşamasına geldiğini belirtmek, bir abartma olmaz. Bu şiddetli savaşın sonucunda tarih her zaman şahit olduğu gibi meşru ve haklı taraf olan halkımız kazanacaktır. Bu sonucu engellemek veya en azından geciktirmek için de sömürgeciler içte ve dışta bütün çarelere başvurmakta, bunun son bir örneği olarak terörizm iddiasına bütün gücüyle sarılmaya başladı. Bu iddiayla, halkımızın savaşını lekelemek istiyor. Onun ilerici insanlık ile olan bütün bağlarını kesmeye çalışıyor. Tabii bu iddianın tutmadığı ortada. Ama biz yine de bu konuda da görüşlerimizi açmak istiyoruz.

DEVAM EDECEK

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

Cüceliği Aşalım, PKK'nin Yüceliğine Ulaşalım

Fuat

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Beyaz katliam, çağın en vahşi fiziksel soykırımlarından birinin yarattığı maddi temel üzerinde, kılıç artıkları olarak tabir edilen soykırımdan geriye kalanların kendi ulusal kimlikleri ve kişiliklerinden arındırılması, geçmişle bağları koparılarak egemen ulus gerçekliği içinde erimelerinin sağlanmasıdır. Dersim Direnişinin bastırılmasının ardından kemalist sömürgeciliğin gerçekleştirmeye çalıştığı şey budur. Bu temelde özellikle genç kuşaklar kendi ulusal kültürlerine yabancılaştırılmış, Dersim insanının "asıl Türk" olduğuna ilişkin geliştirilen propagandalarla yabancılaştırma politikasına etkinlik kazandırılmaya çalışılmıştır. Kürdistan'ın diğer alanlarından daha yoğun bir tarzda yaygınlaştırılan Türkleştirme yuvaları niteliğindeki sömürgeci eğitim kurumları, ana kucağından koparılan bebeleri "Türklük ruhu ve şuuru" içinde eritme işlevini gören birer insan değirmeni olmuşlardır.

Katliamın üzerinden ortalama on yıl geçtikten sonra çıkarılan bir yasa ile sürgüne gönderilenlerin eski yerlerine dönmelerine izin verilmiştir. Bunun üzerine mecburi iskana tabi tutulan Dersim kitlesinin ağırlıklı bölümü yeniden kendi öz topraklarına dönmeyi tercih etmiştir. Fakat bu dönüş günümüzde gördüğümüz nitelikteki bir anavatana yöneliş olmaktan son derece uzaktır. Sürgüne gönderilen insanlar önemli ölçüde sindirilmiş, umutları kırılmış, boyun eğmeyi kabullenmiş ve bastırılmış olarak Kürdistan'a dönmüşlerdir. Yeni bir başkaldırının zeminini ortadan kaldırmak amacıyla her şey yapılmış, devletin güçlü olduğu ve yıkılmazlığı efsanesi beyinlere kazınmaya çalışılmıştır. Bütün bunlara rağmen, açlık ve yoksullukla başbaşa yaşayacağını bilse bile, insanların sömürgeci Türk devletinin kendilerine Türkiye alanında tutmak amacıyla sunduğu bazı olanakları yüzüstü bırakarak kendi öz topraklarına dönmeleri yurtseverlik duyguları ve geleneğinin canlılığının kanıtı olmaktadır.

Kemalist TC'nin çifte katliamı, kitlelerde dehşetli bir ürküntü yaratmıştır. İnsanlar TC'nin düşman bir güç olduğunu çoğunlukla bilmekte, maruz bırakıldıkları zulüm ve katliamın kaynağını uzun bir tarihsel geçmişe kadar dayandırmaktadırlar. Zulüm ve zorbalığın boy hedefi haline gelmek adeta bir kader gibi benimsenmektedir. Bu kaderci anlayışa göre TC'nin görevi baskı ve zulüm uygulamak, buna karşılık Dersim insanına düşen ise buna sonuna kadar katlanmaktır. Sosyal-şoven solun faaliyetlerini umursamaz bir tutumla izleyen insanlar, ulusal kurtuluşçu gelişmenin ilk kıvılcımlarını gördüklerinde korku ile karışık yakın bir ilgi göstermişler; endişelerini ortaya koymanın yanısıra Kürdistan sorununu tartışmaktan geri durmamışlardır.

1960'lı yıllarda Dersim'in sömürgeci kapitalizme açılmasıyla birlikte, yüzyıllardan beri kök salınan ve her türlü vahşete rağmen farkedilmeyen ata yadigarı topraklardan hızlı bir kopuş başlamıştır. Tarımsal üretimin yapıldığı toprakların çok az olması yüzünden, Dersim kitlesinin ezici çoğunluğunu oluşturan yoksul köylülük, gelişen sömürgeci kapitalizm karşısında yaşamını idame ettirmenin yolunu sömürgeci ülkenin metropollerine akın etmekte bulmuştur. Bu zemindeki proleterleşme Türkiye'nin sanayi kentlerine kayış biçiminde geliştiği için güçlü bir maddi temelden yoksundur. Sömürgeci kapitalizmin neden olduğu yoksulluk ve sefalet sömürgeci devlet terörü ile birleşince, insanlar çareyi yeni bir sürgünü göze almakta bulmuşlardır. Bu açıdan bakıldığı zaman, Dersim zemininde şekillenen devrimciliğin mevcut maddi ortamın etkilerini yoğun bir tarzda dışa vurduğu görülecektir. Maddi ortam bu devrimcilik türü üzerinde etkilerini derin bir biçimde hissettirecektir.

Sözkonusu devrimcilik en belirgin özelliklerini TİKKO hareketinde bulmaktadır. Denilebilir ki, başındaki Türkiye sözcüğünü değiştirerek TİKKO'ya "Tunceli İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu" adını vermek çok daha isabetli olacaktır. Çünkü bu hareket kadro ve savaşçı güçlerini esas olarak bu alandan devşirmiştir. Bilindiği üzere bu hareketin isyancı ve direnmeci bir özelliği vardır. Türkiye sol hareketi içinde yoksul köylülüğü temsil etmesi nedeniyle, TİKKO biraz daha uzun soluklu bir akım olma özelliğini kazanmıştır. Bu solun çeşitli gurupları ciddi bir direnme göstermeksizin kendi mevzilerini faşizme terkederken, bu akım az da olsa ve sonuç alıcı bir yönelim içine girmese de direnişi temsil etmiştir. Ancak TİKKO'da ifadesini bulan türden devrimciliğin gideceği nokta bellidir. Bu tükeniş noktasıdır. Tükenme noktasına kadar gidiş yeni ortaya çıkan bir şey değildir. Esas olarak 12 Eylül askeri-faşist darbesine gelinceye kadar önemli oranda gerçekleşen ve faşist darbe ile birlikte kendi yenilgisini tamamlayan bir tükeniştir. Daha sonra görülen karşı koyuşlar örgütlü birer direniş olmanın bir hayli uzağında kalmıştır. Bunlar daha çok örgütü ele geçirmiş olan bazı karanlık güçlerin faşizme karşı direnmek isteyen ögeleri katlettirmeleri, adeta bunun ortamını yaratarak kararlı ögeleri imha ettirmeleri temelinde vücut bulan karşı koyuşlardır.

Türkiye solunun radikal görünümlü çeşitli gruplarına da Dersim'deki gençlik kesiminden yoğun kayışlar olmuştur. Ancak bunların çoğunluğu içinden çıktıkları sosyo-politik ortamın özellikleri ve süzgecinden geçirildikleri kışla kültürünün yoğun etkileri nedeniyle, birçok olumsuzluğun taşıyıcısı olmuşlardır. Düşmanla fiili anlamda ilişkileri olmasa bile çoğunlukla provoke edilmiş yapılarıyla bu örgütler içinde objektif ajanlık görevini yerine getirmişlerdir.

Ben, ister olumlu ister olumsuz olsun, katliamın etkilerini hala canlı olarak sürdürdüğü bir dönemde, birer efsane haline getirilen geçmişin direniş ve kahramanlık anılarını dinleyerek büyüdüm. Sömürgecilere karşı direnen halk kahramanları üzerine yakılan ağıtlarda vahşete karşı başkaldıran, fakat her defasında sonu acı bir yenilgiyle noktalanan bu efsaneler, kaçınılmaz olarak çocuk ruhum üzerinde derin bir etkide bulundu. Bunlar her şeyden önce bana düşman kavramını tanıttı. Ne var ki, Türk devletinin Kürt halkının düşmanı olduğunu öğreten bu efsaneler, farkında olmaksızın devletin yenilmezliği ve her şeye kadir bir güç olduğu imajını da empoze etti. Bu nedenle henüz çocukluk yıllarında bile boyun eğmecilik kişiliği kötü bir biçimde koşullandıran ana unsur oldu. Direnen fakat yenilgiye mahkum olan kişilik düşüncesini kişiliğe adeta şırınga etti. Sömürgeciliğe karşı duyduğum kin o koşullarda aşiret kinini aşmadı. Düşmana karşı beslediğim nefret duyguları aşiret intikamcılığı biçiminde tanımlanabilecek bir içgüdüsel tepkinin ötesine geçmedi. İlk öğrenimin ardından başlayan altı yıllık yatılı okul yaşamım, Türkçülük düşüncesinin egemen olduğu, faşist örgütlenmenin ileri boyutlara ulaştığı ve devrimci düşüncelerin fazla bir gelişme sağlayamadığı bir ortamda geçti. Bu dönemde kendiliğinden de olsa zengin-yoksul çelişkisinin derin etkilerini duyarak yaşadım. Faşist niteliği ağır basan ve kışla eğitimini kopya eden yatılı okul disiplini, başlangıçta dışa dönük özellikleri ağır basan kişilik yapısını içe kapanık bir kişiliğe dönüştürdü. Yaşanan çelişkilerin çözümü doğrultusundaki arayış, beni dine sarılmaya ve onu bir kurtuluş yöntemi olarak benimsemeye götürdü. Dinsel ideolojinin etkinliğini yıllarca üzerimde taşıdım.

Bir yandan katliamlara tanık olmuş bir toplumda kaynaklanan ve onun damgasını taşıyan kişilik şekillenmesinin neden olduğu boyun eğmecilik, diğer yandan dinsel tevekkül, kadere rıza gösterme ve kurtuluşu başka dünyalarda arama, orta öğrenimin tamamlanmasına kadar kişilik yapısını koşullandıran başlıca etkenler oldu. Buna sömürgeci kültür kurumlarının bastırmacılığı ve kışla disiplini eklenince, boyun eğmecilik daha derin boyutlar kazandı. Böyle bir yapıyla 1971-72 döneminde üniversiteye girdim. O zaman ideolojik planda bende oluşan bilinç zengin-yoksul ayrımıydı. Milliyet düşüncesi henüz geri plandaydı ve fazla uyanmış bir bilinç niteliğini taşımıyordu. Ancak ezilen ve sömürülen bir kesimden geldiğim bilincini yoğunca yaşıyordum. Türkiye devrimci gençlik hareketinin bastırıldığı, devrimci gençliğin önderlerinin tutuklandığı ve 12 Mart faşizminin baskılarının yoğunlaştığı bir dönemde marksizm-leninizme yöneldim. Buna karşılık felsefede idealizmi aşmada ve dinsel ideolojinin etkisini kırmada epeyce zorlandım.

1972 yılının sonunda PKK Hareketinin önderi Abdullah ÖCALAN yoldaşla tanıştım. Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğunu, bu ülkeyi ulusal kurtuluşun beklediğini ve Kürdistan'da devrimin temel görevinin bu çelişkiyi çözmek olduğunu kapsamlı izahlarla birlikte dinlediğimde, ortaya konulan bu gerçeklere sarılmaktan geri durmadım. Bunun yanısıra Türkiye solunun bazı gruplarıyla da ilişkilerimi sürdürdüm. Düşüncelerini ve özellikle Kürdistan sorununa ilişkin yaklaşımlarını paylaşmadığım halde, onların da düzene karşı oldukları tarzındaki dar yorumdan yola çıkarak, Hareketin ilkelerinin tutarlı ve kararlı bir biçimde savunulmasından uzak kaldım. Bu anlamda daha işin başındayken marksizm-leninizme yanılgılı yaklaşımım sözkonusuydu. Marksizm-leninizmi sınıf mücadelesinin sürdürülmesinin teorisi olarak görmek yerine, "geleceğin toplumunda eşitliği ve özgürlüğü sağlayacak ideoloji" tarzında ele aldım. Bugüne değin etkilerini sürdüren en önemli yanılgılarımdan biri bu oldu. Bu yüzden marksizm-leninizme yaklaşımım esas itibarıyla yüzeysel ve dogmatik bir nitelik taşıdı.

1975 yılında grubun önemli bir kesiminin Kürdistan'a dönmesiyle birlikte ben de Kürdistan'daki çalışmalara katıldım. Bu döneme kadar devam eden teorik inceleme ve araştırma çalışmalarına bir katkım olmadı. Hareketin liderliğinin bu doğrultudaki çalışmalarına en büyük katkıyı sunanlar Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlardı. Teorik araştırma ve inceleme sonucunda etüd edilen marksizm-leninizm, Hareketin liderliği tarafından daha da somutlaştırılmakta ve bu çalışmanın sonuçları düzenlenen toplantılarla grup üyelerine aktarılmaktaydı. Hemen hemen gerçekleşen bu toplantıların tamamına katıldım. Fakat bu aktif değil pasif bir katılım oldu; aynı faaliyetin sonuçlarını benzer toplantılarla başkalarına aktarmak yerine, daha çok onları özümsemeye çalıştım.

1975 ve sonrasında devrimci çalışma yürüttüğüm ilk alan Dersim oldu. Yürütülen ideolojik mücadele kısa zamanda verimli sonuçlar ortaya çıkardı. Böyle bir ideolojinin gelişmelere yol açmaması zaten olanaksızdı. Çünkü bu ideoloji Kürdistan halkının özlemlerini yansıtıyor, ona gerçek kurtuluşun yolunu gösteriyordu. Özellikle devrimci aydın gençlik hızla devrimci hareketin saflarına geliyordu. Yapılan çalışmalar temelinde, Kürdistan'ın öteki alanlarında olduğu gibi Dersim'de de, bu ideolojinin etkinlik alanı hızla genişledi ve kısa sürede kabarık bir kitle temeli ortaya çıktı. Ne var ki başlangıçtaki özlü gelişme, daha sonraları nitelikçe bir dönüşümü yetkin bir tarzda sağlayamadı. Kişisel planda devrim sorununa yaklaşımdaki yetersizlik yüzünden böylesi bir dönüşüm gerçekleştirilemedi.

İdeolojik mücadele, her şeyden önce doğru devrimci düşüncelerin yurtsever halk kitleleri içinde propaganda yoluyla yayılmasıdır. Bu, kişiden ciddi sorumluluklar istemeyen bir çalışmadır. Ancak mevcut koşullarda gelişen kitle hareketi kişiye daha ciddi sorumluluklar yükler. Devrimci sorumluluğun sınırları daha da genişler. Pratik mücadelenin gündeme gelmesiyle birlikte, örgütsel ve eylemsel faaliyetler de ön plana çıkar. Bu tür bir çalışma Hareketin temel çekirdeğinin güçlendirilmesini zorunlu kıldığı için, mevcut güçler arasında yetkin bir ayrışmanın yapılmasını şart koşar. Fakat bu döneme kadar Dersim alanında yürütülen çalışmalarda sınıf mücadelesinin gereklerine uygun davranılmamış, tortuların içinde güçlü öz yetkince yakalanmadığı için süreç içinde niteliksiz bazı unsurlar Hareketin bünyesinde bazı önemli noktalara kadar yükselebilmişlerdir. Birçok olumsuzluğun kaynağı haline gelen bu durum etkilerini uzun süre devam ettirmiştir.

Politik mücadele, büyüyen devrimci görevlerle birlikte devrimcinin kendi kapasitesini geliştirmesini ve kendisini büyütmesini de zorunlu kılar. Dolayısıyla politik mücadele dönemi profesyonel devrimciliği şart koşar, devrimciliğin bir meslek olarak benimsenmesini dayatır. Fakat politik mücadele dönemine geçişle birlikte benim pratiğimde görülen şey, genelde devrimci hareketin kaydettiği gelişmeler karşısında daralma, durgunlaşma, kendini devrimin görevlerine hazırlayamama, gelişmeleri geriden izlemedir. Buna büyüme ve gelişme korkusu adı da verilebilir. Ulusal kurtuluş sorununa ve devrimci görevlere bu tarzdaki yaklaşım, devrimci mücadeleye geçmişin dar intikamcı anlayışıyla yaklaşma, devrimin büyüyen görevlerine kişilikteki paralel bir büyüme ile karşılık vermeyi ve önderlik görevlerini yerine getirmeyi engellemiştir.

Kişinin kendi kişiliğinde büyümeyi sağlayamamasını kişiliğinin içinde şekillendiği maddi ortama dayandırması, gelişmenin önündeki engelleri sosyal ortamın özellikleriyle izah etmesi ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Böyle bir anlayışta ısrar etmek, devrimi reddetmek anlamına gelmektedir. Çünkü devrim mevcut maddi ortamda yapılacaktır. Dolayısıyla mevcut maddi ortamın ürünü olan kişi, kendisini bu ortamdan soyutlayamaz. Kendisini değiştirmedeki kararlılığı ölçüsünde mevcut ortamı değiştirebilir. Değişme ve gelişmedeki isteksizlik ve zayıflık, bir bakıma devrime inançsızlığın dışa vurulmasıdır. Devrime tutku derecesindeki bağlılık dıştalandığından —ki kişilikteki büyümenin ana motoru budur—, ulusal ve toplumsal etkenlerle birçok olgunun izah edilmesi mümkündür. Yani Dersim'de şekillenen kişiliğin yeterli bir büyüme ve gelişmeyi sağlayamayışımın üzerinde belirgin etkiler vardır. Başlangıçta içinde doğup büyüdüğüm bastırılmış ve kaderciliğe gömülmüş ortamdan getirdiğim boyun eğmecilik, köleliği değişmez bir kadermiş gibi ele alan bu yapıdan kaynaklanan kurtuluşa inançsızlık, bunun ardından sömürgeci eğitim kurumlarında kışla kültürü ile karşı karşıya gelmem ve bunun kişilikte yarattığı tahribatlar, devrimci saflardaki sıradan asker olarak kalma mantığının kaynağını oluşturmaktadır. Bu aynı zamanda eski toplumdan kalma alışkanlıkların devrimci saflarda sürdürülmesinden başka bir şey değildir.

Kuşkusuz devrime tutku ölçüsündeki bir bağlılık, devrimin ekonomik, sosyal, siyasal ve ahlaksal amaçlarının derinliğine özümsenmesi, özgüce dayanma ve kendine güven duyma, birlikte çalıştığı yoldaşlara duyulan güven, Partiye bağlılığın bire bin veren bir gelişme tohumu olduğunun derin bilinci ve inancı, bütün bunların pratik içinde uygulanması gelişmenin sağlanması ve bunun arzulanan düzeye çıkarılması için yeterlidir. Bundan dolayı, eğer kişilikte yeterli bir dönüşüm sağlanamıyorsa, bunun nedenlerini saydığımız bu özelliklerdeki yetersizlikte aramak gerekir. Kısacası büyüyememe ve gelişememe, devrime yaklaşım mantığındaki yanılgılar, sosyalizme ve ulusal kurtuluşa karşı hatalı ve yetersiz yaklaşımlarla izah edilebilir. Yanılgılar sadece devrimci saflarda yer alan kişiyi tarihin ve mevcut anın kendisine yüklediği görevleri yerine getirmekten alıkoymakla kalmamakta; dönemin karakteri ve kişinin devrimdeki misyonunun bir gereği olarak devrimci hareketi de ciddi ölçüde zorlayan bir öge olmaktadır.

Politik mücadele dönemine geçiş, mevcut gelişmeleri karşılaya-

bilecek ve her şeyden önce devrimci mücadeleye öncülük edebilecek bir örgütlenmenin yaratılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu dönemin gelişmeleri ancak Parti silahı ile karşılanabilirdi. Oluşturlan programı kendi öz örgülenmesine kavuşturmak şarttı. Bu dönemde gerçekleşen Parti Kuruluş Kongresi'ne ben de delege olarak katıldım. Fakat benim katılmam geri ve atıl özellikler arzeden bir katılımdı; gelişmeleri sessizce izleyen ve basit bir gözlemci konumuna kadar düşebilen bir katılımdı. Bendeki egemen mantık şuydu: "Bu toplantı halkın iyi, ileri ve gelişmiş ögelerinin toplantısıdır, böylesi değerli insanlar arasında bulunmak çok iyi bir şeydir. Bu insanları izlemek de anlamlıdır. Toplantı olumlu kararlar alır ve gücü ve yetenekleri ölçüsünde herkese görev verir. Ben de bana düşen görevi yerine getirmeye çalışırım..." Görüldüğü gibi bu tutumda tarihsel anın anlamını ve özelliklerini doğru değerlendirerek bu temelde görevlere soyunma; ruhun, düşünce ve eylem alanında kendini tamamen gelişmelere katma sözkonusu değildir. Bu yönüyle tarihsel anın özelliklerini hesaba katmayan sığ ve dar bir yaklaşımdır bu.

Ulusal kurtuluşa yanılgılı yaklaşım hangi anlama gelmektedir? Ulusal kurtuluş, ülkenin yabancı egemenlikten kurtarılması, yabancı egemenlerin ve yerli uşaklarının yönetimine son verilerek demokratik halk iktidarının kurulması demektir. Çağımızda ulusal kurtuluş mücadelesine proletarya önderlik etmekte; proletarya bu önderliğini kendi örgütü öncü müfrezesiyle yerine getirmektedir. Bunun için çözümlenmesi gereken temel sorun öncünün örgütlendirilmesi, Parti taktiğinin doğru belirlenmesi, devrimci taktiğin yetkin örgüt ve eylem biçimleriyle hayata geçirilmesi ve buna önderlik edilmesi, kitlelerin bu görevler temelinde örgütlendirilmesidir. Ben ulusal kurtuluşçu görevlerin bu tarzdaki bir özümsenmesinin uzağında kaldım. Kendimi sıradan bir savaşçılık düşüncesi ve pratiği ile sınırladım. Büyük göreve ve sorumlulukların altına girmeyi başkaları için uygun gördüm, önderlik görevini başkalarına yakıştırdım. Ancak kendim için uygun gördüğüm şey, bir ulusal kurtuluş savaşçısı olarak düşmana karşı savaşmaktı ve kendimce davranışım anlamlıydı. 1980'li yıllara gelinceye kadar bu mantık pratiğimi önemli oranda koşullandırdı. Gerçekte bu sömürgeciliğin empoze ettiği yenilgi mantığının proletarya partisi içinde sürdürülmesinden başka bir şey değildi.

Grup çalışması döneminin kendine has özellikleri vardır. Grup döneminin aşılması ve Parti örgütlenmesine geçilmesi, gevşek grup ilişkileri yerine resmi Parti bağlarının geçirilmesini zorunlu kılmaktadır. Kürdistan Devrimcileri özgülünde bazı değişik özellikler taşısa da, grup çalışması dönemi resmi kurallara bağlanmış bir iç işleyişten yoksundur. Grup üyeleri arasındaki birlik gönüllülüğe dayanan bir birliktir. Resmi örgüt disiplini yoktur. Herkes istediği yerde ve istediği ölçüde çalışır. Bu açıdan kimin ne ölçüde çalıştığının, kimin neden çalışmadığının hesabı fazla sorulmaz. Böylesi bir çalışmanın kendi koşulları içinde belli bir anlamı vardır. Böyle bir dönemde devrimci örgüt ilkelerinin uygulanması beklenemez. Bu döneme Partinin iç işleyiş ve çalışma tarzını dayatmak son derece saçma bir yaklaşımdır. Ancak politik mücadele dönemine geçildikten ve bir kez Parti örgütlenmesine ulaşıldıktan sonra grup döneminin ilişkilerini veya kuralsızlığını Partiye dayatmak da aynı şekilde saçmalamak demektir. Partiye katılmak, her şeyden önce Partinin örgütlerinden birinde fiilen yer almakla eş anlamlıdır. Parti üyeliği, kişiden örgütün istediği yerde çalışmayı, hakları sözkonusu etmeksizin örgütün dayattığı görevleri omuzlamayı, Partinin belirlediği kurallar içinde faaliyet yürütmeyi, Parti görevlerini bütün çaba ve enerjisini harcayarak en iyi bir biçimde yerine getirmeyi ve faaliyetleri hakkında bağlı bulunduğu Parti örgütüne düzenli hesap vermeyi şart koşar.

Bu durumu kendi pratiğim ile karşılaştırdığımda örgüt resmiyeti karşısında mevcut konumumla örgütsüzlüğü savunduğum ve resmi örgüt ilişkilerine gelmemekte ayak diredığim, dolayısıyla pratikte Parti içinde yer alıyor görünsem de gerçekte Partidışılığı yaşadığım ve Parti üyeliği sıfatını hakketmediğim görülecektir. Partinin kuruluşundan sonra, ben yine istediğim alanda çalışmakta ısrarlı davrandım. Partinin özel birimlerinden birinde görev almamakta ısrar ederek, pratikte daha çok başarı sağlayacağımı belirttim. Pratikte daha çok başarılı olacağımı söylememe rağmen, bileşimi dar Parti özel biriminden ayrılışımın nedeni bu değildi. Gerçekte sorun disiplinli örgüt çalışmasına uyup uymama ve profesyonel devrimciliğe ulaşıp ulaşmama noktasından kaynaklanmaktaydı. Pratikte ben bu tür bir disiplinli çalışmaya uyum sağlayamadım, denetimli ve disiplinli çalışmayı deyim yerindeyse cansıkıcı buldum ve özellikle o koşullarda Parti denetiminin yeterince sağlanamadığı pratik mücadele alanında faaliyette bulunmayı tercih ettim.

Kişiliğin devrimci dönüşüme uğratılmasındaki zayıflık ve devrimin canalıcı sorunlarına yetersiz yaklaşım, sadece kişi açısından olumsuzluklara kaynaklık etmekle kalmamakta, devrimci harekete de küçümsenmeyecek zararlar vermekte, Partiyi riskli durumlarla karşı karşıya getirmektedir. Benim örgütsel pratiğim buna tipik bir örnek teşkil etmektedir. Kişisel yetersizlikler ve yetmezliklerin aşılmasında ısrar etme, Parti gerçekliğine güçlü bir katılımın sağlanamaması, eski toplumdan kalma bazı alışkanlıkların korunması ve bunların devrimci hareketin saflarına taşırılması, düşman uzantılarının sızmalarına açık kapı bırakmakta ve kişiyi kendi iradesine rağmen düşmanın kirli hesaplarının konusu haline getirmektedir.

Sınıf mücadelesi sadece devrimci proletarya ve onun önderliğindeki devrimde çıkarı bulunan sınıflarla işbirlikçi sınıflar arasındaki savaşım ya da sınıf mücadelesinin başka bir biçimi olan sömürgeci güçlere karşı mücadele değildir. Buna bağlı olarak sınıf mücadelesi proletarya partisi içinde de sürdürülmek zorundadır. Devrimci hareket büyüdüğü, devrimci gelişme nicelik ve nitelik olarak yükseldiği ölçüde, Parti dışında olduğu kadar Parti içindeki sınıf mücadelesi de daha keskin biçimlere bürünecektir. Bu sadece devrimci mücadeleye yeni başlamış ve devrimci savaş arenasına yeni girmiş partiler ve örgütler için değil, kendi ülkelerinde devrimi zaferle taçlandırmış halklar için de böyledir. Sözgelimi Sovyetler Birliği pratiği gözönüne getirildiğinde, parti içinde sınıf mücadelesinin en keskin biçimlere büründüğü ve ideolojik mücadele boyutlarını aşarak politik mücadelenin en yüksek biçimlerinin kullanıldığı dönemlerden biri de 1930'lar dönemidir. Bu yıllarda emperyalizmin ajanı haline gelmiş birçok unsur çeşitli biçimlerde tasfiye edilmiş, SBKP (B) saflarının proletarya karşıtı ögelerden arındırılmasıyla emperyalist saldırılar karşılanmıştır. İkinci Emperyalist Savaş sırasında Sovyetler Birliği'nin Büyük Anayurt Savaşını zaferle taçlandırmaya götüren en önemli etken budur. Bu evrensel bir yasadır. Devrimi yükseltmek isteyen proletarya partisi sürekli saflarını genişletmek ve katacağı yeni ögelerle kendisini takviye etmek zorundadır. Parti, saflarını genişlettiği ölçüde de, proletaryaya yabancı özelliklerin ve sınıf etkilerinin bünyesine taşırılmasının önüne geçemez. Yabancı sınıf etkilerine karşı tedbir, içte sınıf mücadelesinin yoğunlaştırılmasından başka bir şey değildir.

Soruna bu açıdan bakıldığı zaman, PKK hareketinin tarihinin içte yoğun olarak sürdürülen sınıf mücadelesinin tarihi olduğu söylenebilir. Denilebilir ki, faşist sömürgecilere ve yerli işbirlikçilerine karşı gelişen devrimci savaş yükseldikçe, bu mücadele de daha şiddetli biçimlere bürünebilecektir. Çünkü PKK hareketi sürekli olarak büyüyen, gelişen ve saflarını genişleten bir harekettir. Ancak büyüme ve gelişmenin olmadığı yerde mücadelesizlikten bahsedilebilir. Tersine büyüme ve gelişmeden bahsedildiği yerde daima mücadele vardır ve gelişme karşıtların mücadelesinin ürünüdür. Parti içinde de, Parti dışında da bu böyledir. PKK hareketinin henüz şekillenmeye başladığı dönemden itibaren, içte gelişen sınıf mücadelesi sonucunda Partimiz hızlı bir arınma sürecini yaşamış; lümpen proleter kesimlerden gelen ve tümüyle özümsenmiş tiplerle küçükburjuva kesimler ve çağını doldurmuş feodal güçlerden gelen bazı ögeler hareketin dışına atılmışlardır. Bunlarla birlikte düşmanın sızdırdığı bazı unsurlar da açığa çıkarılarak dıştalanmıştır. Bu son derece doğal bir gelişmedir. Devrimci hareketin her koşul altında saflığını sonuna kadar koruduğunu söylemek zaten olanaksızdır. Bolşevikler gibi dünyanın bütün devrimci partilerinin örnek aldıkları, çelikten bir disipline ulaşmak için örnek disiplinini izledikleri bir parti bile düşman sızmalarını önleyememiş, Manilovski gibi bir Okhrana ajanı partinin merkez komitesine kadar tırmanabilmiştir.

PKK hareketi somutunda düşmanın partiye sızdırmaya çalıştığı ajan unsurlardan biri de Semir provokatörü idi. Semir provokatörünün, PKK hareketinin içten çökertilmesi amacıyla karşı-devrimci faaliyetlerini tırmandırması esas olarak 1979 yılına denk düşmektedir. Egemen sınıflar, ezilen sınıflar ve halklara boyun eğdirmek, onları kendi düzenlerine itaat eder bir duruma getirmek için sadece karşı-devrimci zor silahına başvurmakla yetinmemişlerdir. Bunun gerçekleştirilmesi için başvurdukları başka bir yöntem de kalenin içten fethedilmesi olmuştur. Bu yöntem klasik Yunan efsanelerinde ifadesini bulan Truva atı ile tanımlanmaktadır. Kalenin içten çökertilmesinde düşmanın kullandığı tipler, sadece kendi resmi ajanları değildir, düşmana hizmet edenler hiçbir zaman yalnızca basit çıkar düşkünleri olmamışlardır. Düşman bunların yanısıra herkesin enayi yerine koyduğu ahmaklardan, gelişmeleri kendisiyle sınırlayan ve kendisini dünyanın merkezi sanan zavallılardan, duyarsız ve gerekli uyanıklıktan yoksun tiplerden ve politik kıvraklıktan uzak dava adamlarından da yararlanmıştır. Özellikle devrimci örgütlere sızdırılmış olan düşman uzantıları, kendi amaçlarına ulaşmada birer basamak olarak kullanmaya çalışmışlardır. Semir provokatörü için de aynı şeyleri söylemek mümkündür.

Benim örgütsel pratiğimde birçok kez düşmanın hesaplarının konusu haline gelişim sözkonusudur. Kuşkusuz bu bilinçli bir tutum olmamaktadır. Oynanan oyunların farkına vardığım veya Parti tarafından uyarıldığım zaman tercihimi daima Partiden yana yaptım, fakat sorun bu değildir. Sorun bütün bunlara rağmen, halk arasında kullanılan bir deyimle ifade etmek gerekirse, kişinin kendi enayiliği ile düşmana hizmet eder duruma düşmesidir. Bilinçsizlik ve devrimci uyanıklıktan yoksunluğun düşmana hizmet etmesidir. Önemli olan devrimci meziyetlerden ve niteliklerden yoksun olmanın kişiyi düşmana hizmet etmeye kadar götürmesidir. Bu tür durumlara, Kürdistan'da ortaya çıkan her direniş hareketinde rastlamak mümkündür. İsyanlar sırasında düşmana boyun eğenler sadece egemen sınıfların temsilcileri değildir. Direnişten yana oldukları halde düşman oyunlarını farkedemeyen bazı güçler de çoğu kez saflıklarından dolayı düşmana alet olmuşlardır. Affedilmemesi gereken şey, uzun yıllar boyunca Parti içinde kalınmasına, içte süren sınıf mücadelesinin keskinliğine ve Kürdistan'da gelişmelerin geldiği seviyeye rağmen, kişinin hala bu yetersizliklerinin bulunduğunu söylemesi ve bunlarla Partiye zarar verebilecek bir konumda yaşamasıdır.

Bunun temelinde proletarya dışı sınıfların etkileri vardır. Düşmanın bilinçli ve örgütlü uzantılarından tutalım, doğrudan Türk egemen sınıf gerçekliğinden kaynaklanan, Türkiye'de solun yaşadığı pratiğin bir benzerini Kürdistan'da tekrarlamak isteyen ve devrimci hareketi yenilgi noktasına kadar götüren unsurlar ve Kürt egemen sınıflarının en özümsenmiş kesiminden gelen tiplere kadar, çeşitli güçlerin Partiye dayattıkları sahte önderlikler karşısında yetersiz ve duyarsız pratik bunun eseridir. Parti üzerinde tasarrufta bulunmak için ortaya çıkan bu güçler tek tek kişiler olarak değil, başka sınıfların temsilcileri ve önderleri olarak boy göstermişlerdir. Dolayısıyla bunların militanlara ve Parti çalışanlarına dayattıkları şey, kişisel güdüler değil, başka sınıfların egemenliği olmuştur. Devrimci militan ölçülerin temsil edildiğine ilişkin en somut örnek, bu güçlere karşı takınılacak doğru devrimci tutumda kendisini ortaya koyacaktır. Kolaylıkla boyun eğebilen, bu yüzden örgütü böylesi tiplere teslim eden, bu güçlerin gerçek karakterini görmeyen, örgüt içindeki sınıf savaşımı karşısında ilgisiz kalan ve yabancı sınıfların temsilcileri tarafından kullanılır duruma düşen bir Parti üyesi, Parti güvenliğini tehlikeye atan güçlerin başında gelmektedir. Böylesi bir pratiğin Partiyi götüreceği nokta kesinlikle tasfiyecilik olacaktır. O zaman böylesi bir pratiğin sahibi belki de hiç farkında olmaksızın bir gün kendisini düşman cephesinin merkezinde görebilecektir.

Evet, yetersizlikler aşılmadığı müddetçe bunların kişiyi bu noktaya kadar sürüklemesi mümkündür. Tersi yöndeki istemlerine, bütün iyiniyetine, devrim yapma arzusuna ve zayıf da olsa Partiyle bütünleşme isteğine rağmen, duyarsızlığın, ilgisizliğin ve devrimci önderlik hattına girmemeği ısrarın sonuçta kişiyi götüreceği nokta burasıdır.

Parti 3. Kongresi'nde tarihsel çözümlemeler yapıldı. Taşınan birçok yetersizliklere rağmen, kişinin yapılan bu çözümlemeler içinde kendisini bulmaması mümkün değildi. Bazı yönleriyle eksik kalsa bile, temel noktalarda tutarlı davranmaya ve Parti değerlendirmelerinin ışığında kendi durumumu çözümlemeye çalıştım. Kongre hazırlık sürecinde özeleştiri gerçeğine tutarlı yaklaşmak için çaba harcadım. Sonuçta belli bir çözümlemeye ulaştım. Bundan sonraki süreç, samimi bir yaklaşımla verilen özeleştirinin pratikte doğrulanması olacaktı. Ancak Kongre sonrasında değişik alanlarda yürüttüğüm pratik faaliyetler içinde geçmişi yeterince aşamadığım ve yeninin inşasında bir hayli yetersiz davrandığım çok net bir biçimde ortaya çıktı. Örgüt resmiyetine gelememe, tüzük devrimcisi olamama, bireycilik, örgütsel sorunlar karşısında duyarsızlık, Partinin altın hazineleri olan kadrolara yeterli ilgiyi göstermeme, tepkicilik vb. değişik biçimler altında ve değişik düzeylerde kendisini ortaya koyan hastalıklar oldu.

Düşünce düzeyinde Partiyle bütünleşme çabalarıma rağmen, bunun pratiğe dökülmesinde verilen özeleştirilerin gereklerini pratikte doğrulamada, bu temelde teori ile pratiğin bütünselliğini yaratmada son derece yetersiz kaldım. Konuya girerken özeleştiri gerçeği karşısındaki konumuma açıklık getirmeye çalıştım. PKK'nin militan gerçekliği karşısında benim sergilediğim devrimcilik bundan farklı özellikler arzetti. Her şeyden önce bu devrimcilik türü geleceğe ilişkin güçlü perspektiflerden yoksundur. Devrimin yasalarına egemen olmaktan uzaktır. Geleceğin çıkarları konusunda net değildir. Kendi özgücüne güvenemez. Özellikle düşmanın yoğun saldırıları ortamında zaferin kazanılacağına dair umutlarını yitirir. Düşmana teslim olmasa da zaferi göze alamaz. Proletaryanın devrimci ölçülerini kendisine temel almadığı, salt köylü direnişçiliği veya geleneksel yurtseverlik ölçüleriyle yetindiği için, proletarya partisi içinde proletarya devrimcileriyle hem ilişki, hem de çelişki halinde yaşar. Sömürgeciliğe karşı olduğu için proletarya partisi saflarında kalmakta çıkarı vardır. Ancak proletarya partisi devrimci örgüt ilkelerini ve devrimci disiplini dayattığında onunla çelişkiye düşer. Devrimci militan ölçülere ulaşmak için yeterince çaba harcamaz. Sıradan savaşçı mantığını taşır.

Bu tür devrimciliğin proletarya devrimciliği ile çelişki halinde olması düşman sızmalarına açık kapı bırakır, onu düşman uzantılarının aleti olabilecek bir konumda tutar. Böyle bir devrimcilik geçmişle bağlarını tamamıyla koparmadığı ve eskiyi bazı yönleriyle yaşadığı için ortayolcu bir konumu temsil eder. Bir ayağı düzende, öteki ayağı Parti ortamının içindedir. Bir ayağı devrim, öteki ayağı karşı-devrim saflarındadır. Aynı şekilde teorisi ile pratiği dengesizlik arzeder. Kimi zaman teoriye, kimi zaman pratiğe öncelik tanır. Pratiğin üzerine geniş bir perspektifle ve kararlı bir biçimde yürümez. Bu devrimcilik, klasik biçimiyle pêşmerge ifadesini bulur. Pêşmerge elde silah savaşır bir konumu yaşamasına rağmen, Güney Kürdistan örneğinde görüldüğü gibi ilkel milliyetçi önderliğe hizmet etmenin ötesine geçemez. Böyle bir konumun yaşanması ise, devrime

Devamı 25. sayfada

Baştarafı son sayfada

ralce üstün gelişmesi için, hem de yakın tarihe karşı vicdan borcunun ödenmesi ve geleceğe yönelik umutların taze kılınması amacıyla şiddetli bir hesap sormayı ve bunu bu temelde dönüşüme uğratmayı şart görüyoruz.

Eğer halklar ezilmişler ve hele hele katliamlara tabi tutulmak istenmişlerse, bu halkların yeni neslinin gözleri karartılır. Yakın geçmişe bakarak intikam almasınlar diye bazılarına ayrıcalıklar tanınır. Bu, her işgalci ve sömürgeci gücün başvurduğu bir yöntemdir. Bu kesimlere bazı olanaklar sunulur, özellikle en yetenekli olanları geçmişi unutmalarını ve kendileriyle bütünleşmelerinin sağlanmasına çalışılır. Bu, binlerce yıllık işgalci ve istilacı bir mantıktır. Bizim de tanık olduğumuz bunun alçakça bir biçiminden başka bir şey değildir. Bugün bunu aşmaya çalışıyoruz. Bu temelde tarihi yeniden gözden geçirmeye çalışıyoruz. Halkımızın bu en direnişçi kesimininin sorunlarına doğru sahip çıkılmasını istiyoruz. Özellikle pratik yaşam açısından ulusal teslimiyetin her türlü biçimini yaşamayı değil, katliam ve sonrasındaki gelişmelere karşı sürekli başkaldırmayı, bundan sürekli hesap sormayı ve bunu baş çelişki olarak görmeyi, bunun dışında halk güçleri arasındaki, aşiretler, aileler ve kişiler arasındaki çekişme ve çatışmayı asla birinci plana getirmemeyi dayatıyoruz.

Yakın geçmişte bu alana, "önce sınıfsal çelişki, daha sonra ulusal çelişki çözümlensin" diye dayatılmaktaydı. Gerçekte burada her şey içiçedir. Ulusal kimlik ve ulusal görev gözönüne getirilmeden, sınıfsal gerçeğin kavranmasını bir yana bırakalım, insanlık kimliğimizi bile bulamayız. Bu sahtekarlıklara artık son verilmelidir. Asimilasyonu ne kadar derinden yaşarsak yaşayalım, ne kadar Türkleşmiş olursak olalım, yaşamımız ne kadar Türklüğün ayrılmaz bir parçası haline gelirse gelsin, böyle hareket etmek zorundayız. Buna hemen bir örnek verelim: Bugün Cezayir, Fransız kültürünün ağır etkisi altındadır, ama Cezayir halkı Araptır. Günlük yaşamda Fransız dili ve kültürünün egemen olması, bu Arap olma gerçeğini ortadan kaldırmadığı gibi, Arap dili ve kültürü de daha yeni yeni gelişmektedir. Dolayısıyla bizim de Türk dili ve kültürüyle bugün bezenmiş olarak yaşamamız, ulusal kimliğimize sahip çıkmamızı asla engelleyemez. Bu yabancılaşma uzun bir süreyi kapsasa bile, bu, tekrar ulusal kimliğimize sarılıp bunu güçlendirmeyi dıştalayamaz, bunu basaracağımıza dair inancımızı asla gölgeleyemez. Tam tersine, günümüz sömürgeciliği karşısında birçok alanda yaşanan gerçek böyledir. Bizim yaptığımız şey de budur.

Yaşanan diğer bir gerçeklik ise, sömürgeciye, kendi sömürgeci dili ve kültürüyle karşılık vermektir. Nasıl burjuvazi kendi mezar kazıcısı olarak proletaryayı yaratıyor ve proletaryanın devrimci savaşımına yol açıyorsa, sömürgecilerin kendi kültürüyle yarattığı kuşağa düşen görev de, sömürgeciler için mezar kazmak olmalıdır. O halde, bugün önümüzde duran görev, bunu maddi bir gerçeklik haline getirmektir.

Bugün biz Dersim direniş şehitlerini anarken, onları anmanın 50 yıl öncesinin katliamını anmak demek olduğunu biliyoruz. Hemen belirtelim ki, sorun, yalnızca 13 direniş şehidinin anılması sorunu da değildir. Bu anma, katliam karşısında bir muhasebenin yapılması ve görevlerimizin ne olduğunun açığa vurulmasıdır. Eğer bir Dersim yurtseverliği -ki bu Kürdistan yurtseverliğinin ayrılmaz bir parçasıdır- geliştirilmek isteniyorsa, eğer kimlik sorusuna doğru bir cevap verilmesi hedefleniyorsa, bu, mutlaka gerçekleştirilmek zorunda olan bir hesaplaşmadır. Sıradan bir gelişmeyi yaşayan varlıklara saldırıldığında bile, bunlar karşı tepki gösterir, kendilerine sert davranıldığında bunlar tekme atar ya da ısırmaya çalışırlar. Biz insanız ve sömürgecilerin yaptıklarını yüreğimize oturtamayız. Eğer yurtseverlikten ve hele hele sosyalizmden bahsediyorsak, hesap sormayı kendi insanlığımızı kazanmanın asgari ve vazgeçilmez temel adımı olarak kabul etmek zorundayız. Bunu yapmadan, birbirimize saygıyla bakmamız ve birbirimize normal sıfatlarla hitap etmemiz mümkün değildir.

Aldanmamak ve başkalarını aldatmamak gerekir. Kaldı ki, halkımız buna layık olmadığı gibi, bunu sinesine oturtmuş da değildir. Dersim halkı yakın süreçte çok yanlış ideolojik ve politik kalıplar içine de sokulsa, şehitleri ve tutuklularıyla, maruz bırakıldığı işkencelere ve çektiği acılara en çok direnen kesimlerden birisidir. Bütün bunlar boşuna değildir. Saptırılmış da olsalar, bu yakın tarihle bağlantı içinde ve uzun süren özgürlük tarihiyle bağlantılı olarak ele alındığında bunlara doğru bir anlam verilebilir.

Gün, bu doğru anlamı verebilme, mevcut saplantıları ve çok bölünmüşlüğü ortadan kaldırma, belli bir tarihi ve özgür kültürel gelişimi olan, Kürdistan halkıyla birlikte sorunu bulunan ve ilerici insanlıkla doğru birlik sorunu olan bir gelişme olarak görme, bu doğru bir temelde ele alma ve ayrılıkları bu temelde kaldırma günüdür. Onun biraz bilinçlenmiş ve tarihine doğru sahip çıkmak isteyen, güncel çelişkilerini insanca ve hele devrimci olduğunu iddia ediyorsa, asgari devrimci ölçülerle çözmeye çalışan bir üyesi için, böyle hareket etmekten başka bir çare ve yöntem sözkonusu değildir. Bu, kaybedilenin, birçok şeyi yeniden kazanmanın ilk adımı olduğu gibi, başlangıçta zayıf da olsa, her türlü olumluluğu bağrında taşıyan ve sonucu belirleyecek olan doğal nitelikteki bir gelişmedir. Buna, başlangıçta kaç kişinin katıldığı, nasıl bir hızla katıldıkları önemlidir. Ama daha da önemli olan, özün kendisidir. Bu özün üzerinde ısrar etmek, geçmişin hesabını doğru sormayı sağladığı gibi, geleceği de kurtaracak olan tek doğru hesap sorma ve uygulama tarzıdır.

Kuşkusuz, bu, yalnızca Dersim gerçeği için öngörülen bir yaklaşım değildir. Dersim'de gerçekleşen tarih, adım adım bütün Kürdistan'da gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Dersim alanındaki özgür halk kimliğimiz nasıl uzun yıllar korunmuşsa, bu alan nasıl Kürdistan halkının direnen en son kalelerinden biri olmuşsa, ve bu kalenin düşürülmesi nasıl en vahşi bir katliam sonucunda gerçekleştirilmişse, ondan sonraki karanlık tarihin adım adım gerçekleştirilmesi ve bu zemin üzerinde kaynağını bularak tüm ülkeye yayılması da son derece içiçe ve birbiriyle bağlantılıdır; bir bütün olarak Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğin ve Kemalizmin vahşi uygulamalarının sonuç almasıdır. Yani, sorun yöresel değil, tamamen ulusal niteliktedir. Kürdistan, parça parça ve kesim kesim düşürülmüştür. Bu, sadece sömürgeci taktiklerin sahtekarlığını ve kurnazlığını gösterir. Yoksa bu alanın kendi başına soyut bir alan olduğu ve diğerleriyle bağlantısının bulunmadığı anlamına gelmez. Kaldı ki, Kuzey-Güney çelişkisinin nasıl kullanılmaya çalışıldığı, çeşitli aşiretler arasındaki çelişkilerin -bizzat Dersim alanında- nasıl körüklendiği, birçok çelişkinin nasıl abartıldığı ve birbirine karşı kullanıldığı gözönüne getirilirse, bunda bile kesin bir ulusal niteliğin olduğu ortaya çıkacaktır.

Dolayısıyla, buradaki direniş katliamı ve sonuçlarını belirlemek, aynı zamanda bütün Kürdistan'ın tarihi, direnişi, katliamı ve sonuçlarını görmek demektir. Burada yarayı doğru teşhis etmek ve tedaviyi doğru gerçekleştirmek, bütün Kürdistan için doğru teşhisi ve tedaviyi hayata geçirmek anlamına gelmektedir. Ulusal bütünlük açısından bunun bu kadar büyük önemi vardır, ulusal birlik ve direniş içindeki yeri bu kadar açıktır. Bu zemin için mevcut derinliğine saptırma ve karartma, gerçeği başka türlü gösterme sadece ve sadece sömürgeciliğin bir uygulamasıdır. Eğer sorun, devrimcilerin bir sorunu olarak ele alınacaksa, eğer soruna yurtseverlik, demokrasi ve sosyalizm temelinde bakılacaksa, en başta sol adına geliştirilen bu ince sahtekarlığın giderilmesi gerektiği, yurtsever birliğin en çok bu zemine dayatılmasının şart olduğu ve tam ulusal birliğe yine buradan kalkılarak ulaşılması gerektiği açıktır. Bunun dışında yer alan her türlü teori ve pratik, -ister direkt olsun, ister dolaylı- düşmanla bağlantılı olmaktan, tarihimize karşı suç işlemekten ve geleceğimizi karartmaktan başka bir anlama gelmeyecektir.

O halde, başta Dersim zemini olmak üzere, sömürgecilikten sorulacak hesabın sahibi olan devrimciler, bugün Partimizde somutlaşan ve savaşan bu öncünün ilk çıkışında ve tüm mücadele tarihinde olduğu gibi, bugün de bu alanı en yakıcı tarzda doğru ele almak ve çelişkisini doğru yakalamak; hiçbir güncel gerekçeye sarılmadan, "şuyum eksik, buyum fazla, böyle alet edildim, şöyle kullanıldım" diye kendini kandırmadan, "şu ya da bu kişisel ve ailesel problemim var" demeden, onurumuzu kurtarmak ve tarihe doğru giriş yapmak istiyorsak, tarihin çok kötü bir molozu veya kullanılan bir malzemesi olma niyetimiz yoksa, vakit geçirmeden tarihe girişi kesinkes böyle yapmak durumundayız. Bu, bizim için tek çaredir ve halkımızın derinden ortaya koyduğu bir istektir. Halkımızın acılarını giderme, umudunu kurtarma ve biraz olsun nefes almanın da ilk şartı budur. Yakın pratik, bunun doğruluğunu kanıtlamıştır. Mevcut şartlanlıklar ve yoğun demagojik ortam, sadece TC'nin bir sahtekarlığını diyoruz. Buna aldanacak kadar sefil olmamak ve kendimizi yitirmemek önem taşımaktadır. Bu konuda ağır ekonomik sorunlar yüzünden ve özellikle can telaşı ya da "yeni bir katliama maruz kalır mıyız" endişesi içinde olanların, kabul edilmemesi ve meşru görülmemesi gereken sömürgeciliğe karşı duyarsız bir tutum sergilemelerini artık kabul etmiyoruz. Kalkın ve direnin diyoruz. Böyle bir yaklaşım kuruntudur, meşruiyet tutumu ihanettir, meşruiyetçi yaklaşım, hainlerin yaklaşımıdır. Günlük ekonomik sorunlar bu yöntemle çözülemez. Bu, sadece bir gaflettir.

Bunun için bir an önce uyanıp aydınlığa yürümek, Kemalizmin ana kucağından koparıp kendi eğitim kurumlarında tüketmek istediği bebelerimizi kendi ulusal kurtuluş okulumuzda eğitmek -ki bu okul ailedir, savaş mevzileridir, dağdır, zindandır, kısacası ülkemizin her yeridir ve yurtseverlerin yaşadığı her alandır-, yeni direnişçi eğitimi bu temelde gerçekleştirmek, kültürümüzü bu temelde yenilemek; boyun eğen, sömürgeciliği meşru gören ve teslim olan teslimiyetçi kültür yerine, ayağa kaldıran bir direnişçi kültüre ulaşmak, bu kültürü esas almak ve bunu yaşamak, bize ekmek ve su kadar gerekli olan, yaşamımızın ayrılmaz bir parçası haline getireceğimiz, ekonomik alandan siyasal alana kadar bütün faaliyet alanlarımıza kadar kabul ettirmemiz gereken doğru yolun özüdür.

O halde direnişe geçiyoruz. Partimiz bu direnişe öncülük ediyor. Elbette direniş, ülkemizin çeşitli alanlarında ve değişik bölgelerimizde sömürgeciliğin yüzyıllardan beri dayattığı sosyo-ekonomik ve siyasal farklılaşmayı gözönüne getiriyor. Buna denk düşen karşılıklar veriyor. Ama bütün bunlar çok uzun bir süreyi de kapsasa, hepsinde birlik sağlamak, ulusal birliği yaratmak ve günü kurtarmak, bunun bilinciyle yürümeye çok yakından bağlıdır. Direniş bu temelde geliştiriliyor. Direniş, aşiret aşiret, bölge bölge gelişebilir. Birinde geç, birinde erken başalayabilir. Bir alanda yoğun, bir başka alanda sınırlı olabilir. Nitekim Partimizin direniş tarihinde de görüldüğü gibi, ulusal kurtuluş doğrultusundaki ilk adımlar, sömürgeciliğin asimilasyonu en yoğun bir biçimde geliştirdiği alanlarda atıldı. Bu, ideolojik bir direnmeydi, siyasal slogan düzeyinde bir direnmeydi. Bu direnme daha sonra değişik alanlarda bu sefer bir kitlesel direnmeye dönüştü. Mücadelemiz Kürdistan'ın orta kesimlerine ve merkeze çok geç girdi. Ancak silahlı direniş savaşımız en güçlü bir biçimde bu alanlarda kök saldı.

Demek ki, mücadele eşitsiz gelişecektir. Her alan için değişik bir uygulama sözkonusu olacaktır. Özellikle sömürgeciliğin burada şekillendirdiği koşulları dikkate alacaktır. Ama bütün bunlar genelde ulusal kurtuluş stratejisi çerçevesinde ele alınacaktır. Bütün bunların bu stratejiyi etkilemeyeceği, ancak taktiklerimiz üzerinde etkide bulunacağı ve bunun da daha yüksek bir direnme anlamına geldiği, dolayısıyla direnişin ulusal bir nitelikte olduğu açıktır. Kürdistan'ın bazı yörelerinde Türkçe konuşulur, bazı alanlarında Kürtçe; bir yerde Dımıli (Zazaki) konuşulur, bir yerde Kurmanci; bir alanda Sorani konuşulur, bir başka alanda Luri. Bütün bunlar çok eski bir halkın son derece ağır işgal olaylarını yaşamasının ve parçalanmışlığının bir sonucu olduğu gibi, geleceğe yönelik olarak bunların hepsinin bir ana ulusal kanalda birleşmeleri umudunu dile getirdiği ve bunun bir parçası olarak ortaya çıktığı da bir gerçektir. Kurtuluşun burada olduğu, karşı konulmaz bir gerçek olarak kendisini dayatmaktadır. Bugün, sınırlı bir mücadele pratiğimizde bile bu gerçeği ortaya koymuş durumdayız. Halkımızın yaşamının her alanında, her kültürel birikiminde ve her lehçesinde ortak bir baz etrafında bir birlik gelişiyor. Yalnız ülkemizin bir parçasında değil, bütün parçalarda bir birlik, doğru bir önderliğe tırmanma ve onu yüceltme, hem de bunun yoğun gelişmesi yaşanıyor.

O halde, çok şeyin yapılabileceği, bu kısa tarihçeden bile rahatlıkla belli olmaktadır. Genele ilişkin bu gelişmeler, tartışma götürmez niteliktedir. Bu, bütün dünyanın gözleri önünde cereyan eden ve halkımızın bütün yurtsever kesimlerinin hızla dile getirmeye çalıştığı, umutlarıyla canlı yaşamak istediği bir gelişmedir. Bize düşen görev, bunu daha da bilimsel kılmak, daha ulaşılır hedefler haline getirmek ve bu hedefleri daha uygun yöntemlerle gerçekleştirmektir. Bu, Partimizin varlık nedenidir. Partimiz bu görevi yapıyor ve yapacaktır.

Bu genel çerçeve içinde Dersim somutunun özgünlüğü bugün çok daha net olarak ortaya çıkmaktadır. Burada oynanan rolün, tarihsel bir rol olduğu belli olmaktadır. Gerçekleşen sömürgecilik ve Kemalizmin tahribatları ne olursa olsun, sömürgeci uygulamaların meşruiyeti ne kadar güçlü görünürse görünsün, tarihi belirleyecek olan haklı adımlardır. Başlangıçta bu adımlar ne denli küçük atılırsa atılsın, bunların doğruluğu ve kitleleri buna katma yeteneği, gelişmenin hızlandırılmasını sağlayacaktır. Bu anlamda Dersim direnişçiliği, modern ulusal direniş mücadelemizin ayrılmaz bir parçasıdır. Aynı şekilde, bu alandaki direnişin ideolojik, politik, silahlı ve her düzeydeki kapsamlı gelişimi, genel direnmenin çığır açıcı bir halkasıdır. Soruna özenle yaklaşılması bundandır. Yani, sorun öyle özgül ve mahalli bir olay değildir. Çokça körüklendiği üzere, bölgesel bir olay olarak değerlendirilmemelidir. Bu, tarihin derinliklerinden kopup gelen bir sorundur; kadim bir halkın en iyi bir biçimde direnen bir kesiminin, yakın geçmişte önü ne denli karartılmış olursa olsun, yeniden kaynağını bulma, özgürlük doğrultusundaki rolünü oynama ve genelde ulusal direniş tarihindeki yerini binlerce yıllık tarihinde olduğu gibi yeniden alma sorunudur. Elli yıllık karanlık dilimini koparıp atarak bu tarihinin gereklerini yerine getirmek, karanlığın yerini aydınlıkla doldurmak, bu karanlıktan duyulan öfke ve dehşetle görevlere sahip çıkarak aradaki boşluğu kapatmak ve onu kesintisiz sürdürmek en temel görevimizdir.

Bu alan, diğer alanlardan hiç de geride kalmadığı gibi, birçok şeye öncülük etmede de küçümsenmeyecek adımların sahibidir. Bize düşen görev, bu ana yaklaşımlar çerçevesinde bilincimizi yoğunlaştırmak ve pratik adımlarımızı keskinleştirmektir. Sınıfsal izah ve çıkış da bu temelde olacaktır, ulusal ve kültürel kimliğin yakalanışı bu temelde gerçekleşecektir. Bu, aynı zamanda insana mutluluk ve huzur veren bir görevdir. Hiçbir halk, bunca şehidini unutarak ve bu denli yakın bir tarihle bağlarını keserek huzura kavuşamaz. Hele bir de bunu meşru kabul ederek, onur ve namus sıfatlarına layık olunamaz. Bu bir kara lekedir ve mutlaka aşılması gerekmektedir.

İşte bu ana çerçeve içerisinde, başta kendisini ülkemizin bu parçasının direnişinden sorumlu tutan halkın evlatları olmak üzere, hepimiz, tarihe bakışımızı bu temelde düzeltmek; başta bu yakın katliam dönemi olmak üzere, ülkemizin diğer alanlarındaki bastırma eylemlerine ve günümüzde harıl harıl devam eden her türlü bastırmacı ve katliamcı girişimlere böyle karşı çıkmak, gözü dönmüş kemalist TC'nin vahşetine son derece gözükara bir devrimci direnişi dayatmak, bunu her an ve her yerde mutlaka yerine getirmek; yurt içinde ve yurt dışında, TC'nin bizi savurduğu dünyanın her tarafında böyle bir direniş içinde olmak bir insanlık borcudur. İşte burada Dersim'in buna belirleyici bir katkı vermesini sağlattırmak büyük önem taşımaktadır. Biz, Türkiye'nin birçok metropollerinde olduğu gibi, dünyanın dörtbir yanına savrulan Dersim halkının, özellikle yurt dışında kendisini daha iyi derleyip toparlayabileceğine inanıyoruz. Bunlar, ulusal kimliğine sahip çıkmak, içine düşürüldüğümüz yoğun ulusal kimliksizleştirilmenin nedenlerini doğru görmek ve bura-

Devamı 25. sayfada

PKK Önderlik Gerçeği...

Baştarafı 16. sayfada

mücadelesine değer üstüne değer katabiliyorsa, o en saygı duyulması gereken biridir. Yine düşmanın zulmü üzerine giden, bu zulmü gerileten biri de kahramandır. Bizde bunların dışında başka bir ölçü yoktur. Buna rağmen ortaya "benim başka özelliklerim var" diyerek çıkmak, kabul edilemez bir durumdur. Bu tür tavırlar son derece sağ yaklaşımlardır. Yarın sağımızda solumuzda sızlanmalar, mırıltılar duyacaksınız. Biz bunları da dinleyecek bir durumda değiliz. Öyle kocakarılar gibi ağlayanla ağlayan, gülenle gülen bir özelliğimiz yoktur. Biz devrimcileriz; devrimciliğin de kendisine has kuralları vardır. Çelik gibi insanlar olmak zorundayız. Bazı arkadaşlar çıkıp da, "zaten biz zayıfız, ailemiz de bizi terbiye edemedi, bu kadar ağır görevler bize dayatılmamalı" diyebilir. Bugün TC de aynı şekilde çağrılarla bulunmaktadır. Bu nedenle, gerçek bir önderin sahip çıkması gereken görevlere, ne kadar zayıf olursak olalım sahip çıkmasını bilmeliyiz.

Mademki her arkadaş değerli yaşamını bu işe vermiş; o halde amaçlanan hedef doğrultusunda sağlıklı ögeler haline gelmeyi de başarabilmelidir. Her arkadaş kendisinden kaynaklanan hatalardan dolayı mücadelemizi zor durumlara sokmamalıdır. Böylesi bir durumun yaşanmaması halk için, Parti için ve sizler için önemlidir. Her arkadaş yüceleşmeyen, önderleşmeyen ve otorite geliştirmeyen biri olarak yaşamayı asla kabul etmemelidir. Hala sorunu, "darım, yüzeyselim" biçiminde ortaya koymak, büyük bir anlamsızlığı ifade eder. Benzeri bir tavırda ısrar etmek, aynı zamanda insanlığın gelişim kanunlarını inkar etmek anlamına da gelmektedir. Herkesin isteğine göre bir devrimcilik, yürütülemez. Dikkat edilirse, birçok şey bizim isteğimize göre de gelişmemektedir. Tam tersine ancak büyük mücadeleler sonucu, bazı gelişmeleri sağlayabilmekteyiz. Sizin açınızdan ise, bu durum daha fazla geçerlidir.

Bazı arkadaşlar çocukça taleplerde bulundular. Siyaset gibi çok önemli bir mesleği çocuksu tavırlarla yönetmeye kalkışmak, büyük bir ahmaklıktır. Bu tür tavırlar içerisine giren arkadaşların ne kadar kocamış çocuklar olduğunu defalarca söyledik. Ama bu arkadaşlar bir türlü anlamak istemediler. Siyaset gibi bir meslekte bu şekilde kalmayı sürdürmek; ya meslekten haz almamak, ya da bu mesleki bayağı bir şekilde oynamak anlamına gelmektedir.

Biz gerçek anlamda bir siyaset yapmak istiyoruz. Bu tür figüranlıklarla uğraşacak durumumuz yoktur. Bilindiği gibi, siyasal mücadeleyi ulusal kurtuluş savaşında en yetkin bir hareketiz. Siyaset, yücelmek, büyümek demektir. Bir diğer deyişle, mevcut toplumsal düzeyden ve kültürel-ahlaksal yaşamdan daha ileri bir düzeyi temsil etmek anlamına gelmektedir. Eğer bu konuda halka bağlılıkta zayıflık yoksa, verilen sözlere gerçek anlamda bir bağlılık varsa; yapılması gereken, iyi bir siyaset adamı haline gelmeye büyük bir çaba sarfetmektir. Bunun karşısında, hep birbirimizi kandırmaya çalışmak ve adeta çocuklar gibi dayatmalarda bulunmak, bir siyaset adamına yakışmayan tavırlardır. Birçok kez, söz verildikten sonra tekrardan aynı durumlar içerisine düşmek, bize bir çocuğun aile içindeki tavırlarını hatırlatıyor. Devrimciler ciddi adamlardır. Aynı sözleri tekrar tekrar yinelemezler, eylemleriyle yeniyi sağlarlar. Sözle eylemin birbirini tutması çok önemlidir. Eğer arkadaşlar bu konuda ölçüyü kaçırmışlarsa durumlarını yeniden gözden geçirmelerini öneririz. Buna yürüyüş ile amacın birliği, teori ile pratiğin bütünselliği de diyebiliriz. Bir kişide teori ile pratiğin birbirini tutmaması bir adet haline gelirse, bu kişi devrimin bir başbelası olarak ortaya çıkar.

PKK'nin gelişim özelliklerini herkes anlıyor. İradesini tabi kılacak, yaşamını bağlayacak bir otorite oluşmuştur. Bu, giderek halkın kaderini yüceltiyor ve buna da hükmediyor. Bugün bu gerçeğe adeta bir zincir gibi bağlıyız, istesek de kopamayız. Her arkadaş da bu otoriteye aynı tarzda bir bağlılığı yaşamak zorundadır. Düşman bunu dağıtmak, entrikalarla parçalamak istiyor. Bu, mümkün değildir. Belki çok büyük şeyler yaratamadık. Ama iyi bir başlangıcı gerçekleştirdik. Önderlik boşluğunun doldurulması için temel iyi bir şekilde atılmıştır. Mevcut militan şekillenmesi önemli oranda açığa çıkarılmıştır. İsteyen bunu çok daha fazlasıyla ilerletebilir. Mademki sıfırdan bu düzeye yükseltik, bundan sonra da ilerletilmesi başarılabilinmelidir.

Önderlik gerçeğimizin doğru kavranması nasıl olmalıdır? Gerçek bir önderliğe doğru dönüşümü gerçekleştirmek, eğer kişide biraz dürüstlük varsa zor bir olay değildir. Büyük bir hareket düzenliyoruz. Bu nedenle her arkadaş da büyük olmasını bilmelidir. Açık ki her arakadaş da büyümek istiyor. Yoksa saflarımızda bulunmanın bir anlamı yoktur. Bu kadar çabanın sahipleri mutlaka en ileriyi yakalamak zorundadırlar. Bazı ardniyetliler de çıkabilir, bu ayrı bir olaydır. Belirttiğimiz gibi herkes büyük davanın büyük adamı olamaz. Her biriniz birbirinize örnek olmak durumundasınız. Her birinizin dev örgütler yaratarak örnekleri yaygınlaştırmak görevi vardır. Parti okulumuzdan mezun olanlar, buradaki örnekleri gittikleri her yerde geliştirebilirler. Okulumuzdan mezun olmak büyük bir yaratıcılık ister. Zaten pratiğin kendisi yaratıcı kılmaktadır. Parti okulumuzdan mezun olmak karşılığında hangi görevlerin başarılması gerektiği açıktır. Bütün bunlar karşısında Parti okulumuzdaki hazırlıklar bizi epey güçlü ve donanımlı kılıyor. Bunlar bu şekilde gerçekleştiğinde ise, bizler halkımızın tarihinde önderler olarak ortaya çıkarız. Çok çeşitli alanlardan veya bölgelerden gelebilirsiniz. Yurtseverlik temeliniz zayıf olmayabilir, bilinç seviyeniz ise yüksek olabilir. Bütün bunları PKK içerisinde erittiğinizde, kişilikte büyük bir güçlenme ortaya çıkabilecektir. Böylece sonuçta halk önderleri düzeyine yükselmek mümkündür.

Cüceliği Aşalım, PKK'nin Yüceliğine...

Baştarafı 23. sayfada

yarardan çok zarar verir.

Bu devrimcilik türü devrimin yükselme dönemlerinde genellikle küçük-burjuva devrimciliğine yakınlık gösterir. Hızla parlar ve çabuk söner. Pratik mücadele içinde sürekli dalgalanmalar gösterir, zikzaklar çizer. Bazen bir çiçek gibi açar, ancak bu açılmanın ömrü bazen kar çiçeğinin ömrü kadar olur. Bu özellikleri devrevi bir biçimde birbirini izler. Böyle olunca uzun soluklu bir devrimcilik sergileyemez. Her koşul altında yönünü doğru tespit etmekten uzak kalır. Özellikle karşı-devrimin gemi azıya aldığı geri çekilme dönemlerinde metanetini koruyup soğukkanlılığını yeterince muhafaza edemez. Böylesi dönemlerde erkenden yılgınlığa düşer. Düşmana gitmez, gidemez. Buna karşılık proletarya partisinin devrimi yeniden yükseltme, devrim davasını kesintisiz olarak sürdürme ve zafere götürme doğrultusunda harcadığı çabalara da kendisini katmaz. Onu geriden takip eder, izleyici olur, arkadan sürüklenir. Bununla salt onuru kurtarmaya çalışır.

Böyle bir devrimcilik türü kolay kolay disipline gelmez. Kır insanının özelliklerini yansıttığı için bireycidir. Ne örgüt disiplinine ne de kollektivizme adapte olur. Bu noktada küçük-burjuva devrimciliğinden farklı özellikleri çok azdır. Örgüt disiplini altında çalışmak, sürekli belli kurallar çerçevesinde hareket etmek ve örgütün bir dişlisi olmak kendisine zor gelir. Karşıdevrimde çıkarı yoktur. Ancak devrimin çıkarlarının gerçekleşmesi uzun bir süreyi aldığı için erken bunalır. Yani uzun süreli bir mücadelenin göze alınmaması, bunun için aktif çaba harcamaktan kaçınılması, tümüyle devrimci çalışmalara katılmaması bu devrimciliğin ayırdedici özelliklerinden biri olarak kendisini gösterir.

Bu devrimcilik türü kararlılığı, fedakarlığı, yiğitliği ve metaneti çok farklı anlar. Bu konulardaki ölçüleri sınırlıdır. Onun ölçüleri proletarya devrimciliğinin ölçüleriyle uyum göstermez. Düşmana karşı mücadelede ölümü göze alır. Buna karşılık fedakarlığı çok daha kapsamlı boyutlarda sergileme yoluna gitmez. Yaşamın gerçek değeri ve anlamı konusunda yeterince duyarlı değildir. Onun bir başka özelliği Partinin bütün çağrılarına rağmen, Partinin önderlik ve yönetim hattına girmede kararlı davranmaması, bu çağrılara yeterince kulak vermemesi ve sorumluluk altına girmekten kaçınmasıdır. Bu yönüyle böyle bir devrimcilik, devrimci saflarda önemli ölçüde sorumsuzluğu yayan bir devrimcilik türüdür.

Bütün bu özellikleri ben her şeyden önce kendi pratiğime ve sergilediğim devrimcilik türüne yakıştırmaktayım. Özgül konumu itibarıyla ele alındığında benim sergilediğim yetersiz devrimciliği karakterize eden başka özellikler de sözkonusudur. Bu devrimcilik, yetersizlikleriyle düşman oyunları için açık bir zemin oluşturmuş, çeşitli dönemlerde karşılaşılan darboğazlarda örgütü zorlamış, Partiyi ciddi tehlikelerle karşı karşıya getirmiştir. Bu devrimcilik türünün dayandığı maddi zemin zayıftır. Basit köylü isyancılığı, bütün direnişine rağmen yenilgisini çoktan ilan etmiş ve dönemini kapatmıştır.

Mao, Çin ulusunun özellikleri hakkında belirlemede bulunurken şunları söylemektedir: *"Dünyada her milletin tarihi ve kendi güçlü ve zayıf yanları vardır. En eski zamanlardan beri mükemmel şeylerle berbat şeyler biribirine karışmış ve uzun dönemler boyunca birikmişlerdir. Onları yakalamak ve tortular içinde özü seçmek çok zor bir görevdir. Fakat bu güçlükler yüzünden tarihi reddedemeyiz, reddetmemeliyiz. Kendimizi tarihten koparmak ve tarihi mirasımızı bir yana itmek doğru değildir. Sıradan halk bile bunu kabul etmeyecektir."* Uygulanan sömürgeci politikaların pratikte bazı sonuçlar almasına karşılık, aynı belirlemeler Kürdistan gerçekliği için de geçerlidir. Önemli olan öz ile tortunun biribirinden ayrılmasıdır. Partimiz küçük-burjuva devrimciliğinden farklı olarak, halkımızın direnişçi geleneğini yansıtan köylü devrimciliğine değer biçmekte ve onu, proletarya devrimciliğine ulaşmanın elverişli bir zemini olarak değerlendirmektedir.

Sonuç olarak; Partinin, halkın ve devrimin çıkarlarına bağlılık, PKK'nin militan ölçülerinin temsil edilmesini yaşamsal önemde bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Tersi durumda ısrarın sonu hüsrandır. Bunu başarmak kesinlikle olanaklıdır. PKK'nin militan devrimciliğine ulaşmak ve devrimde yenilmezliği temsil eden bir konuma yükselmek için, kişinin önünde kendi yetersizliklerinden başka hiçbir engel yoktur. Eski bir Bolşevik militanın dediği gibi, *"Tarihin yasaları, geleceğin yasaları, devrime açılan ahlaksal ve ekonomik ihtiyaçlar sizinle birlikteyse eğer, eğer ne istediğini açık bir biçimde biliyorsanız, kendi elinizdeki gibi düşmanın silahları hakkında da bilgi sahibiyseniz, yasadışı eylem deneyiminden geçmişseniz, kendinize güveniniz varsa, güvendiklerinizle birlikte çalışıyorsanız, devrimin fedakarlık gerektirdiğinin bilincindeyseniz, partiye bağlılık tohumunun bire yüz verdiğinden haberliyseniz siz yenmek mümkün olmayacaktır."*

PKK'nin militan ölçülerine ulaşmak, cücelikten kurtulmak ve yüceleşmek demektir. Yenilmez devrimcilik, PKK devrimciliğine ulaşmakla mümkündür. Devrimde zafer kazanmak böyle bir devrimciliğin eseri olacaktır.

İdam Edilişlerinin 50. Yıldönümünde...

Baştarafı 24. sayfada

dan kendi direnişçi örgütsel birliğimizi yaratmaktır. Tabii kimliksizleştirme aynı zamanda yoksullaştırmadır. Bunu, öyle ikircikli ve gevşek yaklaşımlarla başaramayız. Hemen belirtelim ki, bu yaklaşım, düpedüz sömürgeciliğin uygulamalarının bir sonucudur. Çok çeşitli örgütlere de dağılabilinir, istenildiği gibi bir çalışma temposu tutturulur, bazen çalışılır, bazen çalışılmaz. Ancak bütün bunlar teslimiyetçi düşüncenin ve boyun eğmeciliğin sonuçlarıdır.

Kuşkusuz örnek bir direnişçilik, örnek bir pratikçilik ve örnek bir keskin yaklaşım, en başta Dersim alanı için gereklidir. O halde eğer anılara doğru sahip çıkacaksak -ki Partimiz şehitlerle mesafeyi açmamak gerektiğini vurguluyor, direniş şehitlerinin anısına, keskin bir direnişçilikle sahip çıkmaktan başka bir ölçü tanımıyor-, bu yakın direnişle ve onun şehitleriyle mesafeyi fazla uzaklaştırmamak, arada girilen o karanlık halkayı aydınlatmak ve halkımızın tarihsel direnişiyle bağımızı yeniden kurmak şarttır. Bunun da ancak devrimci örgütlenme ve eylemlilikle mümkün olabileceğini bilerek, bu görevlerimizi başarmak, şehitlerimize karşı rahat olmamızın ve onları her düzeyde kendimizde yaşatmanın vazgeçilmez bir gereğidir.

Evet, tarih bu temelde tartışılmalıdır; sorgulama bu temelde yapılmalıdır. Yine direniş örgütlenmesi bu temelde yoğunca yerine getirilmelidir. Halkımız bu temelde kimliğini bulmalıdır. İnsanlarımız birbirini tanımalı ve birbirine destek vermelidir. Bir yığın yapay gruplaşmanın yarattığı bölünme asla meşru kabul edilmemelidir. Bunun sömürgeciliğin bir oyunu olduğu, bu denli ağır katliamları yaşayan bir halk için tek çarenin birlik olduğu kavranmalı ve uygulanmalıdır. Tek çare birliktir; her aşiret, her kabile, arasında birliktir, bütün ulusal birliğin yaratılmasıdır. Çağa doğru yaklaşım böyledir. Bunun dışındaki birlik anlayışlarını kabul etmiyoruz. Bütün bunların da direniş içinde gerçekleştirilmesi en doğru yöntemdir. Çünkü bıçak altındaki adam ancak direnirse kendisini kurtarabilir. Bunun dışında hiçbir mücadele biçimini kabul etmemek gerekir.

İşte bunların gereği yerine getirildiğinde o zaman kendi kimliğimize doğru sahip çıktığımızı ve geleceğimizi doğru bir yolda kazanacağımızı rahatlıkla söyleyebiliriz. Bütün halkımızı yakın direniş tarihimizi ve onun direniş şehitlerini böyle kavramaya, aynı zamanda bunun kesin bir hesap sorucu gücü olarak ortaya çıkan Partimizin geliştirdiği modern devrimci direnişe ve direniş şehitlerine dört elle sarılmaya, bu temelde ve bağlarını iyi kurarak onlara yaklaşmaya, giderek bütün ulusal direniş çapında buna karşılık vermeye, Partimizin 10. kuruluş yılına girerken idam edilen bu yaşlı ve yaşlı olduğu kadar da gururlu direnişçileri bu biçimde anmaya çağırıyoruz. Başta Dersimli halkımız olmak üzere, bütün halkımızı bu konudaki görevlerine sımsıkı sarılarak yaşamaya davet ediyoruz. Hiçbir gerekçeyle bu görevlerini gözardı etmemeye, bütün yaşamlarında bu görevlerini öne almaya, yeniden doğuşu bu biçimde gerçekleştirmeye; ülke içinde ve ülke dışında halkımızın bütün yurtsever kesimlerini bu temelde yeniden birbirine bakmaya ve birleşmeye çağırıyoruz.

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	10.00	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

Kongre Kararlarından...

Baştarafı 13. sayfada

yapılarının ve çıkarlarının dikkate alınması, bunların sömürgeci-faşist rejimle çelişkilerinin derinleştirilmesi, düşmana alet olmalarına olanak verilmemesi, kendilerinin ulusal-kültürel özelliklerini dikkate alan ve özgürlük tanıyıp koruyan bir yaklaşımla ERNK içinde örgütlenmelerini ve mücadele etmelerini sağlayan faaliyetin yürütülmesi gerekir.

6- Ulusal Kurtuluş Cephesinin en geniş halk kitlelerini kucaklayan bir örgüt haline gelmesi, en geniş kitlelerin ulusal kurtuluş hareketine ve mücadelesine seferber edilip örgütlendirilmesi, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarının yurtsever kitlevi örgütlerinin yaratılmasına yakından bağlıdır. Bu toplantı, ERNK örgütlendirilmesinin önemli bir alanı olarak çeşitli halk kesimlerinin kitlesel örgütlerinin yaratılmasını, bu kesimlerin özgün özelliklerini ve çıkarlarını da ihtiva eden ve esas olarak ERNK programına ve yönetmeliğine bağlı olan çeşitli halk kesimlerinin örgütlendirilmesine ilişkin program ve yönetmelikler hazırlanmasını ve pratik-örgütsel hazırlıkların yapılmasını, başta köylü ve gençlik olmak üzere işçi, kadın, esnaf, memur, tutuklu ve şehit aile ve yakınlarının ve çeşitli mesleki kesimlerin yurtsever birliklerinin kurulup ilan edilmesini, böylece çeşitli halk kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesine daha yakından ve etkin çağrılıp örgütlendirilmesini karar altına alır.

7- Partimizin yürüttüğü, yürütmekte olduğu ve yürüteceği tüm bu kitle çalışmaları ve örgütlenmeleri köy, okul, işyeri, mahalle vb. komite ya da temsilciliklerinde birleştirilmeli, okul, işyeri, mahalle vb. şehir örgütleri bir şehir komitesine ve köy komiteleri yerel komitelere bağlı olmalı, tüm bu komite ya da temsilcilik vb. biçimlerdeki örgütsel ağ Partimizin yönetimindeki bölgesel ve merkezi Cephe komitelerince oluşturulup yönetilmelidir.

Partimizin merkezi olarak yürüttüğü bu çalışmalar, en geniş halk kitlelerinin birliğinin ve örgütlülüğünün ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütleyip geliştirmelidir.

8- Bu toplantı, Parti merkezinin aynı zamanda bir Cephe merkezi olarak hareket etmesini, çalışmalarını buna göre örgütleyip düzenlemesini, yapacağı çalışmalarla daha yeterli ve etkin bir Cephe merkezi yaratmasını öngörür.

9- Cephe merkezi, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde halkın ekonomik, sosyal, siyasal, askeri ve kültürel her alandaki yaşamını örgütleyip düzenleyecek, halkın etkin bir yönetim ve yürütme gücü olacak bir biçimde kendisini örgütlemeli ve işlerliğe kavuşturmalıdır. Ulusal kurtuluş mücadelesini ve halkın savaşçı yaşamının her alanına kendi yönetiminde uygun örgütlenmeler yaratmalı ve bunların merkezi yönetimini etkin bir biçimde yürütmelidir.

Halkımızın ulusal kurtuluşçu iradesinin en yüksek yürütme organı Cephe merkezi, ulusal kurtuluş savaşını örgütleyip yöneten bir savaş kurmaylığı ve bunun yönetiminde devrimci silahlı kuvvetler örgütlemeli, yukarıda belirlediğimiz kitle çalışmalarını yürüten ve kitle örgütlenmelerini yaratıp yöneten bir örgütleme komitesi oluşturmalı, gelişmenin uygun koşullarında savaşan halkın ekonomik, sosyal vb. yaşamını düzenleyen çeşitli örgütler kurup geliştirmelidir. İlişki ve ittifak politikasını hayata geçiren bir dış ilişkiler ağı örgütleyip faaliyeti bu temelde yürütmelidir.

Halkın en geniş kesimlerinin mücadele içine çekilmesinde propaganda ve ajitasyon faaliyeti ve mücadele içindeki kitlelerin sosyal, siyasal, kültürel eğitimi büyük önem taşır. Cephe merkezi, kendisine bağlı olarak bir propaganda, eğitim ve kültür faaliyeti örgütlemeli, bu faaliyeti merkezi bir örgüt yapısı içinde örgütleyip geliştirmeli ve halkın en geniş ve yaygın eğitilmesini sürdürecek bir tarzda bu faaliyeti çok yönlü örgütlenmelerle yürütmelidir. Halkımızın ulusal-kültürel değerlerini araştırıp ortaya çıkarmalı, bunları ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda arındırıp geliştirmeli, çok çeşitli araç ve örgütlerle bu değerleri kitlelere götürmeli ve bu değerler üzerindeki tahribatlara karşı mücadele etmelidir. Halkın siyasal eğitiminin aracı olan yayın faaliyetini ve araçlarını geliştirmeli, Kürtçe yayını geliştiren, yabancı dillerde yayın yapan çok yönlü bir yayın faaliyeti yürütmelidir. Ayrıca kendi yönetiminde ve örgütlü bir tarzda istihbarat, denetim, maliye vb. faaliyetleri de geliştirmelidir. Cephe merkezi, program esaslarına göre yürütmeyi her türlü faaliyetin örgütlenmesini bir yönetmelik esasına bağlı kılmalıdır.

10- Örgütlü bir faaliyet yürütülmemiş de olsa, Kuzey-Batı'da geliştirilen pratik mücadeleye bağlı olarak Partimizin devrimci-ulusal kurtuluş çizgisi, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımızı da derinden etkilemiş, geniş kitlelerin sempatisini kazanmış ve sömürgeci parçalanmayı aşarak ulusal birliğin yolunu açmıştır. Bu nedenle, bu toplantı uygun koşul ve biçimlerde Kürdistan'ın diğer parçalarında da ulusal kurtuluşçu çalışma ve örgütlendirmenin yürütülmesini, böylece tüm Kürdistan potansiyelinin merkezi bir yapıda ulusal kurtuluş mücadelesine seferber edilmesine çalışılmasını, ulusal bağımsız, birlik ve demokrasi esaslarına bağlı olarak diğer parçaların özgül koşullarına dayanan program ve yönetmelikler hazırlanarak Cephe kollarının bu parçalarda da örgütlendirilmesini, bu parçalarda ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesini engellemeye çalışan her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, tasfiyeci, gerici anlayış, örgüt, grup, çevre ve kişilere karşı her alanda aktif bir mücadele yürütülmesini gerekli görür.

11- Sömürgeci egemenlik altında Türkiye'ye taşınmış olan ve faşist rejim altında daha çok hızlanmış bulunan çok geniş bir Kürdistanlı kitlenin varlığı açıktır. Partimiz, Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütlendirme faaliyetinin bir parçası olarak Türkiye'de bulunan Kürdistanlı halk kitleleri içinde de aktif bir çalışma yürütmeli, bu çalışmalarında kitlelerin Kürdistan'a dönmelerini ve ulusal kurtuluş mücadelesine katılmalarını esas almalı, bununla birlikte Kürdistanlı kitleleri bulundukları yerlerde de Cephe hareketinin bir kolu olarak örgütlendirmeli, bu örgütlenmelere dayanarak faşist-sömürgeci rejime karşı aktif mücadeleyi Türkiye alanlarında da yürütmeli, Türk halkını mücadeleye teşvik etmeli, Türk halkıyla aktif bir dayanışma ve ittifak yaratmaya çalışmalı ve Türk halkının mücadelesini engelleyen sosyal-şoven, tasfiyeci, uşak anlayışa sahip örgüt ve güçlere karşı her alanda aktif bir mücadele yürütmeyi esas almalıdır.

12- Çeşitli biçimlerde dünyanın değişik ülkelerine taşırılmış olan Kürdistanlı halk kitlesi mevcuttur, ve Partimizin şimdiye kadar bu kitleler içinde yürütmüş olduğu önemli bir çalışma vardır. Bu toplantı mevcut çalışmaların daha çok geliştirilip yaygınlaştırılmasını, ERNK'ye bağlı olarak yurtdışındaki Kürdistanlıların yurtsever birliklerinin örgütlendirilip merkezileştirilmesini, bu alanlarda yürütülen çalışma ve örgütlenmelerde Kürdistan'da mücadeleye aktif katılımın ve mücadeleyi etkin desteklemenin esas alınması, bundan uzak olan ve yeterince önem vermeyen yanlış anlayışların mahkum edilip varlığının silinmesini ve yurtdışında bu güçler aracılığıyla Kürdistan'da örgütlenme yapan bir çalışmanın yürütülmesini gerekli görür.

13- Mevcut gelişmeler ve içinde bulunduğumuz dönemdeki gelişmenin yönü, Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanmasını pratik bir görev olarak Partimizin gündemine sokmuştur. Partimiz, gereken pratik-örgütsel çalışmaları yaparak önümüzdeki dönemin uygun zaman ve koşullarında, bir ulusal yasama meclisi yaratacak olan Kürdistan Ulusal Kongresi'ni ERNK Kongresi olarak toplamalı, en geniş halk kesimlerinin ve çeşitli yurtsever güç ve grupların temsilini sağlamayı esas alarak halkımızın ulusal kurtuluşçu birliğinde bu en büyük zirveye ulaşmalıdır.

Ekim Devrimi'nin 70. Yıldönümünde...

Baştarafı 11. sayfada

çok küçük-burjuvazinin ve ortaçağ kalıntılarının devrim karşısındaki sınıfsal konumlarından kaynaklanan, sosyalizmle bağlantıları bir memur anlayışının ötesine geçmeyen, ulusal kurtuluş sorununa yaklaşımları emperyalist çözümü aşmayan nitelikteki güçlerdir. PKK'ye karşı yağdırdıkları küfürler onların bu niteliklerinden ileri gelmektedir. İşte PKK'ye karşı koparılan yaygaralar, savurdukları tehditler ve hatta komplocu girişimleri onların düzen tarafından aklanması olarak değerlendirilecektir. Yani düzen onları günümüzün en devrimci hareketine yönelik saldırıları oranında mükafatlandıracak ve meşrulaştıracaktır. İşte şimdi gerçekleşen de bu süreçtir. Böyle bir süreç boy budur.

Bugün faşist rejim Kürdistan'da PKK'ye karşı etkili şahıslarla mücadele yürütülmesinden bahsetmektedir. Kürdistan'da sözkonusu etkili şahıslar ilkel milliyetçi güçlerden derlenirken, aynı şekilde Türkiye solunda da bazı unsurların güdümlendirildiği bilinmektedir. Bugün özellikle sosyalist ülkelerde Kürdistan devrimine gelebilecek olumlu bir desteğin önünü kesmek için, TKP, 60 yıldır arayıp da bulamadığı bir legalite hakkıyla onurlandırılmaktadır. Böyle bir tutum sadece ve sadece PKK'nin akıttığı kanlar üzerinde kirli bir uzlaşma ve alçakça bir ihanetten başka bir anlamı olmayan bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Neden geçen 60 yıl içinde değil de, faşist rejimin en çok sıkıştığı bir dönem seçildi? TKP'ye legalite olanağı neden, PKK'nin faşizmi tehdit etmeyi en açık bir biçimde sergilediği bir döneme denk düşürüldü? Belli ki bu legalleşme ne TKP'nin kitle gösterileri ile ve ne de grev ya da silahlı mücadelesiyle gerçekleşmektedir. Tersine bu, kokuşmuş ve küf bağlamış bir mültecinin Dışişleri Bakanlığının icazetiyle kendisine verilen bir pasaportla bindiği uçağın Ankara'ya inmesi biçiminde gelişmektedir. Evet, Mustafa Suphi de Ankara'dan çıkartılan davetiyeye uyarak gitti. Ama M. Kemal o dönemde sınırlı da olsa bir antiemperyalizmi temsil ediyordu. Sıcağı sıcağına bir devrim yaşanıyordu ve ayrıca Türkiye'nin Sovyetlerle ilişkileri ileri düzeydeydi. Hatta denilebilir ki tek ilişkisi Sovyetlerle idi. Ama buna rağmen Mustafa Suphi'nin içine girdiği yanılgı ağırdı; kemalizme çok yanılgılı bir yaklaşımı vardı. Ve bu ağır yanılgı, karşılığını, tüm önderliğin hayatıyla ödemesi biçiminde görmüştür. İşte bu örnek o gün bu gündür kemalist tipi rejimler karşısında komünistlerin nasıl gaflet içine girmemeleri gerektiğini öğreten acı bir örnek olarak karşımızda durmaktadır. Evet, tam 60 yıldır, her zaman bundan ders alacağız diye vurgulanmasına rağmen, M. Kemal'in çok gerisinde bulunan ve emperyalizmle en tehlikeli bir uzlaşma politikasının yürütücüsü olan Evren-Özal kliğini demokrat ilan etmek, daha düne kadar "faşisttir" diye nitelendirip bugün bizzat bu güçlerin verdiği pasaportla Ankara'ya gitmek, Türkiye emekçilerine yapılabilecek en büyük hakaret ve ihanettir diyoruz. Mustafa Suphi'nin anlaşılır nedenlerle gelmesi ve buna rağmen karşılığını hayatıyla ödemesi dürüstlüğünü kanıtlar, satın alınmadığını kanıtlar. En azından direnişçi yanının var olduğunu kanıtlar. Peki bugünün yeni resmi TKP'sinin genel sekreterinin faşist hükümetin tahsis ettiği pasaportla ve uçakla gitmesi neyi kanıtlar? Resmen tehlikeli bir ajan olduğunu, ya da —ki bu en doğrusudur— PKK'nin yükseltmiş olduğu şanlı ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirilen geniş tecrit çemberi cephesinin alçakça bir ögesi olmak için gittiğini gösterir. Ve şimdi daha iyi anlaşılıyor ki "PKK'ye karşıyız, PKK'nin eylemlerine karşıyız" demesi boşuna değildir. Bunu, böyle bir icazet koparmak için yapıyor. Türk burjuva gazetelerinin "TKP ve yandaşları gelme hazırlığı içindedir" dediği günlerde, bu hazırlıkların en önemli bir parçası olarak, her gün PKK'ye karşı yükselttikleri alçakça küfürlere tanık olundu. Bunlar çok iyi biliyorlar ki, bu küfürlerin mükafatı Evren-Özal tarafından verilecektir. İşte biz, bazı gizli görüşmeler vardır derken, ve yine bir çok şey bu uzun gizli görüşmelerin sonunda yapıldı derken, bugün bakıyoruz ki, gerçekten de Brüksel üzerinden bu tip görüşmeler yürütülmüş, rejimin bazı sağlam adamları devreye girmiş, bunlarla görüşmüşlerdir. Bu görüşmeler ürün vererek bugün bunları rejimin başkentinde sözümona legalleşecek konuma kadar ulaştırabiliyorlar. Ve tüm bunların, şanlı 15 Ağustos Atılımından sonra Barış Derneği davası, DİSK davası, idamların durdurulması ve rejimin kendine biraz daha ılımlı bir çehre kazandırma sahtekarlığının en son halkası olarak gelişmesi açık ve nettir. Partimizin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesi tecrite alınmak isteniyor. Bunun bir halkası da bu son alçakça girişimdir diyoruz.

Bilindiği üzere Türk burjuvazisi 1920'lerde yine M. Kemal önderliğinde emperyalizm tarafından desteklenen çeşitli işgal güçlerine karşı sınırlı da olsa anti-emperyalist bir özle savaşıyor ve bu konuda Sovyetlerin desteğini alıyordu. Bunu anlamak mümkündür; ama bugün ezilen, imha sürecinde olan bir halk, tamamen sömürgeciliğin en ağır biçimlerini yaşamakta olan Kürdistan halkının yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesini Türkiye emekçilerinin bizzat kurtuluşu anlamına geldiği ve böylesine güçlü bir müttefiğe sahip olmanın, gerçekten Türkiye emekçilerinin kurtuluşu için vazgeçilmez öneme haiz olduğu ortaya çıkmış iken ve yine bu konuda alabildiğine sıkışmış iken, peşpeşe devrimci atılımlarla Evren-Özal kliği ve dolayısıyla ordu, sıkıyönetim, özel kolordu politikaları iflas etmiş iken, tam da bu noktada böylesi bir ihanetin devreye girmesi düşündürücüdür. Eskiden bunlar Kürt halkının başkaldırılarına-isyanlarına "feodalizm", vb. diyerek kemalizmin yanında yer aldılar. Fakat şimdi bir halkın kendi ülkesinde geliştirdiği meşru ve haklı bir harekete, hele hele adlarına komünist diyorlarsa, bu kişiler tarafından mutlak desteklenmesi gereken bir harekete karşı bunların bu kez de legalite adına faşizmin yanında yer alarak bu denli alçalmaları ibret vericidir. Özellikle bunları destekleyen resmi reel sosyalizm düzeyinde de olsa destekçileri varsa hemen ilan edelim ki, sosyalizme ve Leninizme karşı en alçakça girişimlerden birisiyle karşı karşıyayız. Ve sosyalizm mücadelemiz sürdükçe bunları affetmesi, yine sosyalizm üzerinde ve onun Kürdistan üzerindeki uygulamasına karşı bunların giriştiği komploya halkımızın unutması şurda kalsın, tüm gücüyle en uygun biçimler altında savaşarak bu ihanetin sadece kendi üzerindeki olumsuzluklarını değil, genelde sosyalizm üzerindeki olumsuzluklarını da ortadan kaldırmakla şanlı bir enternasyonalist görevi de ifa etmiş olacaktır. Yani Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde halkımız, kendisine sosyalizm hatta komünizm adına dayatılan bu ihaneti affetmeyecek, yurtseverlik mücadelesini daha da derinleştirerek, kendisine yönelen teşhir ve tecriti şimdiye kadar nasıl yerle bir ettiyse, bundan sonra da yerle bir edecek, enternasyonalizm adına, demokratlık adına faşist bir rejimle girişilen kirli bir uzlaşmayı başta Türkiye halkı olmak üzere halklar adına, enternasyonalizm adına girişilen bu alçaklığı da bertaraf etmekle aynı zamanda yüce bir enternasyonalist görevin sahibi, gerçekleştiricisi ve Ekim Devrimi'nin mirasının seçkin bir taşıyıcısı olduğunu da kanıtlayacaktır. İşte bu kadar şanlı, onurlu bir göreve sahip çıkmakla PKK, gerçekten günümüzün seçkin bir öncü müfrezesi olduğunu ortaya koymakta, bilimsel sosyalizmin sadık ve yaman bir temsilcisi olduğunu kanıtlamaktadır. Yaşanılan tüm zorluklar, tüm kuşatmalar ne olursa olsun, devrimci teoriye alabildiğine bağlı, bunu halkın her koşul altında devrim yapma hakkıyla kaynaştıran bir öncü hareket, eğer ısrarla, sebatla, olgunlukla ve gittikçe derinleşen çizgisini her türlü olumsuzluklara rağmen koruyabilirse engellere, sapmalara, düşmanlıklara, komplolara karşı korunabilirse sadece bir halkın devrimci mücadelesini zafere ulaştırmakla kalmayacak, sosyalizme de en tarihi katkılarından birisini yapmış olacaktır.

İşte Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde halkımızın, Partimiz önderliğinde geliştirdiği yüce yurtseverlik ile onun enternasyonalist yorumuna daha şimdiden getirdiği katkı, kendisinin tarihteki yerini de belirlemiştir. Halkımız dünya halkları içinde nasıl seçkin, onurlu bir yere oturacağını ortaya koyduğu gibi buna öncülük eden Partimizin de nasıl öncü bir parti olduğunu ortaya koymuştur.

Ekim Devrimi'ne bundan daha onurlu bir karşılık vermek mümkün değildir. Bu karşılığı verdiğimiz için de mutluyuz.

PKK-Avrupa Temsilciliğinin 10. yıla ilişkin dağıttığı bildiriyi yayınlıyoruz.

10. YILDA PARTİMİZ VE HALKIMIZ DAHA BÜYÜK ZAFERLER KAZANACAKTIR!

Partimiz resmen kuruluşunun 10. yılına giriyor. Halkımız, dokuz yıldan beri PKK önderliğinde ve bilimsel sosyalizmin rehberliğinde bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşıyor. Kürdistan'ın yaşayan bütün güçleri, tüm onurlu insanları tarihimizin bu mutlu olayının sevincini yaşıyor.

Partimiz bugün sadece Kürdistan için değil, Türkiye için de devrimci kurtuluş hareketinin tek temsilcisi haline gelmiş bulunuyor. Ve tüm bölgeyi ve dünyayı bu çerçevede etkiliyor. Bugünden geriye dönülüp on yıl öncesine bakıldığında nereden nereye gelinmiş olunduğu çok açık görülüyor. Faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli gericiliğe karşı on yıldır kahramanca sürdürülen direniş mücadelesi, uluslararası etkiye sahip öncü devrimci bir parti, cepheleşen, ordulaşan ve topyekün direnen bir halk gerçeği yaratmış bulunuyor.

PKK, bundan on yıl önce, sömürgeciliğin ve gericiliğin katı egemenliği altında, Kürdistan halkı için açık bir yok oluşun yaşandığı karanlıklar ve umutsuzluklar ortamında küçük bir kıvılcım olarak doğdu. Resmen kuruluşu öncesi beş yıl boyunca bir hazırlık ve oluşum süreci yaşadı. Kuruluşunun ilk iki yılında geniş bir kitle hareketi ve direniş mücadelesi haline gelmeyi başararak, düşmana vurduğu ağır darbelerle Türk sömürgeci rejiminin gerçek karakterinin 12 Eylül faşizmi olduğunu ortaya çıkaran en etkin bir güç oldu.

Partimiz, 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı zindanlarda, dağlarda ve yurtdışında gösterdiği büyük direnişlerle Kürdistan ve Türkiye'de devrimi ve devrimci direnişi temsil etti. Faşist Türk sömürgeciliğinin en vahşi saldırılarını yiğitçe göğüsleyip dönemin en belirgin özelliği olan teslimiyete, parçalanmaya, kaçkınlığa ve ihanete karşı tavizsiz bir mücadele yürüterek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye devriminin çözüm yollarını belirledi. Bu çözümleme, sonuçları bugün pratikte açıkça yaşanan ayrışmanın esaslarını ortaya koydu.

Partimiz, faşist-sömürgeci rejimin dördüncü yılında, rejimin her şeyi hallettim dediği ve her türlü teslimiyetin faşizmle uzlaştığı bir ortamda şanlı 15 Ağustos silahlı direnişini başlatarak, 12 Eylül rejimine karşı direniş gösteren tek devrimci güç olmanın onurunu ve büyüklüğünü yaşadı. Kürdistan tarihinin en uzun süreli silahlı isyanı olan 15 Ağustos devrimci atılımı, halkımızın kurtuluş umutlarını yeniden canlandırıp daha da güçlendirerek en geniş kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesi içine çeken, Kürdistan'ın diğer parçalarını ve Türkiye ortamını derinden etkileyen, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununu uluslararası planda güncelleştiren, her türlü teslimiyeti ve oportünizmi mahkum ederek faşist-sömürgeci rejimi yıkımın eşiğine getiren gelişmeler yarattı.

Partimiz, günümüze kadar kesintisiz süren ve sürekli büyüyen silahlı direniş içinde Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun inşasını geliştirerek halkımızın topyekün direnişinin koşullarını ve güçlü mücadele araçlarını ortaya çıkardı. Ve böyle bir mücadele içinde bir yıl önce gerçekleştirdiği tarihi III. Kongresi'ne ulaştı. Partimizin III. Kongresi, gerçekleştiği sıcak savaş ortamının verdiği güçle, sorunlara en kapsamlı devrimci çözümler getirerek ve ulusal direnişin zaferini garantileyen kararlar alarak faşist-sömürgeci rejime ve her türlü tasfiyeciliğe karşı proleter devrimciliğin ve devrimci direnişin zaferinin ilan edildiği sağlam bir platform oldu. Her türlü iç engeli bertaraf eden ve dış düşmana karşı mücadele azmini en yüksek düzeye çıkaran bu platform, ulusal direniş mücadelemizin en büyük hamlelerinden birini hazırladı. Aynı dönemde sömürgeci-faşist rejim de, ulusal direniş mücadelemizi ezmek ve önderi PKK'yi imha etmek için çok yönlü ve kapsamlı bir hazırlık içindeydi. 1987 yılı boyunca süren amansız mücadelenin anlamı ve önemi işte buradan çıktı.

III. Kongre'den bu yana geçen bir yıllık süreç mücadele tarihimizin en zorlu dönemlerinden birisi oldu. Faşist Türk sömürgecileri, bütün emperyalist güçlerin desteğini alarak ve her türlü işbirlikçi, hain, tasfiyeci gücü harekete geçirerek Partimize, halkımıza ve mücadelemize karşı bütün gücüyle en barbar ve vahşi saldırılarını yürüttü. Ancak tüm bu karşı-devrimci saldırılar, Partimizin III. Kongresi'nin başlattığı büyük hamlesiyle karşılandı ve bütün bunlar boşa çıkarılarak önemli başarılar kazanıldı. Bugün son bir yıllık çetin mücadelenin sonuçları herkes tarafından değerlendirilmektedir. Faşist-sömürgeci rejim içinde asker ve sivil faşist klikler arasındaki mücadele iyice belirginlik kazanmıştır. Yaygınlaşan gerilla savaşımız karşısında sıkıyönetim denen şey anlamsız hale gelip özel savaş açıkça yürütülmeye çalışılarak Türk ordusunun "kurtarıcı" olamadığı ilk defa toplum nezdinde açığa çıkmıştır. Kürdistan'da "genel valilik" ve "özel kolordu" yönetimine geçilerek Kürdistan gerçeği açıkça itiraf edilmiştir. Rejim, "referandum", erken seçim, yurtdışındaki mültecilerin dönüşü gibi uygulamalara başvuracak kadar zavallılaşmış ve bu denli ihanetten medet umar hale gelmiştir. Bir yıl boyunca her türlü tasfiyeci ve işbirlikçi-hain gücün yürüttüğü aşağılık saldırılar sömürgeci-faşist rejime derman olamadığı gibi, uygulayıcılarını da en sefil durumlara düşmekten kurtaramamıştır. Avrupa emperyalizminin yürüttüğü çok yönlü baskılar halkımızın büyük direnciyle karşılaşmış ve parçalanarak bu oyun da bozulmuştur. Bir yıllık mücadele sonucunda faşist-sömürgeci rejim ağır çıkmazlar içine sürüklenirken, ulusal direniş mücadelemiz büyük bir atılımı yaşamış, gerilla savaşı Kürdistan'ın her alanına oturmuş, halkımız cepheleşme ve ordulaşma yolunda önemli mesafeler kaydetmiştir. Pratik mücadelenin sonuçları bir kez daha Parti çizgimizi ve III. Kongre gerçeğini doğrulamıştır.

Yurtsever halkımız!

Bugün daha da netleşmiş bir siyasal ortamda, ulusal direniş mücadelemizin önemli bir dönemecinde ve hızlı bir gelişme içinde bulunulmaktadır. Dost ve düşmanımız artık çok daha belirgindir. Düşmanımız büyük bir çıkmazı ve çözümsüzlüğü yaşamaktadır. Pratikte kanıtlanan kurtuluş yolumuz daha çok aydınlıktır. Mücadele olanaklarımız fazla, koşullar elverişli, Cephe ve Ordu gücümüz hızlı bir gelişme içindedir. O halde, Partimizin 10. yılı daha büyük zaferler yılı olacaktır.

10. yılda sömürgeci-faşist rejimin bunalımı ve çıkmazı daha da derinleşecek, mevcut kurumları işlemez hale gelecek, özel savaş yöntemleri ve faşist ordu daha çok parçalanacak, iç ve dış dayanakları daha da zayıflayacak ve direniş hareketimizin vurduğu ağır darbeler altında rejimin parça parça yıkımı yaşanacaktır. Buna karşılık gerilla savaşımız ve halk direnişimiz tüm Kürdistan'ı saracak, Cephe ve Ordu örgütlerimiz geniş kitleleri kucaklayacak ve halkımız daha geniş bir silahlı isyanı yaşayacaktır. Mücadelemiz bütün Kürdistan potansiyelini daha çok birleştirecek ve ulusal direnişimiz Ulusal Kongre gibi en büyük zirvede birliğe ulaşacaktır. Bunlar büyük gelişmeler ve çok önemli görevlerdir. Partimiz, tüm Kürdistan yurtseverlerini, bu soylu görevleri yerine getirmek ve ulusal direniş tarihimizi ilerletmek için birliğe ve mücadeleye çağırır.

10. yılda mücadelemizin ortaya çıkaracağı daha kalıcı pratik sonuçlar karşısında işbirlikçi-teslimiyetçi ihanet daha çok teşhir ve tecrit olarak tükenişe gidecektir. Bu güçlerin ulusal kurtuluş mücadelemizi engelleme durumları gerçekten de çok ağır ve derin olmuştur. Faşist-sömürgeci düşman, kendi gücüyle veremediği zararları bu güçler eliyle verdirtmiştir. Artık çok daha aydınlanmış olan kurtuluş yolunda birleşerek, ihanette diretenleri kendi yok oluşlarıyla başbaşa bırakmak en başta onların aldattığı insanların görevi olmalıdır.

SALA 10. DE

10. yıl, Türkiye'de proleter devrimciliğin ve anti-faşist halk cephesinin gelişmesi açısından çok daha fazla olanakların biriktiği bir yıl durumundadır. Kürdistan ulusal direnişi Türkiye halkını derinden etkilemiştir. Altmış yıldır TKP adıyla ve en alçakça bir tarzda sürdürülen teslimiyetçi ihanet bugün açık yüzüyle ortaya çıkmak zorunda kalmış ve nasıl bir burjuva uşaklığı ve faşist işbirlikçiliği olduğu görülmüştür. Bu, Türkiye'de "devrim" ve "sol" adına piyasaya sürülen sahtekarlığın ortak durumudur. Artık altmış yıllık ceset gömülmüş, Türkiye işçi sınıfı ve halkı bu çürümüşlüğün boğucu etkisinden ve oyunundan kurtulmuştur. Şimdi Türkiye'de devrimci olanla olmayanı ayırmak ve anlamak açısından koşullar daha elverişli ve dayatıcı olmuştur. Geniş devrimci potansiyel bu koşullarda gerçek bir halk direnişi olarak gelişme gücüne ulaşacaktır. Partimiz, başından beri Türkiye için de devrimci direniş çizgisini göstermiş, bunu teorik ve pratik olarak geliştirmiş ve bugün bu çizginin tek temsilcisi ve uygulayıcısı haline gelmiştir. Her türlü teslimiyet ve ihanete karşı, bundan en çok zarar gören Türkiye proletaryasını ve halkını, Kürdistan ulusal direnişiyle dayanışma içinde anti-faşist halk cephesini ve direniş mücadelesini geliştirmeye çağırır.

10. yılda ulusal kurtuluş hareketimiz uluslararası platformlara daha çok yansıyacak, uluslararası ilişki ve ittifaklarını daha da geliştirecektir. Kürdistan ulusal sorunu, bugün dünyanın gündeminde olan en önemli sorunlardan biri durumundadır. Partimiz, bu durumu dikkate alarak dış ilişki ve ittifak politikasını daha yetkin uygulayacak, emperyalist oyunlara aktif olarak karşı koyarken daha sağlam ve geniş dostluklar yaratacaktır. Bu çerçevede, dünyanın tüm sosyalist, ilerici ve demokrat güçleri de, Kürdistan üzerinde oynanmaya çalışılan gerici oyunlara karşı koymayı ve halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemeyi kendi görevleri bilmelidir.

10. yılda, Partimiz daha sağlam bir örgütsel yapıya kavuşacak ve daha yetkin bir yönetme gücüne ulaşacaktır. Bu, ulusal kurtuluş mücadelesinin dayattığı tarihi bir görevdir. Partimizin onbeş yıllık zengin tecrübesi bu konuda dayanılacak en güçlü bir veridir. O halde, Partimizin tüm militan ve çalışanları, bu zengin tecrübeleri ve özellikle III. Kongre gerçeğini özümseyerek ve halkımızın en büyük değerleri olan direniş şehitlerimizin kızıllaştırdığı yolda kararlılıkla yürüyerek Parti çizgisinin sağlam temsilcileri, halkımızın ve mücadelemizin yiğit önderleri olmasını bilmelidirler.

— Yaşasın 10. yılına giren PKK!
— Yaşasın Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!
— Yaşasın Kürdistan devrimci savaşı!
— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm!
— Kahrolsun teslimiyet ve ihanet!

PKK-Avrupa Temsilciliği
27 Kasım 1987

AÇIKLAMA: *PKK'nin 10. yıla girişine ilişkin değerlendirmemiz gelecek sayıda yayınlanacaktır.*

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Dersim Direnişi ve sömürgeci katliam üzerine değerlendirmesi

İDAM EDİLİŞLERİNİN 50. YILDÖNÜMÜNDE DERSİM DİRENİŞ ŞEHİTLERİ SEYİT RIZA VE 13 ARKADAŞININ ANISINA

Kürdistan tarihinin klasik anlamdaki en son ve en büyük direnişlerinden birisinin önderi olan Seyit Rıza ve 13 arkadaşının idam edilişinin 50. yıldönümünü yaşarken, Dersim İsyanı adı da verilen hareketin durumunu ve daha çok da ondan sonraki gelişmeleri doğru değerlendirmeye tabi tutmak, kendilerini bu tarihsel gerçeklikle yakından bağlı hissedenlerin söyleyebilecekleri sözün ve gereken görevin ne olduğunu açığa vurmak, günümüzde yurtseverliğin, demokratlığın ve sosyalizmin vazgeçemeyeceği işlevlerin başında gelmektedir. En yakın tarihimizde onbinlerce insanın katıldığı, yine çok uzun bir tarihsel geçmişi bulunan ve yakın tarihimiz üzerinde de en ciddi etkilerden birini yaratan bu hareketi doğru görmek, eğer insan soyunun bir parçası olduğumuza dair duygu, düşünce ve yeteneklerimizi kaybetmemişsek, kemalist vahşetin görülmemiş bir katliam ve ardından geliştirdiği ulusal imhayı doğru ele almak ve hesap sormak, ne herhangi bir gerekçeyle ertelenebilir, ne de başka türlü yorumlara tabi tutulabilir. Bunun gereklerinin yerine getirilmesinden kaçınmamak, yeri her türlü değerlendirmenin üstünde olan bir yaklaşımdır, gereği gerçekleştirilmek zorunda olan bir bakış tarzıdır.

Yakın dönemlere kadar adeta bıçakla kesilir gibi bu katliamla bağlarımız kesilmiştir. Özellikle Dersim kitlesi temel olmak üzere ülkemize dalga dalga yayılan kemalist katliamlarla, fiziksel soykırımlardan manevi katliamlara varana kadar geliştirilen çeşitli katliamlar sanki uygarlığın gereği yapılmış, sanki suçlu olan bizlermişiz, sanki meşru kabul edilmesi gereken bu TC kurumlaşmasıymış gibi bir anlayış etkinliğini tüm şiddetiyle sürdürmüştür. Bunun acı sonuçları yine en başta bu yöremizde kendisini ortaya koymaktadır. Dehşetli bir vatansızlaştırılma, bugünkü Dersim nüfusunun en az iki katı kadar bir Dersimli kitlenin Yahudi diasporası gibi dünyanın dörtbir yanına savrulması, bütün tarihsel ve manevi geçmişinden kopma, yüzdeyüz kendisini katleden bir siyaseti ve kültürü yaşamayı bir yükselme aracı olarak görme ve bunu kendisiyle sınırlandırmayarak bir de bunun misyonerliğine soyunma bir kader gibi görülmektedir. Adeta bu bir görev anlayışı olarak benimsenmekte, çocuklar bu temelde eğitilmektedir. Kültürel gelişim denilen şey bu temelde olmakta, sosyal yaşama ve hatta en yoğun bir tarzda kemalist yasal yaşama katılma, bu temelde gerçekleşmektedir.

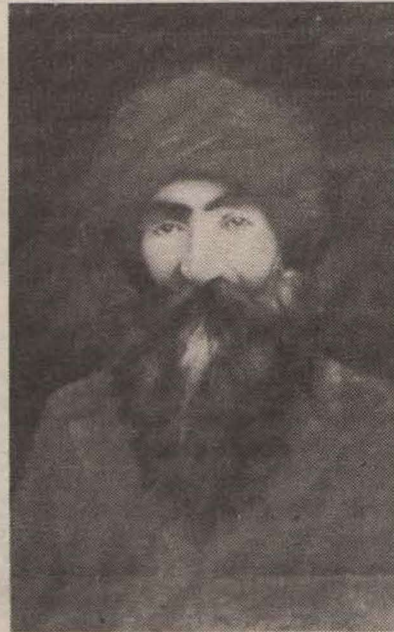
Çok iyi bilinir ve tüm insanlık tarihi boyunca sabittir ki, aşiretlerden tutun da en gelişmiş uluslara kadar işgal, istila ve hele hele katliamlara uğramış her kesim mutlaka tepkide bulunur. Bunların kendi tarihinde mutlaka önemli bir yeri olur, günü geldiğinde kendisini yeniden hazırlar ve hesap sorar. Yine bir soyun tümüyle katliama uğratıldığı çok az yerde görülmüştür. Katliamlardan geriye kalanların gönül rahatlığı ile kendilerini katledenler içinde erimeyi kabul etmelerine çok ender tanık olunmuştur. Böylesi örnekler görülse bile, bunlar ancak artık gerçekte insanlık arasına çıkma gücü ve mecali kalmayan, yitirilmesi artık tarihin karşı konulamaz bir emri haline gelen küçük topluluklar için sözkonusu olabilir. Buna karşılık günümüz dünyası gözönüne getirildiğinde en ilkel kabilelerde bile bağımsızlık taleplerinin yaygınlaştığı, basit ekonomik haksızlıklara karşı bile şiddetli bir karşı koyuşun sergilendiği inkar edilemez bir gerçektir. İnsan hakları günümüzün en temel tartışma maddesidir ve mücadele konusudur. Ulusal haklar hem sosyalizmin ve hem de kapitalizmin belli çözümler getirdiği haklardandır, ulusların kendi kaderlerini belirleme haklarındandır. Her türlü sosyal gelişmeyi yaşama, ne kadar geri olursa olsun kendi kültürel gelişmesini yaşama, Birleşmiş Milletler Örgütünün yasalarından tutalım her türlü toplumsal gelişmenin yasalarına kadar girmiştir.

Biz bütün bu güncel yakıcı gelişmeler ortamında daha dün gibi yakın bir süre içinde cereyan eden bu gelişmeleri sanki olmamış gibi, sanki bizi etkilemiyormuş gibi, sanki sahip çıkma gereği yokmuş ve tarihsel bilincine ulaşmak gereksizmiş gibi ele alamayız. Böylesi bir yaklaşımla yaşamayı büyük bir çelişki ve aynı zamanda insanlık değerlerinden çok şeyin yitirilmesi olarak değerlendiriyoruz. Kaldı ki, içinde bulunulan ekonomik, sosyal ve siyasal ortamda bugün TC'ye yön veren kapitalizmin en aşağılık baskı ve sömürüsünü gerçekleştirmesinde burası her türlü yoksulluğu yaşamakta, kendisi için asgari ekonomik gelişme imkanı bile tanınmamakta, her türlü gerici uygulamanın sınırsız aleti olmakta ve bir de bunun onaylanması gerektiği dayatılmaktadır.

Ne acıdır ki, ister direkt devlete bağlı olsun ister bu gerçeğin dolaylı inkarcıları biçiminde karşımıza çıksın ve hatta solcu geçinsin bu politikanın etkisi altında oluşmuş bazı kesimler ve tipler, bu tür bir bakış açısının ve yaklaşımın normal olması gerektiğini açık söylemeseler de, fiiliyatta bunu kabul eden ve yaşan bir konumdadırlar. İnsanlığın gelişiminin bu tür yaklaşımlarla ilgisi şurda kalsın, zaman bu yaklaşımları ihanet, alçaklık ve düşkünlük olarak değerlendirme, günü geldiğinde ve fırsat ele geçtiğinde kendisini bu duruma düşürenlerden hesap sorma zamanıdır.

Bu direnişin ardından ayakta durabilen fazla bir değer kalmadı. Birçokları vuruldular ya da katledildiler, kalanları darağaçlarında can verdi. Geriye kalanı ağır bir teslimiyet ortamı içine alınıp yoğun bir asimilasyona tabi tutularak kökten kurutulmak istendi. Ama bugün yine bu zemin hiçbir gerekçeyle bu tarihsel gerçekliğin inkar edilemeyecek kadar güncel, sosyal, ekonomik ve siyasal çelişkilerini çözmede kendisine yönelmeden, kendi özgücünü konuşturmadan, kendi kimlik meselesine doğru sahip çıkmadan elbette içine düşürüldüğü durumdan daha kötüsünü yaşayacaktır. Buna yönelindiğinde dünyanın dörtbir yanına savrulmakla hiç de onurlu bir yaşamın içine girilmeyeceği görülecek, er geç asıl kurtuluşun, **kaynağa dönüşte** olduğu farkedilecek, kaybedilenlerin neler olduğu, bunların kimlerden ve nasıl tek tek yeniden ele geçirilmesi ve bunun için savaşımın nasıl olması gerektiği anlaşılacaktır. Bunun dışında bir çıkış aramak kendini oyalamak, zamana ihanet etmek ve yaşama en büyük saygısızlıkta bulunmak demektir.

Kuşkusuz Dersim direnişçiliği Kürdistan ulusal direniş tarihi içinde gerçekleşen bir direniştir. Bu direniş kaynağını halkımızın yüzyıllar boyunca devam eden direniş gerçeğinden almaktadır. Dersim insanı halkımızın en eski bir bölümünü oluşturmaktadır. Gerek bir halk olarak halkımızın kimlik bulmasında ve gerekse kültürel gelişmemizde, bu alanın oynadığı rol önemlidir. Özellikle direniş temelinde yabancı işgalin en az yaşandığı, boyun eğme ve teslimiyetin en son, ancak bu direnişin kırılması sonucunda gerçekleştirildiği, dolayısıyla halkımızın en öz gür gelişmesinin sağlanmasına kaynaklık teşkil ettiği içindir ki, ulusal direnişin yoğun savaşımı içinde olduğumuz bu aşamada bu alanı direniş kaynaklarımızın temellerinden biri olarak görmek, bu alanla doğru bağ kurmak, yakın geçmişin acılı sayfalarının genel tarihimiz içindeki yerini doğru belirlemek, buradan kalkarak üzerimize düşen

Seyit Rıza

Kan akıyor isyandan
kan akıyordu oluk oluk
körpe bedenler namlusunda
mitralyözlerinlerin
genç ihtiyar, çoluk çocuk
ve iplerde sallandık
üstüne üstüne yürüdük
ölü bedenlerimizle ihanetin
boyun eğmedik...

rolü doğru tanımlamak ve hiçbir gerekçeyle bu rolden vazgeçmemek, ısrarla vurguladığımız, herkesin bağlı kalması gereken ve bunun için her şeyimizi ortaya koymak zorunda olduğumuz bir namus ve onur borcudur, bir insanlık görevidir. Bu, yurtsever ve demokrat olmanın -ki bunlar adı en çok geçen sözcüklerdir-, bunların gereklerini yerine getirmenin, en temel ve hayati önem taşıyan ilkesine bağlı kalmanın zorunlu bir gereğidir.

Bu direnişin güçlü bir ulusal temele dayanmadığı vurgulanacaktır. Evet, genelde olduğu gibi bu zeminde de halkımızın çeşitli aşiretler biçiminde yaşadığı ve uluslaşma aşamasının başlangıcında olduğu bilinmektedir. Genelde bu böyledir. Dolayısıyla bu bir aşiret ayaklanması olmadığı gibi, hareketin içinde yer alan güçler aşiretler de olsa, objektif olarak ulusal niteliği kesindir. Bu direnme sanıldığı gibi mezhepsel karakterde bir direnme değildir. Çünkü bu direnişin kendisinde ve tarihsel dayanaklarında tümüyle yabancı işgal güçlerine karşı gelişen bir halkın ulusal niteliği ağır basan bir kurtuluş savaşı sözkonusudur. Bu kendi neslini ve kültürünü koruma savaşıdır; işgalciyi olduğu gibi benimseneme, onun yasalarını ve kültürünü -ki işgalin arkasından bunlar gelir- kabul etmeme ve kendi benliğini savunmadır. Bunun içine aşiret ve mezhep kültürünün girmesi o kadar önemli değildir. Kaldı ki bunların hepsinin ulusallıkla da bağlantıları vardır. Bu direnmenin güçlü bir siyasal örgütlenmeye dayanmadığı bilinmektedir. Bu, çağda geri kalmış halkların hemen hemen hepsinde böylesi gelişmiş ve ileri örgütlenmelerin bulunmadığı bir gerçektir. İsyanlar çoğunlukla bu niteliklidir. Bunlar dinsel ve aşiretsel etkiler altında gelişir. Ne var ki bu durum mevcut direnmelerin ulusal varlığı koruma direnişleri olma gerçeğini ortadan kaldıramaz. Önderlerin klasik niteliği de yine bu direnişin ulusal kimliği korumada olumlu ve ileri bir adım olma gerçeğini gölgeleyemez.

Kuşkusuz ortaçağdan kalan sosyo-ekonomik şekillenmeyi yaşayan bu alan, kemalizmle karşılaştırıldığında, o dönem için ileriyi temsil eden Kemalizmdir. Ama ilericilik anlamında bu Kemalizme bir halkı katletme hakkını vermediği gibi, eğer bu ilericilik Kürdistan'a taşırılacaksa bunun yolu buradaki halkın ulusal kimliğini kabul etme, ona karşı saygılı olma ve gelişme olanağı tanımadır. İşte eğer Kemalizme bu anlamda ilericilik yaftası vurulacaksa, bunu yerine getirdiği ölçüde ilericidir denilebilir. Oysa ulusal sorun karşısında Kemalizmin tavrı bellidir. Genelde olduğu gibi buradaki direnmeye karşı da Kemalizmin sergilediği çehre gericidir, hunhardır, bir Hitler faşizmi kadar insanlık tarihinin bir kara lekesidir. Dolayısıyla mevcut uygulamaları ilericilikle bir saymak çok kötü bir yanılgıdır. Bu, genelde Türkiye koşullarında çok sınırlı bir ilerici özelliği olan Kemalizmi savunmak için gerekçe yaratmaktan başka bir şey değildir. Hiçbir sömürücü egemen gücün başvurduğu katliamlar azgın bir şovenizmle birlikte geliştirilen kemalist katliamlar kadar gerici ve barbar olmamıştır. Hitler'in kendisi için örnek aldığı bu katliam kadar insanlıkdışı bir uygulamaya yeryüzünde ender tanık olunmuştur. Çünkü Kemalizm sadece fiziksel katliamla yetinmemiş, her türlü ulusal ve toplumsal değeri de katletmiştir. O halde tarihe doğru yaklaşmayı mutlaka bu ana temel üzerinde ortaya koymak, gerekeni açıkça ortaya sermek ve bundan bir adım bile geri atmamak büyük önem taşımaktadır.

Peki, bu katliamdan geriye kalanlara düşen görev ne olmalıdır? Onbinlerce masum insanımızın katledilmesinden sonra, herhalde "iyi bir şey yapıldı, kemalist olmalıyız; TC'nin kültürüyle yoğrulmalı, Kemalizmi sinemize oturtmalı, Kemalizmden hesap sorma değil, onunla uyum içinde olmalı ve hatta Kemalizmi övmeliyiz" diyemeyiz. Hayır, ancak insani yeteneklerinden soyunanlar ve insanlıkla sınırlı bağları kalanlar bunu kabul edebilir. Biz, bunun başta Dersim olmak üzere kemalist uygulamalarda en büyük zararı gören tüm halkımızın görüşü olmadığının bilincindeyiz. Biz hala Kemalizmin en azgın despotizmini yaşayan TC'nin her dönemdeki vahşetinden halkımızın neler çektiğini çok iyi biliyoruz. Bir avuç işbirlikçinin ajanlaşmasını bütün bir halkın kendi ulusal niteliğinden vazgeçmesi gibi görmek şurda kalsın, tam tersine bunun Kemalizmin en sinsi ve alçakça faaliyetlerinden biri olduğunu, bir avuç hain dışında herkesin kendi tarihine doğru sahip çıkmanın umutları içinde kaldığını, sürekli bunun hüznünü ve acısını yaşadığını bugün çok daha iyi görüyor ve yaşıyoruz. Tarihin çarpıtılması, hele sol maskeli bazı şakşakçıların bunu ısrarla sürdürmeleri ve bir de bunu sosyalizm adına yapmaları gerçeğin bu niteliğini kesinlikle değiştiremez. Günümüzde kendisine TKP adını layık gören, onyıllardan beri halkımızın bütün direnişlerine azgınca saldıran ve bugün de Evren-Özal faşist yönetimiyle uzlaşma düşkünlüğünü göstererek ona teslim olan bu tip sahte solcuları, halkımızın tarihsel yazgısı konusunda en suçlu kesimler olarak görüyoruz. Bunların uzaktan yakından sosyalizmle hiçbir ilişkilerinin olmadığını, bunların sol kemalistler olduklarını ve eğer bu niteliklerinde ısrar ederlerse en başta gelen düşmanlarımız durumuna düşeceklerini söylemekten çekinmiyoruz.

Evet, bugün Dersim'in direniş sonrasında içine düşürüldüğü durum çok iyi bilinmektedir. Fiziksel katliamın ardından geliştirilen yoğun bir asimilasyon, analarının kucağından koparılan bebelerin bir Türk gibi -hem de en iyi bir Türk gibi- yetiştirilmesi, kendilerine bazı küçük kırıntılar sunulması, özellikle memurlaştırma, TC'nin insanlarımızı kendi metropollerine çekmesi, daha sonra hızlanan yoğun ekonomik göçertme, adeta insanların gözünün ve yüreğinin karartılması: Bunlar yaşanan gelişmelerin ana özellikleridir. Bunlara sosyal-şovenizmin yaptığı katkılar da eklenirse, bir halkın kendini nasıl önemli oranda yitirdiği anlaşılacaktır. Bu objektif olarak böyledir. Ancak tarihsel ve siyasal planda ve bir sosyal gerçeklik olarak bu halk yaşamaktadır. Kısa mücadele tarihimiz de göstermiştir ki, eğer üzerine doğru gidilirse, eğer sorun doğru konulur ve çözüm yöntemi doğru dayatılırsa, bu halk en büyük direnme kaynaklarından birisi olabilecektir. Bu kanıtlanmıştır. O halde bu halk olmuş bitmiş birşey değil, taptaze ele alınması gereken bir gerçekliktir. Eğer bu çelişkiler gerçek devrimci ölçüler ve en eşitlikçi ideoloji olan sosyalizmle kavranmaya çalışılıyor ve devrimci dönüşüme tabi tutulmak isteniyorsa, yapılması gereken şey, bizim gerçekleştirdiğimizin de kanıtladığı gibi davranmaktır.

Bazı insanlar bu sorunu çoğunlukla günün ağır ekonomik sıkıntıları ve korkunç şartlanmışlığı içinde ele almak istiyorlar. Belki de bu, günü kurtarmaya yetebilir, biraz daha sınırlı bir siyasal baskıya ve ekonomik sömürüye yolaçabilir. Ancak bu tarihsel gerçeği doğru aydınlatmadığı gibi, gerçeği hiç mi hiç kavramaz. Yaratılan bugünkü tipi, yani 40-50 yıl boyunca yoğun bir asimilasyon süzgecinden geçirilerek ulusal inkarcılığı en kötü şekilde yaşayan, TC içinde erimiş, hatta bir Türkiyeli'den daha çok Türkiyelileşmiş bazı kesimleri şiddetli bir yargılamaya tabi tutmak zorundayız. Çünkü bu kesim, bu alandaki ekonomik yoksulluğa çare olmuyor. Düşkünleştikçe düşkünleşiyor, uşaklaştıkça uşaklaşıyor ve bizi giderek kimliğimizin ağır bir bunalımını yaşamaya düşürdükçe düşürüyor. O halde, bunu normal bir olay olarak benimsemeyi ve yaşamayı kabul edemeyiz. Tam tersine, hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan, hem güncel yaşamın daha sağlıklı, normal ve mo

Devamı 24. sayfada